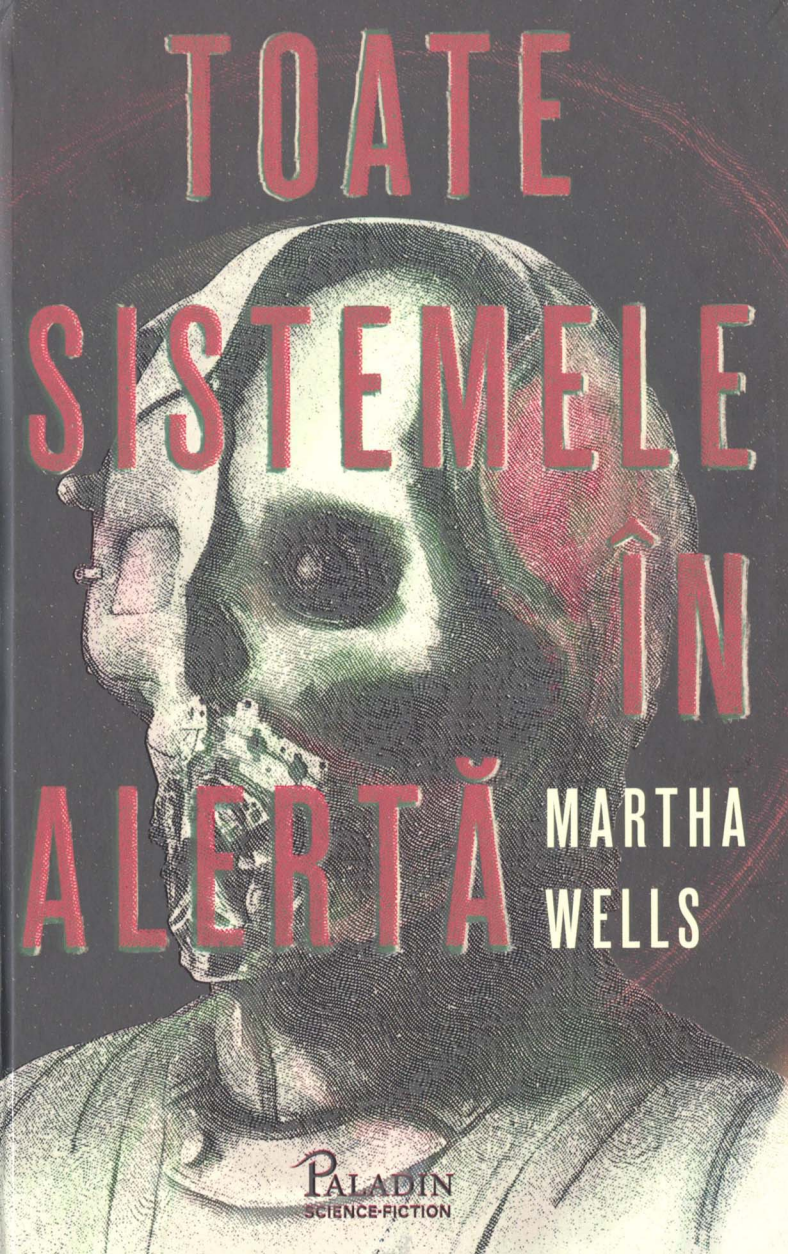
TOATE SISTEMELE ÎN ALERTĂ

MARTHA WELLS

PALADIN
SCIENCE-FICTION

MARTHA
WELLS

SCIENCE-FICTION

„Una dintre cele mai umane experienţe de care puteţi avea parte în literatura SF a momentului: o maşinărie de ucis care este mereu îmbufnată şi iubeşte telenovelele."

npr.org

„Oricât ar părea de superficial, textul Marthei Wells este o lectură complexă ce ridică multe întrebări, oferindu-le cititorilor ocazia de a-şi găsi propriile răspunsuri."

sffbookreview.wordpress.com

„*Toate sistemele în alertă* vorbeşte despre liberul arbitru şi autonomie, dar şi despre dificultăţile întâmpinate de introvertiţi în viaţa de zi cu zi."

fantasyliterature.com

„Este întotdeauna o încântare să citesc poveştile Marthei Wells, iar seria *Jurnal de AsaSint* are un farmec aparte."

locusmag.com

„Între adevărul care există undeva, acolo, şi adevărul pe care-l constată în propria lui minte, povestirea lui AsaSint oferă o aventură plină de amuzament, bună dispoziţie şi sensibilitate."

kirkusreviews.com

„Panopticul straniu al interfeţelor multiple ale SecUnităţii permite o perspectivă hibridă a naratorului de persoana întâi şi a celui omniscient, care îşi contextualizează experienţa fără să cedeze oamenilor lumina reflectoarelor."

publishersweekly.com

MARTHA
WELLS

Toate sistemele în alertă

Traducere din limba engleză
de Iulia Dromereschi

PALADIN

Colecţie coordonată de Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Adrian Creţu, Diana Gheorghe
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
WELLS, MARTHA
Jurnal de AsaSint / Martha Wells; trad. din lb. engleză de Iulia Dromereschi. – Bucureşti: Editura Paladin, 2019-
vol.
ISBN 978-606-9000-34-2
Vol. 1: Toate sistemele în alertă. – 2019. – ISBN 978-606-9000-33-5
I. Dromereschi, Iulia (trad.)
821.111

Martha Wells
All System Red

Copyright ©2017 by Martha Wells

© Editura Paladin, 2019, pentru prezenta ediţie
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Capitolul 1

Aş fi putut deveni ucigaş în masă după ce am spart modulul administrator, dar apoi mi-am dat seama că puteam accesa diferitele fluxuri ale canalelor de divertisment transmise de sateliţii companiei. Trecuseră de atunci cam 35.000 de ore fără prea multe omoruri. Fuseseră devorate, probabil, puţin sub 35.000 de ore de filme, seriale, cărţi, piese de teatru şi muzică. Eram un veritabil ratat ca maşină ucigaşă lipsită de sentimente.

Încă îmi făceam treaba, în baza unui nou contract, şi speram că dr. Volescu şi dr. Bharadwaj îşi vor finaliza cât mai repede explorarea, ca să putem reveni în habitat şi să mă pot uita la episodul 397 din *Ascensiunea şi căderea lunii-sanctuar*.

Recunosc, eram distrat. Fusese un contract plictisitor până acum şi mă gândeam să reduc prioritatea canalului de avertizare a statutului şi să încerc să accesez muzică de pe canalul de divertisment fără ca HubSystem-ul să înregistreze activitatea suplimentară. Era mai complicat să fac asta pe teren decât în habitat.

Zona de evaluare era o întindere stearpă pe coasta unei insule, cu coline joase şi plate care se înălţau şi coborau şi cu o iarbă deasă, verde-închis, care-mi ajungea la glezne. Nu era cine ştie ce floră sau faună, exceptând câteva chestii de diverse dimensiuni, asemănătoare cu păsările, şi alte lucruri pufoase şi plutitoare, care erau, din câte ştiam noi, inofensi-

ve. Coasta era presărată cu cratere mari, goale. Bharadwaj și Volescu prelevau mostre dintr-unul. Planeta avea un inel care, din poziția noastră actuală, domina orizontul când priveai către mare. Mă uitam spre cer și sondam mintal transmisiunea, când a explodat fundul craterului.

Nu m-am obosit să lansez un apel de urgență verbal. Am transmis vizual de la camera mea de teren către a dr. Mensah și am sărit în crater. În timp ce mă împleticeam în josul pantei nisipoase, o auzeam deja pe Mensah prin canalul de comunicare de urgență, strigând cuiva să lanseze hopperul. Se aflau la vreo zece kilometri distanță, lucrând într-o altă parte a insulei, așa că nu puteau ajunge aici la timp pentru a-și oferi ajutorul.

Ordine contradictorii mi-au umplut canalul, însă nu le-am dat atenție. Chiar dacă nu mi-aș fi accesat nepermis modulul administrator, canalul de urgență avea prioritate, dar totul era haotic, cu HubSystemul automat care cerea date și încerca să-mi trimită indicații de care încă nu aveam nevoie și cu Mensah care-mi trimitea informații telemetrice din hopper. Nici ele nu-mi foloseau la nimic, însă erau mult mai ușor de ignorat decât HubSystemul care solicita răspunsuri și încerca totodată să le furnizeze. În mijlocul haosului, am atins fundul craterului. În ambele brațe am integrate arme energetice mici, dar am ales lansatorul mare de proiectile prins de spate. Inamicul care tocmai țâșnise din pământ avea un bot foarte larg, așadar, am considerat că aveam nevoie de o armă foarte mare.

Am scos-o pe Bharadwaj din botul acela și m-am vârât eu acolo, descărcându-mi arma în gâtlejul lui și apoi în sus, unde speram să i se afle creierul. Nu sunt sigur dacă acțiunile s-au întâmplat în această ordine; va trebui să-mi urmăresc propriul canal vizual. Tot ce știam era că i-o smulsesem pe Bharadwaj și că atacatorul dispăruse înapoi în tunel.

Era inconştientă şi sângera prin costum, din nişte răni imense la piciorul stâng şi în partea stângă a corpului. Mi-am pus arma la loc, ca s-o pot ridica în braţe. Îmi pierdusem armura braţului stâng şi mare parte din carnea de sub ea, dar părţile neorganice încă îmi funcţionau. Am primit o nouă rafală de ordine din partea modulului administrator şi le-am dat o prioritate mai mică, fără să mă obosesc să le decodific. Bharadwaj, care nu avea părţi neorganice şi nu era atât de uşor reparabilă ca mine, constituia acum prioritatea şi mă interesa mai ales ce încerca să-mi spună MedSystemul pe canalul de urgenţă. Dar, mai întâi, trebuia să o scot din crater.

În tot acest timp, Volescu era ghemuit pe sfărâmăturile de stâncă şi o luase razna. Starea lui nu-mi era chiar indiferentă, totuşi. Însă eram mult mai puţin vulnerabil decât el în această situaţie şi nu mă simţeam nici eu excelent.

— Doctore Volescu, trebuie să veniţi cu mine, am spus.

Nu a răspuns. MedSystemul recomanda administrarea unui tranchilizant şi *bla-bla-bla*, dar eu strângeam costumul dr. Bharadwaj cu un braţ, ca să previn sângerarea, şi îi susţineam capul cu celălalt, şi nu aveam decât două mâini. I-am comandat căştii să se retragă, ca să-mi vadă chipul uman. Dacă inamicul revenea şi mă muşca iar, avea să fie o greşeală gravă, fiindcă îmi trebuiau părţile organice ale capului. Am adoptat o voce fermă şi blândă şi am zis:

— Doctore Volescu, totul va fi bine, da? Însă trebuie să vă ridicaţi şi să veniţi să mă ajutaţi s-o scot de aici.

A funcţionat. S-a ridicat în picioare şi s-a împleticit spre mine, încă tremurând. Mi-am întors către el partea arătoasă şi am continuat:

— Apucaţi-mă de braţ, da? Şi strângeţi.

A reuşit să-şi treacă braţul în jurul cotului meu îndoit şi am început să urc craterul, târându-l după mine, în timp ce o ţineam la piept pe Bharadwaj. Respira greu, spasmo-

dic, iar costumul ei nu-mi oferea nicio informație. Al meu era sfâșiat în zona pieptului, așa că mi-am ridicat nivelul căldurii corporale, sperând să fie de ajutor. Canalele de comunicare tăceau, fiindcă Mensah reușise să se folosească de prioritatea de conducere ca să amuțească totul, mai puțin MedSystemul și hopperul, iar tot ce auzeam pe canalul acestuia din urmă erau vocile celorlalți, șușotind disperați.

Pe panta craterului terenul era un amestec de nisip moale, oribil, și grohotiș, însă picioarele mele erau neatinse, așa că am ajuns în vârf cu ambii oameni încă în viață. Volescu a fost cât pe ce să se prăbușească, iar eu l-am tras la câțiva metri de margine, în cazul în care orice s-ar fi aflat sub noi putea ajunge mai departe decât părea s-o fi făcut mai devreme.

Nu voiam să o pun jos pe Bharadwaj fiindcă ceva din abdomenul meu fusese puternic afectat și nu eram sigur că o puteam ridica din nou. Am revăzut imaginile recente ale camerei de teren și am văzut că fusesem străpuns de un dinte, poate de un cil. Oare voisem să spun „cil" sau altceva? AsaSinții nu primesc module de instruire calitative cu privire la orice altceva decât crima, și chiar și acelea sunt versiuni ieftine. Căutam în centrul lingvistic al HubSystemului când hopperul mititel a aterizat în apropiere. Mi-am lăsat casca să se închidă și să se opacizeze cât timp a executat operațiunea.

Aveam două hoppere standard: unul mare, pentru urgență, și micuțul acesta, pentru deplasarea în zonele de evaluare. Avea trei compartimente: unul mare, în centru, pentru echipajul uman, și două mai mici, de o parte și de alta, pentru încărcătură, provizii și pentru mine. Mensah pilota. Am început să merg mai lent decât în mod normal, fiindcă nu voiam să-i dau drumul lui Volescu. În timp ce rampa cobora, Pin-Lee și Arada au sărit afară și eu comutat pe comunicarea vocală pentru a spune:

— Doctore Mensah, nu pot să-i dau drumul costumului.

I-a luat o vreme să înțeleagă la ce mă refeream, de fapt. A spus în grabă:

— E în regulă. Adu-o sus, în cabina echipajului.

AsaSinților nu li se permite să călătorească alături de oameni și aveam nevoie de permisiune verbală ca să intru. Cu modulul administrator spart, nu mă putea opri nimic, însă era important să nu afle nimeni, mai ales oamenii cu care semnasem contractul, că eram agent liber. Era important fiindcă-mi permitea să-mi păstrez componentele organice intacte și să evit demontarea celorlalte piesă cu piesă.

Am dus-o pe Bharadwaj în cabină, urcând pe rampă. Overse și Ratthi desfăceau în grabă scaunele, ca să facă loc. Aveau căștile scoase și glugile costumelor date jos, așa că am putut să le văd expresiile îngrozite când și-au dat seama ce mai rămăsese din partea superioară a trupului meu, prin costumul sfâșiat. Eram bucuros că-mi sigilasem casca.

De aceea îmi place să călătoresc în compartimentul de marfă. Oamenii și oamenii augmentați aflați prea aproape de AsaSinți ajung în situații prea stânjenitoare. Cel puțin, AsaSintului ăstuia i se pare stânjenitor. M-am așezat pe punte, cu Bharadwaj în poală, în timp ce Pin-Lee și Arada îl trăgeau pe Volescu înăuntru.

Lăsasem în urmă două pachete cu echipament de teren și câteva instrumente. Încă se aflau pe iarba unde Bharadwaj și Volescu lucraseră înainte să coboare în crater după mostre. În mod normal, i-aș fi ajutat să le ducă, însă MedSystemul, care o monitoriza pe Bharadwaj prin ce mai rămăsese din costumul ei, exprimase limpede că ar fi fost o idee proastă să-i dau drumul. Dar n-a pomenit nimeni de echipament. E de la sine înțeles să abandonezi obiecte ușor de înlocuit în situații de urgență, însă eu avusesem contracte în care clienții mi-ar fi spus să recuperez mai degrabă materialele decât persoana rănită.

În contractul ăsta, dr. Ratthi a sărit și a spus:

— Mă duc să iau cutiile!

Am strigat „Nu!", ceea ce n-ar fi trebuit să fac. Sunt obligat să le vorbesc mereu respectuos clienților, chiar și în cazul în care sunt pe punctul de a se sinucide accidental. HubSystemul se putea autentifica și mă putea pedepsi prin modulul administrator. Dacă nu era spart.

Din fericire, și ceilalți au strigat „Nu!" în același timp, iar Pin-Lee a mai adăugat:

— Ce mama dracului, Ratthi!

Dr. Ratthi a răspuns:

— Ah, nu e vreme, desigur, îmi pare rău! și a activat secvența de închidere rapidă pentru trapă.

Prin urmare, nu am pierdut rampa când inamicul a apărut sub ea, cu botul lui mare plin de dinți, cili sau ce-or fi fost, mușcând direct din pământ. S-a văzut perfect pe camerele hopperului, imagini trimise prompt către canalele tuturor. Oamenii au început să urle.

Mensah ne-a ridicat în aer repede și cu forță, astfel încât aproape că am căzut în față și toți care nu se aflau deja pe podea au aterizat acolo.

În liniștea care a urmat, în timp ce icneau ușurați, Pin-Lee a spus:

— Ratthi, dacă mori...

— Te superi foarte tare pe mine, știu.

Ratthi s-a lăsat să alunece încă puțin lângă perete și abia a fost în stare să-i facă semn cu mâna.

— Este un ordin, Ratthi. Nu te lăsa ucis, a spus Mensah de pe scaunul pilotului.

Părea calmă, însă am prioritate de securitate, așa că-i vedeam prin MedSystem bătăile nebunești ale inimii.

Arada a scos trusa medicală de urgență ca să oprească sângerarea și să încerce s-o stabilizeze pe Bharadwaj. Am încercat să mă port cât mai mult posibil ca o unealtă,

comprimând rănile când mi-au spus s-o fac, folosindu-mi temperatura în scădere a corpului ca s-o mențin pe a ei și ținând capul în jos, ca să nu-i văd cum se holbează la mine.

*

PERFORMANȚĂ 60% ȘI ÎN SCĂDERE

Habitatele noastre sunt model standard, șapte domuri interconectate, așezate pe o câmpie relativ plată, deasupra unei văi de râu înguste, cu sistemul nostru generator de energie și pentru cel pentru reciclare conectate în lateral. Aveam un sistem de mediu, însă fără sasuri, fiindcă atmosfera planetei era respirabilă – nu și deosebit de bună pentru oameni, pe termen lung. Nu știu de ce, fiindcă nu este unul dintre lucrurile pe care contractul mă obligă să le cunosc.

Am ales locul acesta fiindcă se află chiar în centrul zonei de evaluare și chiar dacă există copaci împrăștiați pe câmpie, toți sunt înalți de circa cincisprezece metri, foarte subțiri, cu un singur strat de coroană, așa că e dificil pentru orice s-ar apropia să-i folosească drept camuflaj. Firește, asta nu lua în considerare nimic ce s-ar fi apropiat prin subteran.

Habitatul este prevăzut cu uși de siguranță, însă HubSystemul mi-a comunicat că cea principală era deja deschisă când a aterizat hopperul. Dr. Gurathin pregătise o targă și o ghidase spre noi. Overse și Arada reușiseră să o stabilizeze pe Bharadwaj, așa că am putut s-o las jos și să-i urmez pe ceilalți spre habitat.

Oamenii s-au îndreptat spre infirmerie, iar eu m-am oprit să trimit comenzi micului hopper, care s-a închis și s-a etanșat. Abia apoi am încuiat ușile exterioare. Prin canalul de securitate, le-am comunicat dronelor să ne extindă perimetrul, ca să fiu avertizat dacă se apropia de noi ceva mare. Am setat câteva monitoare pe senzorii seismici, care

să mă anunțe despre anomalii, în cazul în care acel ceva mare ipotetic hotăra să ajungă la noi prin subteran.

După ce am securizat habitatul, m-am întors în așa-numita cameră de securitate, unde se aflau arme, muniție, alarme de perimetru, drone și unde erau depozitate toate celelalte dispozitive care țineau de securitate – inclusiv eu. M-am dezbrăcat de ce mai rămăsese din armură și, la sfatul MedSystemului, am pulverizat cu spray cicatrizant pe toată partea afectată. Nu sângeram, fiindcă arterele și venele mele se sigilează automat, însă nici plăcut la vedere nu era. Și durea, deși cicatrizantul m-a amorțit puțin. Deja setasem prin HubSystem o interdicție de securitate de opt ore, așa că nimeni nu putea ieși afară decât cu înștiințarea mea. Apoi mi-am setat statutul ca fiind nefuncțional. Am verificat canalul principal, însă nu primisem nicio obiecție.

Înghețam, fiindcă regulatoarele mele de temperatură cedaseră la un moment dat, când ne îndreptam încoace, iar pielea protectoare de sub armură era făcută bucăți. Aveam câteva de rezervă, însă nu ar fi fost nici practic și nici simplu să îmbrac una acum. Singurul rând de haine disponibil era o uniformă încă nepurtată, dar nici pe aceea nu credeam c-aș fi putut-o îmbrăca. (Nu avusesem nevoie de uniformă fiindcă nu patrulasem în interiorul habitatului. Nimeni nu ceruse asta, pentru că erau doar opt și toți prieteni, deci s-ar fi dovedit o risipă de resurse – mai precis, eu.) Am căutat cu o mână în cutia de depozitare până când am găsit trusa medicală suplimentară la care am dreptul în caz de urgență, pe care am deschis-o și am scos pătura de supraviețuire. M-am înfofolit în ea, apoi m-am urcat pe patul de plastic din rezerva mea. Am lăsat ușa să se închidă, în timp ce lumina albă a clipit și s-a aprins.

Nu era cu mult mai cald aici, dar era confortabil. M-am conectat la cablurile de realimentare și reparație, m-am sprijinit de perete și am început să tremur. MedSystemul m-a

informat, plin de solicitudine, că performanța mea era acum la 58% și în scădere, ceea ce nu era o surpriză. Cu siguranță mă puteam repara în opt ore, și probabil îmi puteam crește la loc majoritatea componentelor organice deteriorate, însă, la 58%, mă îndoiam c-aș putea efectua vreo analiză între timp. Așa că am setat toate canalele de securitate să mă anunțe în cazul în care ceva încerca să mănânce habitatul și am început să deschid stocul multimedia descărcat de pe canalele de divertisment. Mă durea prea tare ca să pot fi atent la orice avea o poveste, dar zgomotul prietenos putea să-mi țină companie.

În acel moment, cineva a bătut la ușa rezervei.

M-am uitat la ușă și am pierdut șirul tuturor inputurilor mele frumos așezate. Ca un idiot, am spus:

— Ăăă... da?

Dr. Mensah a deschis ușa și a aruncat o privire în direcția mea. Nu mă pricep să ghicesc vârsta reală a oamenilor, în ciuda tuturor exemplelor de divertisment vizual pe care le urmăresc. Oamenii din show-uri nu arată precum cei din realitate – cel puțin, nu în cele bune. Mensah avea pielea măslinie și părul ceva mai deschis, șaten, tuns foarte scurt, și mă gândeam că nu era tânără, altfel nu ar fi fost la comandă. A spus:

— Ești bine? Ți-am văzut raportul de stare.

— Ăăă...

Atunci mi-am dat seama c-ar fi trebuit să evit răspunsul, pretinzând că eram în stază. Mi-am acoperit pieptul cu pătura, sperând că nu văzuse că lipseau bucăți din mine. Fără armura care mă ținea strâns era mult mai urât.

— Bine.

Nu mă pricep la interacțiunile cu oamenii. Nu este vorba despre paranoia cu privire la modulul meu administrator, spart, și nu sunt nici ei de vină. Eu sunt cel vinovat. Știu că sunt un AsaSint înfricoșător, și ei sunt conștienți de acest

lucru, ceea ce ne stresează pe toți, ceea ce mă stresează pe mine și mai mult. În plus, dacă nu port armură e din cauză că sunt rănit și una dintre părțile mele organice ar putea cădea pe podea în orice clipă, motiv pentru care nimeni nu vrea să vadă așa ceva.

— Bine? S-a încruntat. Raportul spunea că ți-ai pierdut douăzeci la sută din masa corporală.

— Vor crește înapoi, am zis.

Știam că, în ochii unui om, păream pe moarte. Rănile mele erau echivalente cu amputarea la oameni a unui membru sau două, nemaivorbind de pierderea aproape a întregului volum de sânge.

— Știu. Totuși. M-a privit îndelung, atât de lung, încât am comutat pe canalul de securitate pentru sala comună, unde membrii grupului care nu fuseseră răniți vorbeau în jurul mesei. Discutau posibilitatea să mai existe exemplare ale faunei subterane și își doreau să fi avut substanțe intoxicante. Părea o reacție normală. Mensah a continuat: Ai fost foarte priceput cu doctorul Volescu. Nu cred că și-au dat seama și ceilalți. Au fost impresionați.

— Face parte din instrucțiunile medicale de urgență pentru calmarea victimelor. Am tras pătura mai aproape, ca să nu vadă nimic îngrozitor. Simțeam că ceva picură din mine.

— Da, însă MedSystemul a stabilit că Bharadwaj constituie prioritatea și nu a verificat semnele vitale ale lui Volescu. Nu a luat în considerare șocul întâmplării și s-a așteptat să fie capabil să plece de acolo pe propriile lui picioare.

Pe canalele de comunicare era limpede că toți ceilalți analizaseră înregistrările videocamerei de teren a lui Volescu. Spuneau lucruri de genul: „Nici măcar nu știam că are față." Purtasem armura de când venisem și nu-mi mai deschisesem casca atunci când mă aflam în preajma lor. Nu exista un motiv specific. Singura parte din mine pe care ar fi văzut-o ar fi fost capul, care este standard omenesc, general. Dar

nu vruseseră să-mi adreseze niciun cuvânt și nici eu nu dorisem să stau de vorbă cu ei. Când eram la datorie, m-ar fi distras, iar când nu... pur și simplu nu voiam. Mensah mă văzuse când semnase contractul de închiriere. Dar abia dacă îmi aruncase o privire și nici eu nu mă uitasem atent, fiindcă, repet, AsaSint + om = stânjeneală. Dacă-mi păstrez armura pe mine, descurajez mereu orice interacțiune care nu e necesară.

Am spus:

— Face parte din misiunea mea să nu ascult canalele sistemului când... se produc greșeli.

De aceea este nevoie de construcțe, de SecUnități cu componente organice. Însă ar trebui să știe asta. Înainte să accepte livrarea mea, înregistrase cam zece proteste, încercând să scape de obligativitatea de a mă avea. Nu i-o reproșam. Nici eu nu m-aș fi dorit.

Acum, serios, nu știu de ce nu am spus, pur și simplu: „Cu plăcere. Te rog să pleci din rezerva mea, ca să pot picura în liniște."

— Bine, a zis și m-a privit timp de ceea ce am știut, obiectiv, că au fost 2,4 secunde, iar subiectiv, în jur de douăzeci de minute chinuitoare. Ne vedem peste opt ore. Dacă ai nevoie de orice până atunci, te rog să-mi trimiți o alertă pe canal. Apoi a făcut un pas în spate și a lăsat ușa să gliseze și să se închidă.

Asta m-a făcut să mă întreb de ce se minunau toți, așa că am accesat înregistrarea incidentului. OK, uau. Vorbisem cu Volescu pe parcursul întregii urcări prin crater. Fusesem preocupat, mai ales, de traiectoria hopperului și ca Bharadwaj să nu sângereze până la moarte, dar și de ceea ce ar fi putut ieși din crater ca să mai încerce o dată. Practic nu-mi ascultasem propriile cuvinte. Îl întrebasem dacă avea copii. Era uimitor! Poate mă uitam la prea multe emisiuni de

divertisment. (Avea copii. Era căsătorit cu patru femei și avea șapte copii, toți acasă, cu partenerele lui.)

Toate nivelurile mele erau prea ridicate acum pentru o perioadă de odihnă, așa că am decis că puteam, la fel de bine, să profit de asta și să privesc și celelalte înregistrări. A fost momentul în care am descoperit ceva ciudat. Exista un ordin de „renunțare" pe canalul de comandă al HubSystemului, cel care controla, sau așa credea, modulul meu administrator. Fusese probabil o eroare. Nu mai conta, fiindcă atunci când MedSystemul are prioritate...

PERFORMANȚĂ 39%. STAZĂ INIȚIATĂ PENTRU SECVENȚA DE REPARARE DE URGENȚĂ.

Capitolul 2

Când m-am trezit, eram prezent aproape integral, la o eficiență de 80% și în creștere. Am verificat imediat toate canalele, în cazul în care oamenii doreau să iasă, însă Mensah prelungise cu patru ore interdicția de securitate pentru habitat. Asta era o ușurare, fiindcă îmi oferea timpul necesar să ating din nou 98%. Dar exista o notificare prin care mi se solicita să raportez. Nu se mai întâmplase până acum. Poate că voia să parcurgem împreună pachetul de informații referitor la pericole și să înțeleagă de ce nu ne avertizase cu privire la inamicul subteran. Asta mă mira puțin și pe mine.

Grupul lor se numea ConservareAux și cumpărase o opțiune de prospectare a resurselor acestei planete, iar expediția de cercetare fusese organizată pentru a constata dacă merita să liciteze pentru întregul pachet. Era important să știe că pe planetă existau chestii care-i puteau mânca în timp ce încercau să-și facă treaba.

Nu-mi prea pasă cine sunt clienții mei sau ce încearcă să facă. Știam că grupul provine de pe o planetă liberă, însă nu mă obosisem să analizez amănuntele. „Liberă" însemna că fusese terraformată și colonizată, însă nu era afiliată niciunei confederații corporatiste. Practic, *liberă* însemna, în general, *de rahat*, așa că nu mă așteptasem la prea multe din partea lor. Până acum însă fusese extrem de ușor de lucrat pentru ei.

Am curățat toate picăturile de fluid rămase pe noua mea piele, apoi am ieșit din rezervă. Atunci mi-am dat seama că nu depozitasem piesele armurii și că zăceau împrăștiate pe podea, acoperite de fluidele mele și de sângele lui Bharadwaj. Nu era de mirare că Mensah se uitase în rezervă; probabil crezuse că murisem aici. Am pus toate piesele înapoi în fantele lor, în vederea reparației.

Dețineam un set alternativ, dar era încă ambalat și mi-ar fi luat timp să-l despachetez, să aplic o diagnosticare și să-l asamblez. Am ezitat cu privire la uniformă, însă canalul de securitate o anunțase probabil pe Mensah că mă trezisem, așa că trebuia să ajung acolo.

Avea ca model uniformele grupului standard de cercetare și era menită să fie confortabilă în interiorul habitatului: pantaloni gri din tricot, bluză cu mâneci lungi și o jachetă, semănând cu hainele de sport purtate de oameni și de oameni augmentați, plus încălțăminte moale. M-am îmbrăcat, mi-am tras mânecile peste portarmele din antebrațe și am ieșit în habitat.

Am trecut prin două uși interioare securizate, care duceau spre zona echipajului, și i-am găsit pe membrii acestuia în domul principal, adunați în jurul consolei, privind unul dintre afișajele plutitoare. Erau toți acolo, cu excepția lui Bharadwaj, aflată încă la infirmerie, și a lui Volescu, încă alături de ea. Pe unele console se aflau căni și pachete goale de mâncare. Eu nu fac curățenie decât dacă primesc un ordin direct.

Mensah era ocupată, așa că am așteptat.

Ratthi m-a privit și a tresărit brusc. Nu aveam idee cum să reacționez. De aceea prefer să port armura, chiar și în interiorul habitatului, unde nu este necesară și poate să mă încurce. De obicei, clienții umani preferă să pretindă că sunt robot, iar armura îi ajută. Am privit în gol și m-am prefăcut că rulez un diagnostic.

În continuare uimit, Ratthi a întrebat:

— Cine e ăsta?

S-au întors toți să mă privească, mai puțin Mensah, așezată la consolă, cu interfața lipită de frunte. Evident, chiar dacă îmi văzuseră chipul pe înregistrarea videocamerei lui Volescu, nu m-au recunoscut fără cască. A trebuit atunci să mă uit la ei și am zis:

— Sunt SecUnitatea voastră.

Păreau surprinși și stânjeniți. Aproape la fel de stânjeniți ca mine. Am regretat că nu-mi pusesem armura de rezervă.

Adevărul este că nu mă voiau aici. Nu aici, în habitat, ci pe planetă. Unul dintre motivele pentru care compania impunea prezența mea, pe lângă aplicarea de costuri ridicate clienților, este că înregistram toate conversațiile lor, permanent, deși evitam să monitorizez ceva ce m-ar fi împiedicat să-mi duc la îndeplinire sarcinile. Dar compania avea să acceseze întreaga bază de înregistrări spre a căuta date folositoare pentru orice ar fi putut vinde. Nu, asta nu li se spune oamenilor. Da, toată lumea știe. Nu, nimeni nu poate face nimic.

După o jumătate de oră subiectivă și 3,4 secunde obiective, dr. Mensah s-a întors, m-a văzut, a lăsat jos interfața și a spus:

— Verificam raportul de risc privind această regiune, ca să încercăm să aflăm de ce creatura aceea nu a fost menționată drept element primejdios al faunei. Pin-Lee crede că datele au fost modificate. Poți examina acest raport pentru noi?

— Da, doctor Mensah.

Aș fi putut face asta în rezerva mea, scutindu-ne pe toți de stânjeneală. În orice caz, am preluat din HubSystem canalele pe care le urmărea și am început să verific raportul.

În principiu, era o listă lungă de informații pertinente și avertismente cu referire la planetă și, îndeosebi, la zona în

care se afla habitatul nostru, cu accent pe vreme, teren, floră, faună, calitatea aerului, depozitele minerale, potențialele riscuri legate de oricare dintre ele, cu legături către rapoarte secundare, care conțineau date mai detaliate. Dr. Gurathin, cel mai taciturn dintre toți, era un bărbat augmentat și avea implantată propria interfață. Îl simțeam scormonind prin date, cât timp ceilalți, care foloseau interfețele tactile, erau doar niște fantome îndepărtate. Totuși, aveam o capacitate de procesare mult mai avansată decât el.

M-am gândit că erau paranoici. Chiar și cu interfețele prezente, trebuia să citești cuvintele, de preferință pe toate. Uneori, oamenii neaugmentați nu fac asta. Uneori, n-o fac nici oamenii augmentați.

Dar, în timp ce verificam secțiunea de avertismente generale, am remarcat ceva straniu cu privire la format. O comparație rapidă cu celelalte părți ale raportului mi-a arătat că ceva fusese eliminat; o conexiune cu un raport secundar fusese ștearsă.

— Aveți dreptate, am spus, distras, în timp ce scotoceam bazele de date, căutând piesa lipsă.

Nu am găsit-o. Nu era doar o conexiune întreruptă. Cineva șterse raportul secundar. Se presupunea că ar fi imposibil cu acest tip de pachet de explorare planetară, însă nu era chiar atât de imposibil pe cât părea. Ceva fusese șters din avertismente și din secțiunea despre faună.

Reacția a fost de iritare generală. Au existat proteste vehemente din partea lui Pin-Lee și a lui Overse și un gest dramatic făcut de către Ratthi, care și-a agitat mâinile prin aer. Însă, așa cum am mai spus, erau prieteni și mult mai puțin reținuți unii cu alții decât ultimul meu set de obligații contractuale. De aceea, dacă eram forțat să recunosc, îmi plăcea acest contract, cel puțin până când ceva încercase să ne mănânce pe mine și pe Bharadwaj.

SecSystem înregistrează totul, chiar și din interiorul cabinelor de dormit, iar eu am acces total. De aceea e mai ușor să pretind că sunt robot. Overse și Arada formau un cuplu, însă, din felul în care se purtau, fuseseră mereu împreună și erau cei mai buni prieteni ai lui Ratthi, care nutrea o pasiune neîmpărtășită pentru Pin-Lee, dar nu se purta prosteşte. Pin-Lee se înfuria adesea și arunca obiecte când ceilalți nu erau prezenți, dar nu din cauza lui Ratthi. Credeam că supravegherea continuă a companiei o afecta mai mult decât pe ceilalți. Volescu o admira pe Mensah și aproape că făcuse o pasiune pentru ea. La fel și Pin-Lee, însă ea și Bharadwaj flirtau ocazional, într-un fel care sugera că lucrurile stăteau așa de multă vreme. Gurathin era unicul singuratic, totuși părea să-i placă să fie în compania celorlalți. Avea un zâmbet tăcut și le era simpatic tuturor.

Era un grup puțin afectat de stres, cu membri care nu se prea certau, nu se tachinau de dragul distracției și nici nu prezentau deseori motive de neliniște câtă vreme nu încercau să interacționeze în vreun fel cu mine.

Cu o expresie de frustrare moderată, Ratthi a spus:

— Deci nu putem afla dacă acea creatură era o aberație sau dacă asemenea vietăți trăiesc pe fundul tuturor craterelor?

Arada, unul dintre specialiștii în biologie, a intervenit:

— Știi, pariez că trăiesc acolo. Dacă aviarele mari pe care le-am văzut pe scanări aterizează frecvent pe insulele-barieră, creatura s-ar putea hrăni cu ele.

— Asta ar explica existența craterelor, a zis Mensah, gânditoare. Ar însemna măcar să eliminăm o anomalie.

— Dar cine a șters raportul secundar? a întrebat Pin-Lee și am fost de acord că aceea era întrebarea mai importantă. S-a întors spre mine, cu una dintre acele mișcări bruște la care mă educasem să nu reacționez. HubSystemul poate fi spart?

Din exterior, nu aveam idee. Era foarte ușor să faci asta din interior, cu interfața integrată în propriul trup. Îl spărsesem de îndată ce se activase, când construiserăm habitatul. Fusesem nevoit: dacă monitoriza modulul administrator, iar canalul meu funcționa așa cum trebuia, ar fi putut duce la multe întrebări jenante, iar eu aș fi fost dezmembrat pentru componente.

— Din câte știu, e posibil, am răspuns. Dar este mai probabil că raportul a fost deteriorat înainte să primiți pachetul informativ.

Cine licitează cel mai puțin. Știu ce spun.

Au urmat mormăieli și plângeri generale despre faptul că se plăteau prețuri mari pentru echipamente proaste. Nu am luat-o personal. Mensah a spus:

— Gurathin, poate că tu și Pin-Lee vă puteți da seama ce s-a întâmplat.

Majoritatea clienților mei își cunosc doar specializările. De aceea, nu există niciun motiv ca într-o expediție de explorare să fie trimis un specialist în sisteme. Compania furnizează toate sistemele și toate dispozitivele conexe (echipamentele medicale, dronele, pe mine etc.) și le menține ca parte a pachetului de ansamblu pe care îl achiziționează clienții. Dar Pin-Lee părea a fi o amatoare cu har în privința interpretării sistemului, iar Gurathin avea avantajul interfeței sale interne. Mensah a adăugat:

— Până una alta, Grupul DeltFall are același pachet ca noi?

Am verificat. HubSystemul așa considera, însă noi știam deja cât valorează opinia sa.

— Probabil, am spus.

DeltFall era un alt grup de explorare, la fel ca noi, dar se afla pe un continent din partea opusă a planetei. Făcea parte dintr-o operațiune de proporții superioare și fusese debarcat de o navă diferită, așa că oamenii nu mă cunoscuseră personal, însă discutau ocazional pe canalul de comunicare. Nu făceau parte din contractul meu, fiindcă aveau

propriile lor SecUnități, cele standard una, la fiecare zece clienți. Se presupunea că ne putem apela reciproc, în caz de urgență, însă faptul că ne aflam la o jumătate de planetă distanță reprezenta un inhibitor intrinsec.

Mensah s-a sprijinit spătarul scaunului și și-a unit vârfurile degetelor de la ambele mâini.

— Bine. Iată cum vom proceda. Vreau ca fiecare dintre voi să verifice secțiunile individuale ale pachetului de explorare pentru specializările voastre. Încercați să identificați orice informație care lipsește. Când avem o listă parțială, îi voi suna pe cei din DeltFall și voi vedea dacă ne pot trimite ei fișierele.

Părea un plan minunat, fiindcă nu mă includea pe mine. Am spus:

— Doctor Mensah, mai aveți nevoie de ajutor din partea mea?

Și-a întors scaunul spre mine.

— Nu. Apelez dacă avem întrebări.

Am lucrat în contracte care m-au ținut activ pe tot parcursul ciclului de zi și de noapte, în caz că cineva avea nevoie de ceva și nu voia să se obosească să mă apeleze. Apoi a continuat:

— Știi, poți rămâne aici, în zona destinată echipajului, dacă dorești. Ți-ar plăcea?

M-au privit toți, majoritatea zâmbind. Un dezavantaj al purtării armurii este că m-am obișnuit cu opacizarea vizorului. Nu mai am exercițiu în controlarea expresiilor. Eram sigur că acum se afla undeva în categoria groazei împietrite sau poate oripilate.

Șocată probabil de ceea ce spusese, Mensah s-a ridicat și s-a grăbit să adauge:

— Sau nu. Știi ce? Faci ce vrei.

— Trebuie să verific perimetrul, am spus, după care m-am întors și am părăsit în mod perfect normal zona des-

tinată echipajului, nu de parcă aș fi fugit de o armată de inamici gigantici.

*

Înapoi în siguranța camerei, mi-am sprijinit capul de peretele căptușit cu plastic. Acum știau că AsaSintul lor nu voia să se afle în prezența lor mai mult decât doreau ei să fie în preajma lui. Le destăinuisem o părticică din mine.

Nu era posibil. Am prea multe de ascuns, iar dacă destăinui chiar și puțin, înseamnă că nici restul nu este foarte protejat.

M-am îndepărtat de perete și am decis să lucrez. Raportul secundar ce lipsea mă făcuse precaut – nu că ar fi existat directive în această privință. Modulele mele de instruire erau atât de ieftine, încât majoritatea lucrurilor utile pe care le știam despre securitate le învățasem din programarea educativ-distractivă de pe canalele de divertisment. (Este un alt motiv pentru care trebuie solicitate aceste grupuri de cercetare, iar companiile de prospectare, de biologie și de tehnologie ne închiriază, în caz contrar, angajamentul pierzându-și garanția: suntem produse ieftine și de calitate îndoielnică. Nimeni nu l-ar angaja pe unul dintre noi în scopuri care nu țin de ucidere, decât dacă ar fi nevoit.)

După ce mi-am pus pielea suplimentară și armura de rezervă, am parcurs perimetrul și am comparat datele citite în timp real pe teren și scanările seismice cu cele pe care le efectuasem la sosire. Pe canal existau câteva note de la Ratthi și de la Arada referitoare la faptul că reprezentanții faunei similari cu cei cărora le spuneam acum „inamici" ar fi putut produce toate craterele neobișnuite din zona explorată. Dar nimic nu se schimbase în jurul habitatului.

Am verificat dacă atât hopperul mare, cât și cel mic aveau toate proviziile de urgență necesare. Le împacheta-

sem chiar eu, cu câteva zile în urmă, însă m-am asigurat, în principiu, că oamenii nu făcuseră între timp nicio prostie.

Am făcut toate lucrurile la care m-am putut gândi, apoi mi-am permis să intru în standby și să ajung la zi cu serialele. Vizionasem trei episoade din *Luna-sanctuar* și treceam rapid peste o scenă de sex, când dr. Mensah mi-a trimis niște imagini prin canalul de comunicare. Nu am nicio parte legată de gen sau de sex (dacă un construct are asemenea părți, este un sexbot dintr-un bordel, nu un AsaSint), așa că poate de aceea scenele de sex mi se par plictisitoare. Cred că mi s-ar părea la fel și dacă aș avea părți sexuale. Am aruncat o privire la imaginile din mesajul lui Mensah, apoi am marcat locul în care rămăsesem cu serialul.

Este vremea confesiunilor: nu știu unde ne aflăm, de fapt. Avem, sau se presupune că avem, o hartă completă prin satelit a planetei, inclusă în pachetul de explorare. Așa au decis oamenii unde să-și facă evaluările. Nu mă uitasem încă la hărți și abia dacă aruncasem o privire pachetului de explorare. În apărarea mea, suntem aici de douăzeci și două de zile planetare și nu am avut nimic de făcut decât să-i urmăresc pe oamenii care scanează sau prelevă mostre de pământ, pietre, apă și frunze. Pur și simplu, nu am simțit nicio amenințare. Și poate ați remarcat că nici nu-mi pasă.

Așa că a fost o noutate pentru mine să aflu că din hartă lipseau șase secțiuni. Pin-Lee și Gurathin găsiseră discrepanțele, iar Mensah voia să știe dacă mă gândeam că vina aparținea pachetelor de explorare ieftine și pline de greșeli sau dacă suspectam vreo premeditare. Apreciam faptul că discutam prin canalul de comunicare și că nu mă făcea să vorbesc direct cu ea. Apreciam atât de mult, încât i-am oferit părerea mea reală: probabil că pachetul nostru de explorare era o porcărie ieftină, însă singurul mod de a ști cu siguranță era să mergem afară și să căutăm una dintre secțiunile lipsă, pentru a vedea dacă acolo se mai află și

altceva în afara unei planete anoste. Nu m-am exprimat chiar așa, dar aceea a fost ideea.

A dispărut de pe canal, însă eu am rămas atent, fiindcă știam că avea tendința de a lua decizii rapide, iar dacă începeam un nou episod, aveam să fiu întrerupt. Am verificat imaginile de la videocamera din domul comun, pentru a le putea auzi conversațiile. Toți voiau să verifice și se ciondăneau dacă să aștepte. Tocmai avuseseră o discuție prin canalul de comunicații cu DeltFall, de pe celălalt continent, iar cei de acolo fuseseră de acord să trimită copii ale fișierelor lipsă din pachetul de explorare. Unii dintre clienți voiau să vadă, mai întâi, dacă lipsea și altceva, iar alții voiau să mergem acum, *bla-bla-bla*.

Știam cum se va termina totul.

Nu era un drum lung, nefiind cu mult în afara altor evaluări la care lucrau, însă faptul că nu știau în ce se băgau era cu siguranță un avertisment. Într-o lume inteligentă, aș fi mers singur, însă cu modulul administrator ar fi trebuit să mă aflu la o sută de metri de cel puțin unul dintre clienți, în orice clipă, altfel m-ar fi prăjit. Știau asta, așa că dacă mă ofeream să traversez singur continentul, ar fi reprezentat un semnal de alarmă.

Astfel că, atunci când Mensah a redeschis canalul ca să-mi comunice că plecau, i-am răspuns că protocoalele de securitate sugerează să-i însoțesc.

Capitolul 3

Ne-am pregătit să plecăm la începutul ciclului de zi, în lumina dimineții, iar raportul meteorologic prin satelit a confirmat că era o zi potrivită pentru zbor și scanări. Am verificat MedSystemul și am văzut că Bharadwaj trăia și vorbea.

Doar când i-am ajutat să care echipamentul la hopperul mic mi-am dat seama că voiau să urc și eu în cabina echipajului.

Măcar purtam armură și aveam casca opacizată. Însă când Mensah mi-a spus să mă așez pe locul copilotului, n-a fost atât de rău cum îmi imaginasem. Arada și Pin-Lee s-au ferit să dialogheze cu mine, iar Ratthi chiar a privit în altă parte când am trecut pe lângă el ca să intru în carlingă.

Au avut grijă și să nu mă privească sau să mi se adreseze direct, așa că imediat ce am decolat am verificat repede înregistrările conversațiilor lor, prin HubSystem. Mă convinsesem să cred că situația nu era atât de nasoală cum îmi închipuisem, când Mensah îmi propusese să stau cu oamenii în domul comun, de parcă aș fi fost o persoană – sau așa ceva.

Când am urmărit-o, conversația pe care o avuseseră imediat după aceea mi-a dat o senzație de scufundare. Nu, fusese mai rău decât crezusem. Discutaseră și căzuseră de acord „să nu mă forțeze mai mult decât doream". Se dovediseră și fuseseră toți atât de drăguți, încât era un adevărat chin. Nu mai voiam să-mi scot vreodată casca. Nu pot să

mă descurc nici măcar execrabil la jobul ăsta stupid, dacă trebuie să socializez cu oamenii!

Erau primii mei clienți care nu avuseseră nicio experiență anterioară cu SecUnități, așa că ar fi trebuit, dacă m-aș fi deranjat să mă gândesc, să mă aștept la asta. Să-i las să mă vadă fără armură fusese o greșeală enormă.

Măcar Mensah și Arada trecuseră peste cei care doreau să discute cu mine despre asta. Da, hai să vorbim cu AsaSintul despre sentimentele lui! Ideea era atât de dureroasă, că am scăzut la 97% eficiență. Aș fi preferat să urc iar în botul Inamicului Numărul Unu.

Mi-am făcut griji despre asta în timp ce priveau pe geam Inelul sau analizau canalele alimentate cu scanările noului peisaj, realizate de hopper, discutând cu cei care ne urmăreau din habitat parcursul. Eram distras, însă tot am prins momentul în care pilotul automat s-a întrerupt.

S-ar fi putut dovedi o problemă, însă mă aflam pe scaunul copilotului și aș fi preluat comanda la timp. Dar și să nu fi fost eu acolo, ar fi pilotat Mensah, iar ea nu-și lua niciodată mâinile de pe comenzi.

Chiar dacă piloții automați planetari nu sunt la fel de sofisticați ca un sistem complet robot-pilot, unii clienți se folosesc de ei ca să poată sta liniștiți în spatele navei sau ca să doarmă. Mensah nu era una dintre ei și se asigura că regulile îi sunt respectate și când zburau alții. A scos niște mormăieli agasate și a ajustat cursul, evitând muntele în care ne-ar fi izbit pilotul automat.

Parcursesem un ciclu, de la groaza pricinuită de faptul că voiau să discute cu mine despre sentimentele mele, la recunoștință, fiindcă Mensah le comandase să se abțină. Când a repornit pilotul automat, am scos jurnalul și l-am trimis prin canalul de comunicații, ca să-i demonstrez că se întrerupsese din cauza unei erori de HubSystem. A înjurat în barbă și a clătinat din cap.

*

Secțiunea ce lipsea din hartă nu era departe de perimetrul nostru de evaluare, așa că am ajuns acolo înainte să pot viziona prea mult din serialele pe care le salvasem în spațiul meu de stocare internă. Mensah le-a spus celorlalți:

— Ne apropiem.

Călătoriserăm peste o junglă tropicală deasă, care se revărsa asupra unor văi adânci. Dintr-odată, relieful a devenit câmpie, punctată cu lacuri și crânguri. Era multă piatră golașă, cu creste joase și îngrămădiri de bolovani. Întunecată și sticloasă, semăna cu sticlă vulcanică.

În cabină se așternuse liniștea. Toată lumea studia scanările. Arada privea datele seismice, trimițându-le mai departe celor din habitat.

— Nu văd nimic ce ar putea împiedica satelitul să cartografieze această regiune, a spus Pin-Lee, cu o voce îndepărtată, în timp ce sorta datele pe care le preleva hopperul. Nicio citire stranie. E ciudat.

— Doar dacă stânca asta nu are vreun soi de proprietate ascunsă care împiedică sateliții să preia imagini, a spus Arada. Scanerele se comportă ciudat.

— Fiindcă sunt rahaturi corporatiste, a mormăit Pin-Lee.

— Ar trebui să aterizăm? a întrebat Mensah.

Mi-am dat seama că îmi solicita să fac o evaluare de securitate.

Scanările erau cumva funcționale și marcau niște pericole, însă nu erau diferite de cele întâlnite înainte. Am spus:

— Putem ateriza, dar știm că aici există cel puțin o formă de viață care sapă tuneluri prin piatră.

Arada sălta nițel pe scaun, de parcă era nerăbdătoare să înceapă.

— Știu că trebuie să fim precauți, însă cred că vom fi mai în siguranță știind dacă aceste pete albe din scanările sateliților sunt accidentale sau premeditate.

Atunci mi-am dat seama că nu ignorau posibilitatea sabotajului. Ar fi trebuit să știu deja, fiindcă Pin-Lee întrebase dacă HubSystemul putea fi spart. Însă oamenii mă priveau, iar eu voiseм doar să ies de acolo.

Ratthi și Pin-Lee au susținut-o, așa că Mensah a luat decizia.

— Aterizăm și luăm mostre.

Prin canalul de comunicare cu habitatul s-a făcut auzită vocea lui Bharadwaj:

— Vă rog să fiți atenți.

Încă părea tulburată.

Mensah a coborât ușor, iar tălpile hopperului au atins pământul cu un bufnet abia perceptibil. Eram deja lângă trapă.

Oamenii aveau căștile puse, așa că am deschis trapa și am coborât rampa. De aproape, peticele de stâncă arătau tot ca sticla, în mare parte negre, dar cu diverse nuanțe care se întrepătrundeau. Atât de aproape de sol, scanările hopperului au putut confirma că nu exista activitate seismică, însă eu am făcut câțiva pași, parcă pentru a oferi șansa de a fi atacat. Dacă oamenii mă vedeau făcându-mi treaba, suspiciunile lor cu privire la modulele administrator defecte erau evitate.

Mensah a coborât, urmată de Arada. S-au mișcat prin zonă, citind date cu ajutorul scanerelor portabile. Apoi cei-lalți și-au scos kiturile de prelevare și au început să desprindă bucăți din sticla de piatră sau piatra de sticlă luând, de asemenea, eșantioane din sol și din plante. Murmurau între ei și către cei din habitat. Trimiteau datele prin canalul de comunicații, însă eu nu le dădeam atenție.

Era un loc ciudat. Liniștit, prin comparație cu alte locuri pe care le explorasem, fără ciripit de păsări și fără niciun

semn de mișcare a vreunui animal. Poate că peticele de stâncă le țineau la distanță. Am mai mers puțin, trecând de câteva lacuri, aproape așteptându-mă să văd ceva sub suprafață. Poate leșuri. Văzusem multe (și făcusem multe) în cadrul contractelor anterioare, însă, până acum, acesta fusese lipsit de cadavre. Era o schimbare bine-venită.

Mensah stabilise un perimetru de explorare, marcând toate zonele pe care scanările aeriene le consideraseră periculoase sau cu potențial de risc. Am verificat starea fiecăruia, din nou, și am văzut că Arada și Ratthi se îndreptau direct spre unul dintre marcajele de pericol. Mă așteptam să se oprească în perimetru, fiindcă fuseseră mereu precauți în timpul altor misiuni. Am început totuși să mă deplasez în aceeași direcție. Apoi, au trecut de perimetru și am pornit în fugă după ei. I-am trimis lui Mensah imaginile de la videocamera mea și am folosit canalul pentru voce ca să spun:

— Doctor Arada și doctor Ratthi, vă rog să vă opriți. Ați depășit perimetrul și vă apropiați de un marcaj de risc.

— Serios? a întrebat Ratthi surprins.

Din fericire, s-au oprit. Când am ajuns la ei, își încărcaseră hărțile pe canalul meu.

— Nu înțeleg ce nu este în regulă, a spus Arada, confuză. Nu văd marcajul de pericol.

Marcase pozițiile amândurora, iar pe hărțile lor se aflau încă în perimetru, îndreptându-se spre o zonă mlăștinoasă.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama care era problema. Apoi mi-am suprapus harta, cea reală, peste a lor și i-am trimis totul lui Mensah.

— Rahat, a zis ea. Ratthi și Arada, harta voastră nu este bună. Cum e posibil așa ceva?

— Este o eroare, a răspuns Ratthi strâmbându-se, studiind apoi afișările de pe canalul propriu. A șters toate marcajele din partea asta.

Așa că mi-am petrecut restul dimineții ținându-i pe oameni departe de marcajele de risc pe care nu le puteau vedea, în timp ce Pin-Lee a înjurat încontinuu și a încercat să facă scanerul să funcționeze.

— Încep să cred că secțiunile lipsă sunt doar o eroare a hărții, a spus Ratthi, la un moment dat, gâfâind.

Intrase în ceea ce numeau ei un puț cu noroi fierbinte și fusesem nevoit să-l scot. Eram amândoi acoperiți de noroi acid până la talie.

— Crezi? a remarcat Pin-Lee obosită.

Când Mensah ne-a spus să ne întoarcem la hopper, a fost o ușurare generală.

*

Am revenit fără probleme în habitat, ceea ce părea să devină o întâmplare rară. Oamenii au început să analizeze datele, iar eu m-am dus să mă ascund în camera de securitate, să verific canalele de securitate și apoi să mă întind în rezerva mea și să mă uit la seriale.

Tocmai parcursesem din nou perimetrul și verificasem dronele, când fluxul de comunicații m-a informat că HubSystemul primește actualizări de la sateliți și că aveam un pachet. Am un truc prin care fac sistemul să creadă că l-am primit și apoi îl trimit în spațiul de stocare externă. Nu mai făceam actualizări automate ale pachetelor, căci nu mai eram nevoit. Când aveam să simt că e cazul, probabil la un moment dat, înainte de a părăsi planeta, urma să verific actualizările și să aplic părțile dorite, ștergând restul.

Fusese o zi tipică, plictisitoare, cu alte cuvinte. Dacă Bharadwaj nu ar fi fost încă în recuperare în infirmerie aproape că ai fi uitat ce se petrecuse. Dar, la finalul ciclului de zi, dr. Mensah m-a apelat iar:

— Cred că avem o problemă. Nu putem contacta Grupul DeltFall.

*

M-am dus în domul echipajului, unde se aflau toți ceilalți. Scoseseră hărțile și scanările locului unde ne aflam și pe cele ale locului unde se aflau cei din DeltFall, iar curbura planetei atârna, strălucind, în afișajul enorm. Când am ajuns, Mensah spunea:

— Am verificat specificațiile hopperului mare și putem merge până acolo și înapoi fără să fie nevoie de realimentare.

Aveam casca opacizată, așa că puteam tresări din plin fără ca oamenii să remarce.

— Nu crezi că ne-ar lăsa să realimentăm în habitatul lor? a întrebat Arada, apoi a privit în jur, când ceilalți s-au uitat lung la ea. Ce este? a spus.

Overse a înconjurat-o cu brațul și a strâns-o de umăr.

— Dacă nu ne răspund la apeluri, ar putea fi răniți sau habitatul lor este deteriorat, a spus ea.

Fiind un cuplu, se purtau mereu drăguț una cu cealaltă. Până acum, întregul grup se ținuse departe de drame, iar eu apreciam mult asta. În ultimele contracte mă simțisem ca un spectator involuntar în unul dintre serialele de pe canalele de divertisment, doar că detestasem întreaga distribuție.

Mensah a încuviințat.

— Asta mă îngrijorează și pe mine, mai ales dacă și din pachetul lor de explorare lipsesc informații referitoare la pericole.

Arada părea că tocmai își dă seama că toți cei din DeltFall ar putea fi morți.

Ratthi a spus:

— Ce mă îngrijorează este că nu a fost lansată baliza de urgență. Dacă s-a pătruns în habitat, sau dacă s-au con-

fruntat cu o urgență medicală căreia să nu-i poată face față, HubSystemul ar fi trebuit s-o lanseze automat.

Fiecare echipă de explorare avea propria baliză, instalată la o distanță sigură de habitat. Ea era lansată pe o orbită joasă și trimitea un impuls către gaura de vierme, care era iradiată – sau ce s-o fi petrecând în interior –, iar rețeaua companiei îl primea și trimitea transportul de evacuare, în loc să aștepte până la data finalizării proiectului. Cel puțin, se presupunea că așa funcționa. De obicei.

Expresia lui Mensah mi-a comunicat că era îngrijorată. S-a uitat la mine.

— Ce crezi?

Mi-a luat două secunde să mă prind că vorbea cu mine. Din fericire, fiindcă se părea că totul era serios, chiar fusesem atent și nu am fost nevoit să dau conversația înapoi.

— Au trei SecUnități contractuale, însă dacă habitatul lor a fost atacat de un inamic la fel de mare sau mai mare decât Inamicul Numărul Unu, echipamentul lor de comunicații ar putea fi deteriorat.

Pin-Lee analiza specificațiile balizelor.

— Balizele de urgență nu sunt create să se declanșeze chiar dacă celelalte echipamente de comunicare au fost distruse?

Un alt lucru bun al faptului că modulul meu administrator fusese spart era că-i puteam ignora instrucțiunile de a apăra nenorocita de companie.

— Așa se presupune, dar s-au mai întâlnit defecțiuni de echipament.

A urmat un moment în care toți s-au gândit la potențiale defecțiuni ale echipamentului din habitatul lor, poate inclusiv la hopperul mare, pe care se pregăteau să-l piloteze în afara domeniului de acțiune al micului hopper, așa că, dacă i se întâmpla ceva, ar fi fost nevoiți să se întoarcă pe jos. Și să înoate înapoi, fiindcă între cele două puncte de pe hartă exista o masă de apă de dimensiuni oceanice. Sau

să se înece; era și asta o posibilitate. Dacă vă întrebați de ce tresărisem mai devreme, acesta era motivul.

Expediția spre regiunea inexistentă pe hartă fusese puțin în afara parametrilor noștri de evaluare, însă următoarea avea să dureze mai mult, inclusiv o noapte, chiar dacă tot ce aveau de făcut era să ajungă acolo, să vadă niște cadavre și să revină.

Gurathin a intervenit:

— Și sistemele tale?

Nu mi-am întors capul spre el, fiindcă poate fi un gest care să intimideze și este foarte important pentru mine să mă abțin de la asta.

— Eu îmi monitorizez cu atenție sistemele.

Ce altceva credea că voi spune? Nu conta. Nu sunt rambursabil.

Volescu și-a dres glasul.

— Ar trebui deci să ne pregătim pentru o misiune de salvare.

Părea în regulă, numai că MedSystemul continua să raporteze indicatori de stres. Starea de sănătate a lui Bharadwaj se stabilizase, însă femeii nu i se permitea deocamdată să părăsească aripa medicală. Volescu a continuat:

— Am scos niște instrucțiuni din pachetul informativ al hopperului.

Da, instrucțiuni. Ei erau cercetători, evaluatori, oameni de știință, nu exploratori precum eroii de acțiune din serialele care-mi plăceau fiindcă erau nerealiste, nu deprimante și sordide ca realitatea. Am spus:

— Doctor Mensah, cred că trebuie să vă însoțesc.

Îi puteam vedea notițele de pe canalul de comunicații, așa că știam că dorea să rămân acolo și să veghez asupra habitatului și a tuturor celor care n-o însoțeau. Îi lua cu ea pe Pin-Lee, fiindcă avea experiență în construcția de habitate și adăposturi, pe Ratthi, fiindcă era biolog, și pe Overse. medic de teren.

Mensah a ezitat, luând în considerare ideea, şi mi-am dat seama că era prinsă la mijloc între apărarea habitatului şi a grupului care rămânea în urmă şi posibilitatea ca orice i-ar fi atacat pe cei din DeltFall să fie încă prezent. A inspirat şi am ştiut că urma să-mi spună să rămân. Şi m-am gândit că era o idee proastă. Nu-mi puteam explica de ce. Era unul dintre acele impulsuri venite dinspre părţile mele organice pe care administratorul ar trebui să le reprime. Am spus:

— Sunt singurul cu experienţă în asemenea situaţii şi cea mai bună resursă de care dispuneţi.

— Ce situaţii? a întrebat Gurathin.

Ratthi i-a aruncat o privire mirată.

— Situaţia aceasta. Necunoscut. Ameninţări ciudate. Monştri care ţâşnesc din pământ.

Mă bucura faptul că nu eram singurul care credea că fusese o întrebare prostească. Gurathin nu era la fel de vorbăreţ precum ceilalţi, astfel că nu-i prea cunoşteam personalitatea. Era singurul om augmentat din grup, aşa că poate se simţea străin sau ceva de genul acesta, chiar dacă devenise limpede că îl plăceau toţi. Am explicat:

— Situaţii în care personalul ar putea fi atacat de pericolele planetare.

Arada a intervenit în favoarea opiniei mele.

— Sunt de acord. Cred c-ar trebuit să ieşiţi însoţiţi de SecUnitate. Nu ştiţi ce veţi găsi acolo.

Mensah nu luase încă nicio decizie.

— În funcţie de ce găsim, am putea fi plecaţi două-trei zile.

Arada a fluturat o mână spre habitat.

— Până acum, aici nu ne-a deranjat nimic.

Probabil asta crezuseră şi membrii DeltFall, chiar înainte să fie mâncaţi, sfâşiaţi în bucăţi sau altele asemenea. Dar Volescu a spus:

— Eu recunosc, m-aş simţi mai bine.

Din infirmierie, Bharadwaj a tastat pe canalul de comunicare că vota în favoarea mea. Gurathin a fost singurul dintre cei ce rămâneau care nu a spus nimic.

Mensah a încuviințat ferm.

— Bine, am decis. Să ne punem în mișcare.

*

Am pregătit hopperul mai mare pentru deplasarea de partea cealaltă a planetei. (Da, a trebuit să consult instrucțiunile.) L-am verificat cât m-am priceput, amintindu-mi felul în care pilotul automat se întrerupsese dintr-odată în hopperul mic. Dar nu-l mai folosisem pe cel mare de când Mensah îl scosese, la sosire, pentru a-l verifica. (Trebuia să controlezi tot și să înregistrezi imediat orice probleme, când primeai livrarea, altfel compania nu-și asuma răspunderea.) Însă totul părea în regulă, sau cel puțin corespundea specificațiilor. Se afla acolo doar pentru urgențe, iar dacă treaba asta cu DeltFall nu s-ar fi întâmplat, probabil că nici nu ne-am fi atins de el până când nu sosea timpul să-l ridicăm pe transportorul de evacuare.

Mensah a venit și ea să verifice hopperul și mi-a spus să suplimentez proviziile de urgență pentru echipa DeltFall. Am făcut asta și am sperat, de dragul oamenilor, că nu vom avea nevoie de ele. M-am gândit că, probabil, singurele provizii care ne trebuiau pentru DeltFall erau cele post-mortem, însă poate ați remarcat că, dacă reușesc să mă forțez să-mi pese, sunt foarte pesimist.

Când totul a fost gata, Overse, Ratthi și Pin-Lee au urcat, iar eu m-am oprit lângă capsula pentru încărcătură, plin de speranță. Mensah a arătat spre cabină. Am tresărit în spatele vizorului opac și am urcat și eu.

Capitolul 4

Am zburat în noapte. Oamenii au scanat și au discutat despre terenul cel nou, de dincolo de domeniul nostru de evaluare. Era foarte interesant pentru ei să vadă ce se afla acolo, acum când știam că harta noastră nu era tocmai de încredere.

Mensah a împărțit turele de veghe tuturor, incluzându-mă și pe mine. Era ceva nou, însă deloc neplăcut, fiindcă însemna că dispuneam de perioade în care nu trebuia să fiu atent și deci nu era cazul să mă prefac. Mensah, Pin-Lee și Overse pilotau și copilotau în ture, așa că nu mă îngrijoram prea mult nici pentru pilotul automat, care ar fi putut încerca să ne ucidă, ci eram liber să intru în standby și să mă uit la serialele stocate.

Zburam de o vreme și Mensah pilota cu Pin-Lee pe scaunul copilotului, când Ratthi s-a întors cu fața spre mine și a spus:

— Am auzit... ni s-a dat de înțeles... că unitățile robotice care imită oamenii sunt construite parțial din material clonat.

Reticent, am oprit serialul pe care îl urmăream. Nu-mi plăcea încotro se îndrepta discuția. Toate informațiile acelea sunt disponibile în baza de date comună, dar și în broșura pe care o furnizează compania, cu datele specifice privind tipurile de unități folosite. Ceea ce știa deja, fiind om de

știință. Și nu era genul care să întrebe despre lucruri pe care le putea căuta și singur pe un canal de comunicare.

— Este adevărat, am spus, cu mare atenție, făcându-mi vocea să sune la fel de neutru ca de obicei.

Expresia lui Ratthi era preocupată.

— Dar cu siguranță... În mod clar ai sentimente...

Am tresărit. Nu m-am putut abține.

Overse lucrase la fluxul de comunicații, analizând datele de la evaluări. Încruntată, a ridicat privirea.

— Ratthi, ce crezi că faci?

Simțindu-se vinovat, Ratthi a început să se foiască.

— Știu că Mensah ne-a spus să ne abținem, însă... A făcut un semn din mână. Ai văzut și tu.

Overse a închis interfața.

— Îl superi, a spus cu dinții încleștați.

— Asta e ideea! A făcut un semn de frustare. Practica asta este dezgustătoare, oribilă, este sclavie! Nu este o mașină mai mult decât Gurathin...

Exasperată, Overse a spus:

— Și nu crezi că știe și el asta?

Se presupune că trebuie să las clienții să facă și să spună ce vor cu și despre mine, iar cu un modul administrator intact nu aș fi avut de ales. De asemenea, n-ar trebui să-i torn nimănui pe clienți, cu excepția companiei, însă fie făceam asta, fie săream prin trapă. Am trimis conversația pe canalul de comunicații, etichetată pentru Mensah, care a strigat din carlingă:

— Ratthi! Am discutat despre asta!

M-am strecurat de pe scaun și m-am dus în spatele hopperului, cât de departe am putut, cu fața spre chesoane. Făcusem o greșeală, nefiind ceva obișnuit pentru o SecUnitate cu modul administrator intact, însă ei nu au remarcat.

— Îmi voi cere scuze, l-am auzit pe Ratthi.

— Nu, lasă-l în pace, i-a spus Mensah.

— Ai înrăutăţi lucrurile, a adăugat Overse.

Am rămas pe loc până când s-au liniştit toţi şi au tăcut, după care m-am strecurat pe un scaun din spate şi am reluat serialul a cărui vizionare o întrerupsesem mai devreme.

*

Era miezul nopţii când am simţit cum a dispărut canalul de comunicaţii. Nu îl folosisem, însă aveam fluxurile de informaţii ale SecSystemului primite de la drone şi camerele de interior, pe care le accesam ocazional, ca să mă asigur că totul era în regulă. Oamenii rămaşi în habitat erau mai activi decât de obicei la ora asta, temându-se probabil de ce urma să găsim la DeltFall. O auzeam pe Arada plimbându-se uneori de colo-colo, deşi Volescu era pe pat, sforăind când şi când. Bharadwaj se mutase înapoi în camera ei, însă era neliniştită şi-şi verifica notiţele de pe teren prin intermediul canalului de comunicaţii. Gurathin se afla în camera comună, operând ceva la sistemul lui personal. Mă întrebam ce făcea şi ca să aflu tocmai începusem să accesez cu atenţie HubSystemul. Când fluxul de informaţii s-a întrerupt, a fost de parcă cineva mi-ar fi pălmuit partea organică a creierului.

M-am ridicat şi am spus:

— Satelitul nu mai funcţionează.

Ceilalţi, cu excepţia lui Pin-Lee, care pilota, şi-au luat interfeţele. Le-am văzut expresiile când au simţit tăcerea. Mensah s-a ridicat de pe scaun şi a venit în spate.

— Eşti sigur că a fost satelitul?

— Sunt sigur. Îi trimit ping-uri şi nu primesc răspuns.

Aveam însă un canal local, care funcţiona în sistemul hopperului, aşa că puteam comunica prin el la fel de bine,

ceea ce ne dădea posibilitatea de a partaja date. Doar că nu primeam la fel de multe informații ca atunci când eram conectați la HubSystem. Eram suficient de departe ca să avem nevoie de satelitul de comunicare drept releu. Ratthi și-a atașat interfața la canalul hopperului și a început să verifice scanările. Nu prezentau nimic, cu excepția cerului pustiu. Le redusesem prioritatea, însă le setasem să mă anunțe dacă întâlneau ceva similar unui flux energetic sau unei forme de viață de mari dimensiuni. A spus:

— Tocmai am simțit un fior. L-a mai simțit cineva?

— Puțin, a recunoscut Overse. E o coincidență ciudată, nu?

— Satelitul ăsta nenorocit a avut pene periodice de când am ajuns aici, a zis Pin-Lee. Doar că, de obicei, nu avem nevoie de el pentru comunicații.

Avea dreptate. Eu ar fi trebuit să le verific jurnalele personale, periodic, în cazul în care ar fi complotat să fraudeze compania ori să se omoare unii pe ceilalți, iar ultima dată când mă uitasem la al lui Pin-Lee, ea notase nota problemele satelitului, încercând să-și dea seama dacă exista un tipar. Era unul dintre multele lucruri de care nu-mi păsa, deoarece canalul de divertisment se actualiza doar ocazional, iar eu descărcam totul în memoria locală.

Ratthi a clătinat din cap.

— Dar este prima dată când am plecat suficient de departe de habitat ca să avem nevoie de el pentru a comunica. Pare straniu.

Mensah i-a privit, pe toți, pe rând.

— Vrea cineva să se întoarcă?

Eu voiam, dar nu aveam drept de vot. Ceilalți au tăcut un moment, apoi Overse a spus:

— Dacă se dovedește că Grupul DeltFall avea nevoie de ajutor, iar noi nu am mers acolo, cum ne-am simți?

— Dacă există șansa să putem salva vieți, atunci trebuie să profităm de ea, a fost de acord Pin-Lee.

Ratthi a oftat.

— Ai dreptate. M-aș simți groaznic dacă ar muri cineva fiindcă am fost excesiv de prudenți.

— Așadar, suntem de acord să continuăm, a spus Mensah.

Aș fi preferat să acționeze cu mai multă grijă. Mai avusesem contracte în care echipamentele companiei suferiseră defecțiuni, însă situația de față mă făcea să cred că era vorba despre altceva. Dar nu aveam decât o bănuială.

Mai erau patru ore până la următoarea tură de veghe, așa că am intrat în standby și m-am cufundat în descărcările pe care le stocasem.

*

Am ajuns acolo în zori. DeltFall își stabilise tabăra într-o vale largă, înconjurată de munți înalți. O rețea de pâraie tăia arbuștii și iarba. Operațiunea DeltFall era mai vastă decât a noastră, cu trei habitate conectate și un adăpost pentru vehicule de teren, plus o zonă de aterizare pentru două hoppere mari, un transportor și trei hoppere mici. Era, totuși, echipament de companie contractat și putea suferi aceleași erori de funcționare ca porcăriile pe care ni le furnizaseră nouă.

Nu era nimeni afară. Nu se simțea nicio mișcare. Nu exista niciun semn de stricăciuni, niciun semn că s-ar fi apropiat vreun reprezentant al faunei ostile. Satelitul nu funcționa nici acum, însă Mensah încercase să contacteze habitatul DeltFall de când intraserăm în raza de acțiune.

— Le lipsește vreun mijloc de transport? a întrebat ea.

Ratthi a verificat înregistrarea a ce se presupunea că aveau, pe care o copiasem din HubSystem înainte să plecăm.

— Nu, hopperele sunt toate aici. Iar vehiculele lor de teren cred că se află în adăpostul acela.

Mă mutasem în față, pe măsură ce ne apropiam. Stând în spatele scaunului pilotului, am spus:

— Doctore Mensah, vă recomand să aterizați în afara perimetrului lor.

Îi trimisesem prin canalul local toate informațiile pe care le aveam, și anume că sistemele lor automatizate răspundeau la ping-urile emise de hopper, dar cam atât. Nu le receptam canalul, ceea ce însemna că HubSystemul lor era în standby. Nu primeam nimic de la cele trei SecUnități ale lor, nici măcar ping-uri.

Overse m-a privit de pe scaunul copilotului și a întrebat:

— De ce?

Trebuia să răspund, așa că am zis:

— Protocol de securitate, ceea ce suna bine și nu însemna nimic concret.

Nimeni nu era afară, nimeni nu răspundea prin sistemul de comunicații. Dacă nu săriseră toți în vehiculele de teren și plecaseră în concediu, lăsându-și Hub-ul și SecUnitățile închise, erau morți. Variantă pesimistă confirmată.

Totuși, nu puteam fi siguri fără să aruncăm o privire. Scanerele hopperului nu pot vedea în interiorul habitatelor din cauza ecranelor protectoare care se află acolo de fapt ca să protejeze datele proprietarului, așa încât nu primeam nici semne de viață, nici date energetice.

De aceea nu voisem să vin. Aveam patru oameni în perfectă stare și trebuia să am grijă să nu fie uciși de orice o fi fost ceea ce eliminase DeltFall. Nu-mi păsa de ei personal, dar nu ar fi dat bine la dosar, iar dosarul meu arăta deja groaznic.

— Suntem doar precauți, a spus Mensah, răspunzându-i lui Overse.

A aterizat cu hopperul la marginea văii, de cealaltă parte a pâraielor.

Prin fluxul de comunicații i-am transmis câteva indicii: că trebuiau să scoată armele manuale din echipamentul de supraviețuire, că Ratthi ar trebui să rămână la hopper, cu trapa sigilată și blocată, fiindcă nu luase parte la cursul de antrenament cu arme, și, mai ales, că eu mergeam primul. Nu a obiectat nimeni și m-au ascultat. Până în acel moment cred că priviseră totul ca pe un dezastru natural, imaginându-și că urmau să scoată supraviețuitori dintr-un habitat prăbușit sau că vor ajuta la lupta contra unei turme de Inamici Numărul Unu.

Era cu totul altceva.

Mensah a dat ordinele și am pornit, cu mine în față și oamenii la câțiva pași în spate. Purtau costumele integrale, cu cască, ce le ofereau protecție, însă nu fuseseră create pentru dezastre naturale și nici împotriva unui alt om (sau SecUnitate care o luase razna) care încerca să-i ucidă în mod deliberat. Eram mai stresat decât Ratthi, care se tot foia pe canalul de comunicații, monitorizând scanările și spunându-ne să avem grijă la fiecare al doilea pas.

Aveam armele mele energetice integrate și lansatorul de proiectile pe care-l purtam în brațe. Mai luasem cu mine șase drone scoase din rezervele hopperului, aflate sub controlul meu prin canalul lui. Erau micuțe, cu diametrul de un centimetru; nu erau arme, ci doar camere. (Se fac unele cu mult mai mari, care au un soi de armă cu pulsații, însă trebuie să cumperi unul dintre pachetele superioare, concepute mai ales pentru contracte mai importante.) Le-am comandat dronelor să se înalțe și le-am dat un tipar de recunoaștere.

Am făcut asta fiindcă părea firesc, nu fiindcă știam ce fac. Nu sunt un AsaSint de luptă, ci o SecUnitate. Împiedic atacarea clienților mei și încerc să-i descurajez pe clienți să se atace între ei. Eram foarte departe de rolul meu, ceea ce reprezenta un alt motiv pentru care nu voiesem ca oamenii să vină aici.

Am traversat pâraiele, speriind un grup de nevertebrate acvatice, dispersându-l departe de cizmele noastre. Copacii erau scunzi și suficient de rari ca să văd bine tabăra din unghiul acela. Nu am detectat nicio dronă de securitate a DeltFall, nici cu privirea, nici cu scanerele dronelor mele. Nici Ratthi nu a semnalat nimic. Îmi doream foarte mult să pot localiza cele trei SecUnități, însă nu primeam niciun semn de la ele.

SecUnitățile nu au sentimente unele pentru celelalte. Nu suntem prieteni, așa cum sunt personajele din seriale sau oamenii. Nu putem avea încredere unele în altele, nici dacă lucrăm împreună ori dacă nu avem clienți care să vrea să se distreze comandând SecUnităților să se lupte între ele.

Scanările detectau senzorii din perimetru ca inactivi, iar dronele nu receptau niciun indicator de avertisment. HubSystemul Grupului DeltFall nu funcționa, iar fără el, teoretic, nu ne putea accesa nimeni fluxul de informații sau comunicațiile. Am ajuns în zona de aterizare pentru hopperele lor. Se afla între noi și primul habitat, în timp ce adăpostul pentru vehicule era poziționat într-o parte. Am pornit într-acolo, nu drept, ci dintr-o parte, încercând să-mi formez o imagine a ușii habitatului, dar verificam și terenul. Iarba lipsea, cu predilecție, din cauza traficului și a aterizărilor hopperelor. Din raportul meteo pe care-l primiserăm înainte de căderea satelitului reieșea că plouase cu o seară înainte, iar noroiul se întărise. De atunci, nu mai existase activitate.

I-am transmis informația lui Mensah, prin fluxul informativ, Mensah și ea le-a zis celorlalți. Cu o voce joasă, Pin-Lee a spus:

— Deci, orice s-ar fi întâmplat, nu a fost la multă vreme după ce am vorbit cu ei.

— N-ar fi putut fi atacați de cineva, a șoptit Overse. (Nu exista niciun motiv pentru vorbitul în șoaptă, însă înțelegeam impulsul). Nu mai este nimeni pe planetă.

— Se presupune că nu mai este nimeni, a spus Ratthi, posomorât, prin canalul de comunicare al hopperului.

În afară de mine, pe planetă se aflau trei SecUnități, ceea ce era deja suficient de periculos. Mi-am orientat senzorii vizuali asupra habitatului și am văzut că intrarea era închisă și că nu exista niciun semn că ar fi fost forțată din exterior. Dronele încercuiseră deja întreaga structură și îmi arătau că și celelalte locuri de acces erau la fel. Asta era. Fauna ostilă nu venea la ușă și nu cerea permisiunea de a intra. Am trimis imaginile către canalul de comunicație al lui Mensah și am spus tare:

— Doctore Mensah, ar fi mai bine dacă aș merge înainte.

A ezitat, revizuind tot ce îi trimisesem. I-am văzut umerii încordându-se. Cred că tocmai ajunsese la aceeași concluzie ca mine. Sau, cel puțin, recunoștea că era cel mai probabil să fie așa. A spus:

— Bine. Noi așteptăm aici. Asigură-te că putem monitoriza.

A spus „noi" și nu ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost serioasă în privința asta, spre deosebire de alți clienți ai mei. Le-am trimis tuturor canalul conectat la cameră și am pornit.

Am chemat înapoi patru dintre drone, lăsând două să continue să înconjoare perimetrul. Am verificat adăpostul pentru vehicule când am trecut pe lângă el. Era deschis și în spate se vedeau câteva chesoane de stocare sigilate. Toate cele patru vehicule de teren ale Grupului erau acolo, cu motorul oprit, fără semne de activitate recentă, așa că nu am intrat. Nu voiam să mă obosesc să cercetez spațiile mici pentru depozitare până când nu se ajungea la căutarea membrelor disparate.

M-am îndreptat spre trapa primului habitat. Nu aveam un cod de intrare, așa că mă așteptam să fiu nevoit să arunc ușa în aer, însă, când am apăsat pe buton, a glisat și s-a deschis pentru mine. I-am spus lui Mensah, prin fluxul de informații, că nu voi mai vorbi cu voce tare.

Mi-a răspuns afirmativ printr-un mesaj scris și am auzit-o spunându-le celorlalți să elibereze fluxul și canalul de comunicații, fiindcă va fi singura care va discuta cu mine, ca să nu fiu distras. Mensah îmi subestima abilitatea de a ignora oamenii, însă am apreciat intenția. Ratthi a șoptit: „Fii atent!" și a ieșit.

Am ridicat arma, intrând în zona dulapurilor pentru echipament și apoi pe primul coridor.

— Nu lipsesc costume, mi-a spus Mensah în cască, privind prin intermediul camerei de teren.

Mi-am trimis înainte cele patru drone, păstrând un tipar de recunoaștere pentru interior. Era un habitat mai plăcut decât al nostru, mai nou, cu săli mai mari. Era însă pustiu, tăcut, iar mirosul de carne în descompunere îmi pătrundea prin filtrele căștii. M-am îndreptat spre camera comună, unde ar fi trebuit să fie principalul loc de adunare pentru echipaj.

Luminile erau încă aprinse, iar aerul șoptea prin fantele de climatizare, însă, din cauză că fluxul de comunicații de aici nu funcționa, nu am putut pătrunde în SecSystem. Îmi lipseau camerele.

La intrare, am găsit prima SecUnitate. Zăcea întinsă pe spate, pe podea, cu armura de pe piept străpunsă de ceva care făcuse o gaură de aproximativ zece centimetri lățime și ceva mai adâncă. Suntem greu de ucis, însă asta ar fi o modalitate. Am scanat scurt, să mă asigur că era inertă, apoi am pășit peste ea și am intrat în camera comună.

Aici se aflau unsprezece oameni, morți în urma unor răni urâte. Întinși pe podea, în scaune, la stațiile de moni-

torizare, iar suprafețele de proiecție din spatele lor arătau urme de impact de proiectile și foc de arme energetice. Am tastat pe fluxul de informații și i-am cerut lui Mensah să se retragă spre hopper. M-a asigurat că-mi va urma sfatul și am primit confirmare de la dronele mele exterioare că oamenii se retrăgeau.

Am ieșit pe ușa de vizavi, într-un coridor care ducea către sala de mese, infirmerie și cabine. Dronele îmi comunicau că amplasarea era foarte similară cu a habitatului nostru, exceptându-i, desigur, pe morții întâlniți în cale. Arma care ucisese SecUnitatea nu se afla aici, iar în momentul în care fusese împușcată se afla cu spatele la ușă. Oamenii de la DeltFall fuseseră avertizați, suficient cât să încerce să se îndrepte spre alte ieșiri, însă altceva intrase din direcția asta și îi prinsese în capcană. M-am gândit că SecUnitatea fusese ucisă încercând să protejeze camera comună.

Asta însemna că mai căutam două SecUnități.

Poate că acești clienți se purtaseră groaznic și abuziv, poate că își meritaseră soarta. Dar nu-mi păsa. Nimeni nu se atingea de oamenii mei. Ca să mă asigur de asta, trebuia să le ucid pe cele două Unități rebele. M-aș fi putut retrage, aș fi sabotat hopperele și mi-aș fi luat oamenii de aici, lăsând Unitățile blocate de partea cealaltă a oceanului – aceasta ar fi fost acțiunea cea mai inteligentă.

Însă eu voiam să le ucid.

Una dintre dronele mele a găsit în sala de mese doi oameni uciși fără avertisment. Fuseseră surprinși în clipa în care scoteau pachete cu mâncare dintr-un cuptor cu microunde și pregăteau mesele pentru cină.

În timp ce mă deplasam pe coridoare și prin camere, comparam imaginile cu cele disponibile în baza de date despre echipamentul hopperului. Unitatea fusese probabil ucisă de un instrument de explorare minerală, de pildă un burghiu cu presiune sau sonic. Aveam una în hopper

deoarece făcea parte din echipamentul standard. Trebuia să te apropii poate mai mult de un metru pentru a o folosi cu suficientă forță ca să străpungi o armură.

Asta fiindcă nu te poți îndrepta, în interiorul habitatului, spre un alt AsaSint ținând în mână o armă energetică sau cu proiectile care străpung armura, fără să fii privit cu suspiciune. Dar nu e nicio problemă să te îndrepți spre un coleg AsaSint cu o unealtă pe care un om te-ar fi putut ruga să i-o aduci.

Când am ajuns în cealaltă parte a structurii, dronele terminaseră de analizat primul habitat. M-am oprit lângă trapa din capătul coridorului strâmt care ducea spre al doilea. Un om zăcea la capătul opus, pe jumătate înăuntru, pe jumătate în afară. Pentru a intra în următorul habitat, trebuia să trec peste cadavru, ca să pot deschide ușa complet. Îmi dădusem seama deja că era ceva în neregulă cu poziția trupului. Am folosit transfocatorul camerei de teren pentru a vedea mai de aproape pielea brațului întins. Lividitatea a sporit îndoielile: victima fusese împușcată în piept sau în față și zăcuse pe spate o vreme, apoi fusese mutată aici recent. Probabil când reperaseră hopperul nostru ce se îndrepta încoace.

Prin canalul de comunicare, i-am spus lui Mensah ce voiam să facă. Nu a pus întrebări. Îmi privise camera de teren și știa deja cu ce ne confruntam. A tastat că luase la cunoștință, apoi a spus tare, pe canal:

— SecUnitate, vreau să-ți mențiii poziția până când ajung acolo.

Am spus:

— Da, doctore Mensah.

Am ieșit apoi prin trapă. M-am mișcat repede, ajungând din nou în camera de securitate.

Era plăcut să am un om suficient de deștept ca să lucreze cu mine în acest fel.

Modelului nostru de habitat îi lipsea așa ceva, însă cele mari dispuneau de acces la acoperiș, iar dronele mele de afară aveau o vedere bună asupra domului.

Am urcat pe scară până la trapa de pe acoperiș și am deschis-o. Cizmele armurii au cleme magnetizate pentru cățărat. M-am folosit de ele pentru a traversa acoperișurile curbate către al treilea habitat, apoi către al doilea, vrând să le surprind din spate. Nici măcar aceste două Unități rebele nu puteau fi atât de inepte, încât să ignore scârțâielile dacă apucam ruta rapidă și mergeam spre poziția lor.

(Nu erau cei mai deștepți AsaSinți. Curățaseră podeaua coridorului dintre habitate, pentru a acoperi urmele pe care le lăsaseră când schimbaseră poziția corpului. Ar fi păcălit pe cineva care nu remarcase că toate celelalte podele erau acoperite cu praf plin de urme.)

Am deschis accesul la acoperiș din al doilea habitat și mi-am trimis dronele înainte, către camera de securitate. După ce au verificat și s-au asigurat că nu era nimeni acasă, am coborât pe scară. O mare parte din echipamentul lor se afla încă acolo, inclusiv dronele. Exista o cutie cu unele noi, însă erau inutile fără HubSystemul Grupului DeltFall, care fie nu mai funcționa cu adevărat, fie imita foarte bine situația. Aveam încă atenția parțial îndreptată spre el, în cazul în care își revenea subit și reactiva camerele de securitate, ceea ce ar fi schimbat brusc regulile jocului.

Ținând dronele aproape, am pătruns pe coridorul interior și am trecut încet pe lângă trapa aruncată în aer a infimeriei. Trei trupuri zăceau înăuntru. Am presupus că oamenii încercaseră să se baricadeze și fuseseră prinși în capcană, iar propriile lor SecUnități aruncaseră trapa în aer și îi uciseseră.

Când am fost aproape de coridorul cu trapa, unde ambele Unități așteptau ca eu și doctorul Mensah să intrăm, am trimis dronele să arunce o privire. Da, erau acolo.

Fiindcă nu aveam arme montate pe drone, singura cale era să mă mișc repede. Așa că m-am aruncat de după colț

am ricoșat din peretele opus, am revenit înapoi și am înaintat așa, trăgând spre pozițiile lor.

Am lovit prima Unitate în spate, cu trei proiectile explozive, apoi cu unul în vizor, când s-a întors spre mine. A căzut. Pe cealaltă am nimerit-o în braț, desprinzându-i articulația, iar ea a făcut greșeala de a-și trece arma principală în cealaltă mână, ceea ce mi-a dat câteva secunde în plus. Am comutat pe foc rapid, ca să o dezechilibrez, apoi m-am întors la proiectilele explozive. Asta a făcut-o să se prăbușească.

M-am așezat pe podea și aveam nevoie de un minut ca să-mi revin.

Fusesem lovit cam de douăsprezece ori de ambele lor arme energetice, în timp ce doboram prima Unitate, însă proiectilele explozive mă rataseră și distruseseră doar părți de coridor. Chiar și cu armura, bucăți din mine amorțeau, însă încasasem doar trei proiectile în umărul drept și patru în șoldul stâng. Așa luptăm noi: ne aruncăm unii asupra altora și așteptăm să vedem ale cui componente cedează primele.

Nu murise nicio Unitate. Dar nu puteau ajunge la rezervele din camera de securitate și cu siguranță nu aveam de gând să le ajut.

Trei dintre dronele mele erau și ele la pământ. Intraseră în modul de luptă și se vârâseră în fața mea, ca să atragă tirul inamic. Una fusese lovită de o rafală de energie rătăcită și circula fără țintă pe coridor, în spatele meu. Am verificat cele două drone de perimetru, din obișnuință, și am deschis canalul de comunicare pentru a-i spune lui Mensah că trebuia să verific restul habitatului și să caut supraviețuitori.

Drona din spatele meu s-a prăbușit cu un sfârâit, pe care -am auzit și l-am văzut pe canal. Cred că mi-am dat seama mediat ce însemna asta, însă am avut o secundă de întârzie-e. Dar eram în picioare când m-a lovit ceva, atât de puternic, ncât am aterizat brusc pe spate, cu sistemele cedând.

*

Am revenit online fără să văd, fără să aud și fără să mă pot mișca. Nu puteam accesa nici canalul, nici alte căi de comunicare. *Nu-i bine, AsaSint, nu-i bine.*

Am avut, dintr-odată, niște tresăriri de senzații, toate dinspre părțile mele organice. Aer pe față, pe brațe, prin găuri în costum. Pe rana de la umăr, care mă ardea. Cineva îmi scosese casca și partea de sus a armurii. Senzațiile durau doar câteva secunde. Eram confuz și îmi venea să urlu. Poate că așa mureau AsaSinții. Își pierdeau funcțiile, intrau offline, însă părțile lor continuau să funcționeze, se dezactivau erau componente organice menținute în viață de energia în scădere a acumulatorilor.

Apoi am știut că cineva încerca să mă miște și chiar mi-am dorit să zbier.

M-am luptat cu panica și am mai dobândit câteva scântei de senzație. Nu eram mort. Eram într-o mare belea.

Am așteptat să-mi recapăt parțial funcționalitatea, disperat, dezorientat, îngrozit, întrebându-mă de ce nu-mi făcuseră o gaură în piept. Mai întâi au revenit sunetele și am știut că ceva se apleca deasupra mea. Zgomotele vagi ale articulațiilor mi-au spus că era o SecUnitate. Însă fuseseră doar trei! Verificasem specificațiile tehnice ale DeltFall înainte să plecăm. Câteodată fac treabă de mântuială – OK, mai tot timpul –, însă Pin-Lee verificase la rândul ei și știam că era meticuloasă.

Pe urmă părțile mele organice au început să usture fiindcă amorțeala dispărea. Eram conceput să funcționez cu părți organice și mecanice, pentru a echilibra stimulii senzoriali. Fără acel echilibru, mă simțeam ca un balon care plutea în aer. Însă partea organică din pieptul meu era în contact cu o suprafață dură, iar asta mi-a adus brusc poziția în prim-plan. Zăceam cu fața în jos, cu un braț atârnând. Mă puseseră pe o masă?

Asta nu era bine deloc.

Presiune pe spate, apoi pe cap. Restul corpului meu își revenea, însă foarte, foarte lent. Am căutat canalul, dar nu l-am putut contacta, după care ceva m-a înjunghiat în ceafă.

Acolo se află materie organică. Fiindcă restul corpului era scos din funcțiune, nu exista nimic care să controleze stimulii din partea sistemului meu nervos. M-am simțit de parcă ceva îmi reteza capul cu un fierăstrău.

M-a străbătut un șoc și, brusc, restul trupului meu s-a reactivat online. Mi-am tras scos umărul stâng din articulație, ca să pot mișca brațul într-un fel de obicei incompatibil cu un om, un om augmentat sau un trup de AsaSint. M-am întins spre apăsarea și durerea din ceafă și am prins o încheietură cu armură. Mi-am răsucit întregul trup și ne-am trântit pe amândoi jos de pe masă.

Am lovit podeaua, iar eu mi-am strâns picioarele în jurul celeilalte SecUnități, rostogolindu-ne. A încercat să declanșeze armele încastrate în antebrațul ei, însă nu ținuse seama de viteza mea de reacție, așa că i-am prins portul cu mâna și nu l-a putut deschide complet. Îmi revenise vederea. În fața mea, la câțiva centimetri, se contura o cască opacizată. Armura îmi fusese scoasă până la talie, iar asta mă înfuria și mai tare.

Am lovit unitatea în bărbie cu propria ei mână și i-am eliberat arma. A avut o fracțiune de secundă să încerce să anuleze comanda de tragere, însă a eșuat. Rafala de energie a străbătut mâna mea și articulația dintre cască și piesa pentru gât. Capul i-a tresărit, iar trupul a început să fie scuturat de spasme.

Am lăsat-o suficient cât să mă ridic într-un genunchi, să îmi pun brațul intact în jurul gâtului și să răsucesc.

I-am dat drumul când am simțit că pocnesc conexiunile, și cele automate, și cele organice.

Am înălțat privirea. O altă SecUnitate se afla deja la ușă, ridicând o armă mare cu proiectile.

Cât de mulți nenorociți erau aici? Nu conta, fiindcă am încercat să mă ridic, însă nu am putut reacționa suficient de repede. Ea a tresărit, a scăpat arma și a căzut în față. Am văzut două lucruri: gaura de zece centimetri din spatele ei și pe Mensah ținând ceva care semăna cu burghiul pentru forare sonică din hopperul nostru.

— Doctore Mensah, am spus, încălcați prioritatea de securitate și sunt obligat prin contract să înregistrez situația pentru a o raporta la companie...

Era însă memoria tampon, pentru că restul creierului meu era gol.

Mensah m-a ignorat, vorbind cu Pin-Lee prin canalul de comunicare, și a pășit în față ca să mă prindă de braț și să tragă. Eram prea greu pentru ea, așa că m-am împins în sus, ca să nu se rănească. Începeam să cred că dr. Mensah era, de fapt, o exploratoare galactică îndrăzneață, chiar dacă nu arăta precum cei de pe canalul de divertisment.

A continuat să tragă, așa că m-am mișcat și eu. Ceva nu era în regulă cu una dintre articulațiile mele de la șold. Ah, da, fusesem împușcat. Sângele mi se scurgea pe costumul sfâșiat și mi-am atins gâtul, așteptându-mă să găsesc o gaură, însă aveam doar ceva înfipt.

— Doctore Mensah, e posibil să existe și alte Unități rebele. Nu știm...

— Tocmai de asta trebuie să ne mișcăm repede, a spus ea târându-mă.

Adusese de afară ultimele două drone, însă acestea roiau inutil în jurul capului ei. Oamenii nu au suficient acces la canalul de comunicare pentru a le controla și a face alte acțiuni, cum ar fi să vorbească sau să meargă. Am încercat să le accesez, însă tot nu am putut obține o conexiune clară cu canalul hopperului.

Am cotit pe alt coridor, unde Overse ne aștepta lângă trapa exterioară. A tastat pe panou de îndată ce ne-a văzut

Avea arma de mână scoasă și am apucat să observ că și Mensah avea arma mea sub celălalt braț.

— Dr. Mensah, am nevoie de armă.

— Îți lipsește o mână și o parte din umăr, s-a rățoit ea.

Overse m-a apucat de costum și a ajutat să fiu tras prin trapă. Praful se rostogolea în aer, fiindcă hopperul ateriza, la doi metri distanță, evitând la mustață acoperișul extensibil al habitatului.

— Da, știu, dar...

S-a deschis trapa și Ratthi s-a aplecat în afară, m-a prins de guler și ne-a tras pe toți trei în cabină.

M-am prăbușit pe punte, în timp ce ne ridicam. Trebuia să fac ceva cu articulația șoldului. Am încercat să verific scanările, să mă asigur că nu se afla nimeni jos, trăgând spre noi, însă chiar și aici conexiunea mea la sistemul hopperului era vagă, cu atâtea erori încât nu puteam vedea niciun raport de la instrumente, de parcă era ceva blocat...

Aha.

Mi-am pipăit iarăși ceafa. O mare parte din obstrucție dispăruse, însă simțeam ceva în port. În portul meu de date.

SecUnitățile DeltFall nu se revoltaseră. Li se introduseseră module de luptă cu acces superior. Acestea permit personalului controlul asupra unei SecUnități, transformând-o dintr-un construct majoritar autonom într-o marionetă înarmată. Canalul era tăiat, controlul se efectua prin comunicare, dar funcționalitatea depindea de complexitatea comenzilor. „Ucide-i pe oameni" nu este o comandă complexă.

Mensah stătea lângă mine, în timp ce Ratthi se aplecase pe un scaun ca să privească spre tabăra DeltFall. Overse deschisese unul dintre dulapurile de depozitare. Vorbeau, însă nu înțelegeam ce. M-am ridicat și am spus:

— Mensah, trebuie să mă închideți.

S-a uitat la mine contrariată.

— Ce? Vrem să aplicăm reparațiile de urgență...

Sunetul se întrerupea. Transferul de date îmi inunda sistemul, iar părţile mele organice nu erau obişnuite să proceseze atât de multe informaţii.

— SecUnitatea neidentificată a introdus un suport de date în interiorul meu, un modul de luptă cu acces superior. Descarcă instrucţiuni şi îmi va prelua sistemul. De aceea s-au revoltat cele două SecUnităţi ale DeltFall. Trebuie să mă închideţi.

Nu ştiu de ce evitam cuvântul, poate fiindcă îmi închipuiam că nu dorea să-l audă. Ca să mă recupereze tocmai doborâse cu un burghiu pentru forare o SecUnitate înarmată până în dinţi şi presupuneam că dorea să mă păstreze.

— Trebuie să mă ucideţi.

Le-a luat o veşnicie să-şi dea seama ce spusesem, să pună laolaltă informaţiile cu ce văzuseră pe canalul de la camera mea de teren, însă abilitatea mea de a măsura timpul dădea erori.

— Nu, a spus Ratthi, privindu-mă oripilat. Nu, nu putem...

Mensah a spus:

— N-o s-o facem. Pin-Lee...

Overse a lăsat kitul de reparaţii şi s-a căţărat peste două rânduri de scaune, strigând după Pin-Lee. Ştiam că urma să intre în carlingă, să preia controlul, pentru ca Pin-Lee să poată lucra la mine. Ştiam că nu avea timp să mă repare. Ştiam că aş fi putut ucide pe toată lumea din hopper, chiar şi cu o articulaţie de şold sfărâmată şi un singur braţ funcţional.

Aşa că am apucat de pe scaun arma manuală, am îndreptat-o spre pieptul meu şi am tras.

PERFORMANŢĂ 10 PROCENTE, ÎN SCĂDERE.
INIŢIALIZARE OPRIRE.

Capitolul 5

Am revenit online ca să-mi dau seama că eram inert, însă evoluam încet spre o fază de trezire. Mă simțeam agitat, nivelurile mele erau anapoda și nu știam de ce. Mi-am derulat jurnalul personal. Ah, de asta.

Nu ar fi trebuit să mă trezesc. Speram că nu se purtaseră prostește și nu fuseseră prea miloși să mă ucidă.

Ați remarcat că nu-mi îndreptasem arma spre cap. N-am vrut să mă sinucid, însă fusese necesar. Aș fi putut să mă scot din circuit procedând altfel, dar să fim serioși, nu voiam să asist la partea în care se convingeau unii pe alții că nu exista altă soluție.

S-a inițializat un diagnostic și am fost informat că modulul de luptă cu acces superior fusese eliminat. Pentru o clipă, nu mi-a venit să cred. Am deschis canalul de securitate și am găsit o videocameră pentru infirmerie. Zăceam pe masa de operație, fără armură, purtând doar ce mai rămăsese din pielea-costum, cu oamenii în jurul meu. Era o imagine de coșmar. Dar umărul, mâna și șoldul îmi fuseseră scoase, așa că, la un moment dat, mă aflasem în rezervă. Am derulat puțin înapoi și le-am văzut pe Pin-Lee și pe Overse folosind blocul chirurgical pentru a-mi scoate din ceafă, cu dexteritate, modulul de luptă. Am rulat de două ori înregistrarea, apoi un diagnostic. Jurnalele mele erau limpezi: în afara a ceea ce avusesem înainte de a pătrunde

în habitatul DeltFall, acolo nu se afla nimic din ce nu ar fi trebuit.

Clienții mei sunt cei mai buni.

Apoi mi-a revenit auzul.

— HubSystemul l-a imobilizat, a spus Gurathin.

Mda. Asta explica multe. Aveam în continuare control asupra SecSystemului și i-am spus să blocheze accesul HubSystemului la canalul său și să-mi implementeze rutina de urgență. Era o funcție pe care o încorporasem și care avea să substituie cu aproximativ o oră de zgomot ambiental de habitat orice înregistrări audio și video efectuate de HubSystem. Pentru oricine ne asculta prin acesta sau încerca să deruleze înregistrarea ar fi sunat de parcă toată lumea s-ar fi oprit brusc din vorbit.

Ce spusese Gurathin fusese o surpriză, în mod evident, fiindcă s-au auzit voci protestând: Ratthi, Volescu și mai ales Arada. Pin-Lee spunea nerăbdătoare:

— Nu există niciun pericol. Când s-a împușcat, a întrerupt transferul de date. Am putut îndepărta cele câteva fragmente de cod virusat care se copiaseră deja.

Overse a început:

— Vrei să-ți faci autodiagnosticarea, fiindcă...

Îi auzeam în cameră și pe canalul de securitate, așa că am comutat doar pe video. Mensah a ridicat o mână, cerând să se facă liniște, și a spus:

— Gurathin, ce s-a întâmplat?

— Cu el dezactivat, am putut să folosesc HubSystemul ca să am acces la sistemul și la jurnalul lui interne. Am vrut să explorez câteva anomalii remarcate prin canal. Unitatea asta era deja coruptă. Avea modulul administrator spart.

Pe canalul de divertisment, asta se numește momentul „Rahat!".

Prin camerele de securitate, i-am privit devenind confuzi, însă nu și alarmați – nu încă.

Pin-Lee, care tocmai săpa prin sistemul meu local, şi-a încrucişat braţele. Expresia ei era sceptică.

— Mi se pare greu de crezut.

Nu a adăugat „Ticălosule", însă i-am citit insulta în glas. Nu-i plăcea să se îndoiască cineva de expertiza ei.

— Nu trebuie să ne urmeze comenzile. Nu există control asupra comportamentului său, a spus Gurathin, devenind nerăbdător. Nu-i plăcea nici lui să-i pună cineva la îndoială competenţa, însă nu lăsa să se observe, la fel ca Pin-Lee. I-am arătat lui Volescu evaluările mele, iar el este de acord cu mine.

Am trăit un moment de trădare, ceea ce părea stupid. Volescu îmi era client. Îi salvasem viaţa fiindcă asta făcea parte din fişa postului meu, nu pentru că îl plăceam. Dar apoi el a spus:

— Nu sunt de acord cu tine.

— Aşadar, modulul administrator funcţionează? a întrebat Mensah, încruntându-se către toată lumea.

— Nu, este clar spart, a explicat Volescu, care, atunci când nu era atacat de reprezentanţi gigantici ai faunei, era un tip destul de calm. Conexiunea administratorului la sistemul SecUnităţii a fost parţial întreruptă. Are posibilitatea de a transmite comenzi, însă nu le poate pune în practică, nu-şi poate controla comportamentul şi nu poate aplica pedepse. Faptul că această Unitate a acţionat ca să ne protejeze vieţile, ca să aibă grijă de noi, chiar dacă era agent liber, cred că ne dă şi mai multe motive să avem încredere în ea.

OK, fie. Îmi plăcea de el.

Gurathin a insistat:

— Am fost sabotaţi de când am ajuns aici. Lipsa raportului de riscuri şi secţiunile dispărute de pe hartă converg spre o astfel de concluzie. SecUnitatea trebuie să fie implicată. Acţionează în numele companiei, care nu doreşte ca

planeta să fie monitorizată, indiferent din ce motive. Cred că asta li s-a întâmplat celor de la DeltFall.

Ratthi aşteptase clipa potrivită pentru a-l întrerupe.

— Este clar că se petrece ceva ciudat. În specificaţiile DeltFall erau menţionate doar trei SecUnităţi, însă în habitat se aflau cinci. Cineva ne sabotează, dar nu cred în implicarea SecUnităţii noastre.

Cu un ton hotărât, Bharadwaj a spus:

— Volescu şi Ratthi au dreptate. În cazul în care compania i-ar fi comandat SecUnităţii să ne ucidă, am fi deja morţi.

Overse părea supărată.

— Ne-a spus despre modulul de luptă. Ne-a cerut să o ucidem. De ce dracu' ar fi reacţionat astfel dacă voia să ne facă rău?

Îmi plăcea şi de ea. Deşi să mă implic în conversaţia asta era ultimul lucru pe care mi-l doream, era cazul să vorbesc pentru mine.

Am ţinut ochii închişi, privindu-i prin camera de securitate, fiindcă îmi era mai uşor. M-am simţit obligat să intervin:

— Compania nu încearcă să vă ucidă.

Asta i-a uimit. Gurathin a început să vorbească şi Pin-Lee i-a făcut semn să tacă. Mensah a înaintat un pas, privindu-mă cu îngrijorare. Stătea lângă mine, cu Gurathin şi ceilalţi adunaţi în jurul ei. Bharadwaj se afla cel mai departe, şezând pe un scaun. Mensah a întrebat:

— SecUnitate, de unde ştii?

Chiar şi prin intermediul videocamerei era dificil. Am încercat să mă prefac că mă întorsesem în rezervă.

— Pentru că, dacă ar fi vrut să vă saboteze, compania v-ar fi otrăvit proviziile folosind sistemele de reciclare. Mai degrabă vă ucide accidental.

A existat un moment în care toţi s-au gândit la cât de uşor i-ar fi fost companiei să-şi saboteze propriile setări de mediu. Ratthi a început:

— Dar, cu siguranță, ar fi...

Expresia lui Gurathin era mai rigidă decât de obicei.

— Unitatea asta a mai ucis oameni pe care fusese angajată să-i protejeze. A omorât cincizeci și șapte de membri ai unei operațiuni miniere.

Ce v-am spus despre cum îmi spărsesem modulul administrator fără să mă transform în vinovat de genocid? A fost doar pe jumătate adevărat, fiindcă *eram* deja vinovat. Nu voiam să dau explicații, însă trebuia să o fac.

— Nu mi-am spart modulul administrator ca să-mi ucid clienții. Modulul a funcționat prost, fiindcă idioții din companie cumpără doar cele mai ieftine componente. S-a defectat, am pierdut controlul sistemelor și i-am ucis. Compania m-a recuperat și a instalat un nou modul. L-am spart pentru ca situația să nu se repete.

Cred că asta s-a întâmplat. Tot ce știu cu siguranță este că cele petrecute nu au avut loc după ce am spart modulul. Și astfel devine o poveste mai credibilă. Mă uit la suficiente seriale încât să știu cum ar trebui să sune o poveste verosimilă.

Volescu s-a întristat și a ridicat din umeri.

— Ce am văzut în jurnalul personal al Unității obținut de Gurathin îi confirmă spusele.

Gurathin s-a întors îngrijorat spre el.

— Jurnalul confirmă fiindcă asta crede Unitatea că s-a întâmplat.

Bharadwaj a oftat.

— Dar iată că eu sunt în viață.

De data asta, s-a lăsat o tăcere grea. Prin canalul de comunicații, am văzut-o pe Pin-Lee mișcându-se nesigură, privind spre Overse și spre Arada. Ratthi și-a frecat fața cu mâinile. Apoi Mensah a zis încet:

— SecUnitate, ai un nume?

Nu eram sigur ce dorea.

— Nu.

— Își spune „AsaSint", a intervenit Gurathin.

Am deschis ochii și m-am uitat la el. Nu m-am putut abține. Din expresiile lor, am știut că tot ce simțeam mi se citea pe față. Urăsc asta. Am scrâșnit:

— Era ceva intim.

S-a lăsat o tăcere prelungă, întreruptă de Volescu.

— Gurathin, ai vrut să știi ce face în timpul liber. Asta căutai, de fapt, în jurnale. Spune-le.

Mensah a ridicat din sprâncene.

— Deci?

Gurathin a ezitat.

— De când am aterizat, a descărcat șapte sute de ore de programe de divertisment. Majoritatea sunt seriale, în special unul numit *Luna-sanctuar*. Le folosește, probabil, ca să codifice date pentru companie. Nu poate să se uite la ele, nu la volumul acesta. Am fi observat.

Am pufnit. Mă subestima.

Ratthi a spus:

— Este cel în care avocatul coloniei l-a ucis pe supraveghetorul terraformării, care era donatorul secundar pentru copilul ei implantat?

Din nou, nu m-am putut abține:

— Nu l-a ucis, e o minciună sfruntată.

Ratthi s-a întors spre Mensah.

— Chiar urmărește serialul.

Cu o expresie fascinată, Pin-Lee a întrebat:

— Dar cum ți-ai putut sparge propriul modul administrator?

— Toate echipamentele companiei sunt la fel. Am primit cândva un transfer de date ce includea toate specificațiile sistemelor. Cum tot stăteam în rezervă și nu aveam ce face, m-am folosit de el ca să aflu codurile modulului.

Gurathin părea să insiste asupra subiectului, dar nu a zis nimic. M-am gândit că asta era tot ce avea și că acum venise rândul meu.

— Nu ai dreptate. HubSystemul ți-a permis să-mi citești jurnalul, te-a lăsat să afli despre modulul spart. Asta face parte din operațiunea de sabotaj. Vrea să nu mai aveți încredere în mine, fiindcă eu încerc să vă țin în viață.

Gurathin a spus:

— Nu trebuie să avem încredere în tine. Trebuie doar să te ținem imobilizat.

Da, foarte amuzant.

— Nu ar funcționa.

— De ce, mă rog?

M-am rostogolit de pe masă, l-am apucat pe Gurathin de beregată și l-am trântit de perete. Am fost rapid, mult prea rapid ca ei să poată reacționa. Le-am oferit o secundă să-și dea seama ce se petrecuse și lui Volescu să scoată un sunet de uimire, apoi am spus:

— Fiindcă HubSystemul te-a mințit când ți-a spus că *sunt* imobilizat.

Gurathin se înroșise la față, însă nu atât cât ar fi devenit dacă începeam să aplic presiune. Înainte ca altcineva să se poată mișca, Mensah a intervenit, calmă:

— SecUnitate, aș aprecia dacă l-ai lăsa jos pe Gurathin. Te rog.

Este un comandant foarte bun. Vreau să intru în dosarul ei și să adaug asta. Dacă s-ar fi enervat, ar fi strigat sau le-ar fi permis celorlalți să intre în panică, nu știu ce s-ar fi întâmplat.

I-am spus lui Gurathin:

— Nu-mi placi deloc. Dar îmi plac ceilalți și, dintr-un motiv pe care nu-l înțeleg, ei te plac pe tine. Pe urmă l-am pus jos.

M-am dat la o parte. Overse a făcut un pas spre el, iar Volescu l-a apucat de umăr, dar Gurathin i-a îndepărtat. Nici măcar nu-i lăsasem vreun semn pe gât.

Încă îi priveam prin cameră, fiindcă era mai ușor decât să îi privesc direct. Pielea-costum era sfâșiată, dezvelind câteva articulații ale părților mele organice și anorganice. Detest asta. Toată lumea era încă încremenită, șocată, nesigură. După care Mensah a inspirat adânc și a zis:

— SecUnitate, poți împiedica HubSystemul să acceseze înregistrările de securitate din această încăpere?

Am privit peretele de lângă capul său.

— I-am oprit accesul când Gurathin a spus că a aflat că modulul meu administrator a fost spart, apoi am șters bucata aceea. Transferul audiovizual de la SecSystem la HubSystem are cinci secunde întârziere.

— Foarte bine, a încuviințat Mensah. (Încerca să stabilească un contact vizual, însă nu eram capabil de așa ceva). Fără modulul administrator, nu trebuie să te supui ordinelor noastre, dar nici ale altcuiva. Asta a fost situația de când ne aflăm aici.

Ceilalți tăceau și mi-am dat seama că spunea totul atât pentru ei, cât și pentru mine.

A continuat:

— Mi-ar plăcea să rămâi parte din grupul nostru, cel puțin până când părăsim planeta și ajungem într-un loc sigur. Abia atunci putem discuta despre ce dorești să faci. Dar îți jur că nu voi spune nici companiei, nici altcuiva în afara celor prezenți, despre tine sau despre modulul spart.

Am oftat, reușind să păstrez aproape totul în interior. Firește că trebuise să spună așa ceva! Ce altceva putea să facă? Am încercat să decid dacă să o cred sau nu, sau dacă măcar conta, când am fost lovit de un val de *nu-mi pasă*. Și chiar nu-mi păsa. Așa că am zis:

— OK.

Am văzut prin cameră cum Ratthi şi Pin-Lee au schimbat o privire. Gurathin s-a strâmbat, emanând scepticism prin fiecare por. Mensah a mai spus:

— Există posibilitatea ca HubSystemul să ştie despre modulul tău?

Detestam să recunosc asta, dar trebuiau să afle. Să obţin acces neautorizat la datele din propriul sistem e o treabă, însă pătrunsesem şi în alte sisteme şi nu ştiam cum aveau să reacţioneze dacă recunoşteam ceea ce făcusem.

— Am accesat HubSystemul când am ajuns, ca să nu remarce faptul că ordinele trimise către modulul administrator nu erau urmate de fiecare dată. Dar nu ştiu dacă a funcţionat în cazul în care HubSystemul a fost compromis de un agent exterior. Însă cu siguranţă nu va şti că voi aţi aflat.

Ratthi şi-a încrucişat braţele, lăsându-şi umerii în jos.

— Trebuie să-l închidem sau ne va ucide, a zis el, pe urmă a tresărit şi s-a uitat la mine. Scuze! Mă refeream la HubSystem.

— Nu-i problemă, am spus.

— Deci credem că HubSystemul a fost compromis de un agent din exterior, a spus Bharadwaj încet, parcă încercând să se convingă. Cum putem şti cu siguranţă că nu este vorba despre companie?

— S-a declanşat baliza de urgenţă a Grupului DeltFall?

Mensah s-a încruntat, iar Ratthi a părut din nou gânditor şi a zis:

— Am verificat la întoarcere, după ce te-am stabilizat. Fusese distrusă. Nu exista niciun motiv pentru atacatori să facă asta dacă ar fi fost aliaţii companiei.

Expresiile lor îmi spuneau că se gândeau intens. HubSystemul care le controla habitatul, de care depindeau pentru hrană, adăpost, aer filtrat şi apă, încerca să-i ucidă. Şi tot ce aveau de partea lor era un AsaSint care voia doar ca toţi să tacă şi să-l lase în pace, ca să urmărească toată ziua canalul de divertisment.

Apoi Arada m-a bătut pe umăr.

— Îmi pare rău. Cred că totul e foarte neplăcut. După ce ți-a făcut cealaltă Unitate... Te simți bine?

Mi se acorda prea multă atenție. M-am întors și am mers într-un colț, cu spatele la ei. Am spus:

— Au existat alte două situații de tentativă de sabotaj despre care știu. Când Inamicul Numărul Unu i-a atacat pe doctorii Bharadwaj și Volescu și am mers să le ofer ajutor, am primit de la HubSystem, prin modulul administrator, o comandă de anulare. Am crezut că a fost o eroare cauzată de canalul de urgență al MedSystemului, care încerca să obțină prioritate înaintea HubSystemului. Când doctorul Mensah pilota hopperul mic și verifica cele mai apropiate anomalii ale hărții, pilotul automat s-a întrerupt chiar când survolam un șir de munți. Asta cred că a fost tot. Ah, da. HubSystemul a descărcat un pachet de optimizare pentru mine, de pe satelit, înainte să plecăm spre DeltFall. Nu l-am implementat. Probabil că ar trebui să verificați ce mi-ar fi spus să fac.

Mensah a spus:

— Pin-Lee, Gurathin, puteți închide HubSystemul fără să ne compromiteți sistemele de mediu? Și să declanșați baliza noastră fără să interfereze?

Pin-Lee l-a privit pe Gurathin și a încuviințat.

— Depinde de starea în care te aștepți să fie după ce am terminat.

— Să zicem că nu e cazul să-l aruncați în aer, însă nici să vă purtați cu mănuși, a zis Mensah.

Pin-Lee a încuviințat iar.

— Putem face asta.

Gurathin și-a dres glasul.

— Va ști ce facem. Dar dacă nu are instrucțiuni să ne oprească, dacă încercăm, e posibil să nu intervină.

Bharadwaj s-a aplecat în față, încruntându-se.

— Va raporta cuiva. Dacă are şansa de a avertiza că-l închidem, cineva ar putea trimite instrucţiuni.

— Trebuie să încercăm, a spus Mensah. La treabă.

Pin-Lee a pornit spre uşă, însă Gurathin a avut o ezitare şi i s-a adresat lui Mensah:

— Veţi fi în siguranţă aici?

Întreba dacă erau în siguranţă cu mine. Mi-am dat ochii peste cap.

— Da, a spus Mensah cu fermitate şi cu o urmă de *parcă-am-zis-acum*.

L-am privit prin camerele de securitate, când a plecat după Pin-Lee, în caz că încerca să facă ceva.

Volescu părea agitat.

— Trebuie să ne uităm la transferul de date dinspre satelit. Am obţine multe informaţii dacă aflăm ce voia SecUnitatea.

Bharadwaj s-a ridicat, uşor nesigură.

— MedSystemul este izolat de HubSystem, nu? De aceea nu a dat erori. Ai putea să-l foloseşti pentru dezarhivarea transferului de date.

Volescu a luat-o de braţ şi s-au dus în următoarea cabină, la suprafaţa de afişare de acolo.

A urmat o tăcere scurtă. Ceilalţi ne ascultau pe canalul de comunicare, dar măcar nu se aflau în cameră, iar eu am simţit că mi se relaxează umerii şi spatele. Acum îmi era mai uşor să gândesc. Mă bucurasem când Mensah le spusese să declanşeze baliza noastră de urgenţă. Chiar dacă unii dintre ei erau încă bănuitori faţă de companie, nu exista nicio altă cale de a pleca de aici.

Arada a luat-o pe Overse de mână şi a spus:

— Dacă nu compania face asta, atunci cine?

— Trebuie să mai fie cineva aici. Mensah şi-a masat tâmplele, tresărind. Cele două SecUnităţi suplimentare de la DeltFall au venit de undeva. SecUnitate, presupun că,

pentru a ascunde existența pe planetă, compania ar putea fi mituită să ascundă existența unei a treia echipe de evaluare.

— Compania ar putea fi mituită să ascundă existența pe planetă a câtorva sute de echipe de evaluare. Echipe de evaluare, orașe întregi, colonii pierdute, circuri ambulante – câtă vreme consideră șefii companiei că pot scăpa.

Dar nu-mi puteam imagina cum credeau că ar putea scăpa de răspundere dacă făceau să dispară una – sau chiar două – dintre echipele de evaluare. Sau de ce ar fi vrut să facă asta. Existau prea multe companii aici, era prea multă competiție. Clienții morți erau o afacere proastă.

— Nu cred că ar risca cineva să piardă niște clienți pentru a-i ucide pe alții, am continuat apoi. Ați semnat un contract prin care compania vă garantează siguranța sau plătește compensații în caz de deces ori de accident. Chiar dacă reprezentanții companiei nu pot fi trași la răspundere, nici măcar parțial, pentru decesele voastre, tot ar trebui să plătească urmașilor voștri. DeltFall era o operațiune de amploare. Compensația de deces acordată va fi deja uriașă. (Iar compania detestă să cheltuiască bani. Îți dai seama de asta doar privind tapițeria reciclată de pe mobilierul din habitat). Și dacă toată lumea crede că la uciderea clienților au contribuit SecUnități defecte, compensația va fi, după încheierea tuturor procedurilor legale, mult mai mare.

Pe măsură ce înțelegeau, vedeam pe camere încuviințările și expresiile gânditoare ale oamenilor. Probabil că își aminteau că aveam experiență cu ce se întâmpla după c SecUnitățile funcționau prost și își ucideau clienții.

— Așadar, compania a luat mită pentru a ascunde aces al treilea grup de evaluare, însă nu și pentru a-l lăsa să n ucidă, a spus Overse. Unul dintre lucrurile bune în cee ce îi privește pe clienții care sunt oameni de știință est că se prind repede. Asta înseamnă că trebuie să rămâne în viață până când ajunge transportorul pentru evacuare

— Dar cine este? a întrebat Arada, vizibil agitată. Știm că, oricine ar fi, trebuie să fi preluat fraudulos controlul asupra satelitului. În camera de securitate, i-am văzut privirea îndreptată spre mine. Așa au reușit să preia și SecUnitățile DeltFall? Printr-un transfer de date?

Era o întrebare pertinentă.

— Posibil. Dar asta nu explică de ce una dintre cele trei Unități DeltFall a fost ucisă în afara spațiului comun, cu un burghiu pentru forare sonică. În principiu, nu puteam refuza un transfer de date, iar eu mă îndoiam că existau și alte SecUnități care ascundeau module administrator sparte. Dacă Grupul DeltFall a refuzat transferul datelor pentru SecUnitățile lor, fiindcă se confruntau, asemenea nouă, cu aceeași sporire a erorilor echipamentului, cele două Unități neidentificate ar fi putut fi trimise să infecteze manual Unitățile DeltFall.

Ratthi privea în gol și am văzut prin canalul camerei că se uita iar la imaginile camerei mele de teren preluate din habitatul DeltFall. A arătat spre mine, încuviințând:

— Sunt de acord, dar asta ar însemna că Grupul DeltFall a permis accesul în habitat al Unităților neidentificate.

Probabil că așa o fi fost. Verificaserăm ca să ne asigurăm că toate hopperele lor erau acolo, dar nu era posibil să ne dăm seama dacă un altul aterizase și decolase iar, la un moment dat. Ceea ce-mi amintea să fac o verificare rapidă a canalului de securitate, ca să văd cum arăta perimetrul nostru. Dronele patrulau mai departe, iar alarmele noastre cu senzori au răspuns toate la ping-uri.

Overse a spus:

— Dar de ce să permită unui grup străin accesul în habitat? Un grup a cărei existență le fusese ascunsă?

— Și voi ați proceda la fel, am spus. (Ar fi trebuit să fac, să mă considere mai departe o SecUnitate normală, obedientă, să nu-și mai amintească ce eram. Dar voiam

să aibă grijă). Dacă niște străini ar ateriza aici și ar avea o atitudine firească, spunând că tocmai au ajuns și că le-a funcționat prost echipamentul, că MedSystemul e la pământ și că vă cer ajutorul, i-ați lăsa să intre. Chiar dacă v-aș spune să n-o faceți, fiindcă încalcă protocolul de securitate al companiei, nu m-ați asculta. Poate nu mi-ar păsa prea tare. Multe dintre regulile companiei sunt stupide sau făcute doar pentru maximizarea profitului, însă unele au la bază un motiv temeinic. Unul dintre acestea este interzicerea accesului străinilor în habitat.

Arada și Ratthi au schimbat o privire crispată. Overse a cedat:

— Da, poate.

Mensah, care tăcuse până acum, preferând să ne asculte, a intervenit:

— Probabil că a fost mai ușor decât atât. Cred că s-au dat drept noi.

Era atât de simplu, încât m-am întors și am privit-o. Era încruntată și îngândurată. A continuat:

— Aterizează, pretind că suntem noi și că au nevoie de ajutor. Dacă au acces la HubSystemul nostru, ar fi foarte ușor să ne supravegheze prin sistemul de comunicații.

Am spus:

— Dacă vin aici, nu vor proceda așa.

Depindea de ce avea acel alt grup de evaluare, dacă venise pregătit să scape de echipe rivale sau dacă hotărâse să facă asta după ce ajunsese aici. Ar fi putut avea vehicule aeriene dotate cu armament, SecUnități de luptă, drone înarmate. Am extras câteva exemple din baza de date și le-am trimis prin fluxul de informații, ca oamenii să le vadă.

Canalul MedSystemului m-a informat că bătăile inimilor lui Ratthi, Overse și Arada tocmai se accelerașeră. A lui Mensah, nu, fiindcă deja se gândise la toate astea. De

aceea îi trimisese pe Pin-Lee și pe Gurathin să închidă HubSystemul. Agitat, Ratthi a spus:

— Ce facem dacă vin aici?

— Vom fi în altă parte, am spus.

*

Ar fi putut părea ciudat că Mensah era singurul om care se gândea să abandoneze habitatul, în timp ce așteptam baliza de urgență să ne aducă ajutor, însă, așa cum am mai spus, actualii mei clienți nu erau exploratori galactici neînfricați. Erau oameni care își făceau treaba și, dintr-odată, se treziseră într-o situație cumplită.

Li se spusese, încă din timpul sesiunii de orientare organizate înainte de expediție, prin declarațiile pe propria răspundere pe care trebuiseră să le semneze pentru companie, prin pachetele de evaluare ce conțineau toate informațiile privind riscurile, prin instruirea la fața locului cu SecUnitatea, că era vorba despre o regiune necunoscută, cu potențial de risc, de pe o planetă majoritar nemonitorizată. Nu aveau voie să părăsească habitatul fără precauții de securitate și nu se făceau deplasări de evaluare peste noapte. Ideea de a trebui să umple ambele hoppere cu provizii de urgență și de a o lua la sănătoasa, pentru că așa ar fi fost mai în siguranță decât în habitat, era dificil de acceptat.

Însă, după ce Pin-Lee și Gurathin au închis HubSystemul, iar Volescu a dezarhivat transferul de informații primit de la satelit și care-mi fusese menit, au înțeles foarte repede.

Bharadwaj ne-a rezumat situația, prin canalul de comunicare, în timp ce eu îmi puneam ultima piele-costum și ultima armură pe care le mai aveam.

— Trebuia să preia controlul SecUnității și instrucțiunile erau foarte clare. Odată ce SecUnitatea s-ar fi aflat sub control, ei ar fi primit acces la MedSystem și la SecSystem.

Mi-am pus casca și am opacizat vizorul. Ușurarea era intensă, cam egală cu vestea că modulul de luptă cu acces superior fusese îndepărtat. Te iubesc, armură, și nu te voi mai părăsi niciodată!

Mensah a intervenit.

— Pin-Lee, ce se întâmplă cu baliza?

— Am primit un semnal de pornire când am inițializat lansarea. Pin-Lee părea și mai exasperată decât de obicei. Dar nu pot primi confirmarea cu HubSystemul închis.

Le-am spus, prin fluxul de informații, că aș putea trimite o dronă ca să verifice. Lansarea balizei era importantă acum. Mensah mi-a dat acordul și am înaintat ordinul către una dintre dronele mele.

Baliza noastră era la câțiva kilometri distanță de habitat, pentru siguranță, însă m-am gândit că ar fi trebuit să o auzim lansându-se. Sau poate că nu. Nu mai fusesem niciodată nevoit să fac asta.

Mensah îi organizase deja pe oameni și îi pusese în mișcare, așa că, de îndată ce am avut armele pregătite și mi-am încărcat dronele de rezervă, am luat câteva lăzi. Prindeam fragmente de conversație prin camerele de securitate.

(„Trebuie să te gândești la el ca la o persoană", i-a spus Pin-Lee lui Gurathin. „*Este* o persoană", a insistat Arada.)

Ratthi și Arada au trecut în fugă pe lângă mine, ducând provizii medicale și acumulatori de rezervă. Ne extinseserăm perimetrul dronelor cât de mult se putuse. Nu știam dacă oricine atacase DeltFall avea să apară din senin, însă era o posibilitate. Gurathin trebuise să iasă ca să verifice sistemele hopperelor, atât cel mare, cât și cel mic pentru a se asigura că nimeni în afară de noi nu mai avea acces la ele și că HubSystemul nu se amestecase în codurile lor. L-am urmărit prin una dintre drone. Se tot uita, sau

încerca să nu se uite la mine, ceea ce era şi mai rău. Nu trebuia să fiu distras acum. Următorul atac avea să fie rapid.

(„Dar mă gândesc la el ca la o persoană", a spus Gurathin. „O persoană furioasă, înarmată, care nu are niciun motiv să aibă încredere în noi." „Atunci, nu mai fi rău cu el", i-a spus Ratthi. „Ar putea fi de folos.")

— Ştiu că SecUnităţile lor au instalat cu succes modulul de luptă pe SecUnitatea noastră, a spus Mensah prin canalul de comunicaţii. Şi trebuie să presupunem că au primit suficiente informaţii de la HubSystem încât să fi aflat că l-am eliminat. Ceea ce nu ştiu e că le-am dedus logic existenţa. Când SecUnitatea a întrerupt accesul HubSystemului, încă presupuneam că este vorba despre un sabotaj din partea companiei. Nu-şi vor da seama că venirea lor nu constituie un secret pentru noi.

Tocmai de aceea trebuia să ne mişcăm. Ratthi şi Arada s-au oprit să răspundă la o întrebare despre acumulatorii echipamentului medical, iar eu i-am trimis înapoi la habitat, după următoarea tură.

Problema cu care mă confruntam era modul de luptă al AsaSinţilor, ce se aruncau spre o ţintă şi încercau s-o ucidă ştiind că 90% din trupurile noastre pot fi regenerate sau înlocuite într-o rezervă. Aşadar, nu era nevoie de fineţe.

Părăsind habitatul, pierdeam accesul la rezervă. Chiar dacă am fi ştiut cum să o dezmembrăm, era prea mare ca să încapă în hopper şi avea nevoie de prea multă energie.

Exista posibilitatea ca aceia pe care urma să-i înfruntăm să aibă roboţi de luptă reali, nu de securitate, ca mine, iar dacă era adevărat, trebuia să ne ţinem departe de ei până la sosirea transportorului. Asta dacă celălalt grup de evaluare nu mituise deja pe cineva din companie ca să întârzie operaţiunea de salvare. Nu menţionasem încă posibilitatea respectivă.

Aveam totul aproape gata când Pin-Lee ne-a spus prin canalul de comunicare:

— Am găsit! Au ascuns un cod de acces în HubSystem. Nu le trimitea date audio sau video, nici nu le permitea să ne acceseze canalele, însă primea periodic comenzi. Astfel, a scos informații din pachetul nostru de hărți și a trimis comanda către pilotul automat al hopperului mic, anulându-l.

Gurathin a adăugat:

— Ambele hoppere sunt în regulă acum și am inițializat verificările dinaintea decolării.

Mensah spunea ceva, însă eu tocmai primisem o alertă de la SecSystem. O dronă îmi trimitea un semnal de urgență.

O clipă mai târziu, am primit imaginile dronei de pe terenul unde era instalată baliza noastră. Coloana de lansare a trepiedului căzuse într-o parte, iar bucăți din capsulă se împrăștiaseră în jur.

Am trimis imaginile spre canalul general, iar oamenii au tăcut.

— Rahat, a șoptit Rahti.

— Continuați, a spus Mensah, prin canalul de comunicare, cu o voce aspră.

Cu HubSystemul nefuncțional, nu aveam niciun scaner, însă eu lărgisem pe cât posibil perimetrul. SecSystemul tocmai pierduse contactul cu una dintre dronele aflate departe în sud. Am aruncat ultima ladă în magazia pentru provizii, am dat comenzi dronelor și am strigat prin canalul de comunicații:

— Vin! Trebuie să ne ridicăm în aer *acum*!

A fost neașteptat de stresant să mă plimb încolo și încoace în fața hopperelor, așteptând după oameni. Volescu a ieșit cu Bharadwaj, ajutând-o să se deplaseze pe terenul nisipos. Apoi au apărut Overse și Arada, cu genții aruncate peste umeri, strigând la Ratthi, care se afla în spatele

lor, să țină pasul. Gurathin era deja în hopperul mare, iar Mensah și Pin-Lee au ieșit ultimele.

Pin-Lee, Volescu și Bharadwaj s-au îndreptat apoi spre micul hopper, iar ceilalți, spre cel mare. M-am asigurat că Bharadwaj se descurca să folosească rampa. Am avut o problemă la trapa hopperului mare, unde Mensah a vrut să intre ultima, în timp ce eu voiam același lucru. Drept compromis, am prins-o de talie și ne-am strecurat amândoi prin trapă, chiar în momentul ridicării rampei. Am lăsat-o jos și a spus, sub privirile uimite ale celorlalți:

— Mulțumesc, SecUnitate.

Casca ușura puțin lucrurile, însă avea să-mi lipsească tamponul confortabil al camerelor de securitate.

Am rămas în picioare, ținându-mă de bara de deasupra, în timp ce ceilalți își puneau centurile, iar Mensah se îndrepta spre scaunul pilotului. Micul hopper a decolat primul, iar ea i-a dat timp să se îndepărteze, înainte să ne ridicăm și noi de la sol.

Acționam pe baza presupunerii că ei, oricine ar fi fost, nu știau că aflaserăm de prezența lor, așa că trimiseseră o singură navă. Se așteptau să ne surprindă în habitat și probabil că veneau pregătiți să distrugă hopperele pentru a ne ține pe loc, și abia apoi să atace oamenii. Așadar, știind că veneau dinspre sud, eram liberi să alegem o direcție. Hopperul mic a cotit spre vest și noi l-am urmat.

Speram doar ca hopperul lor să nu aibă raza de acțiune a scanerelor mai mare decât a scanerelor noastre.

Vedeam majoritatea dronelor pe canalul hopperului, un punct strălucitor care se forma pe cele trei dimensiuni ale hărții. Grupul Unu îmi urma indicațiile, îndreptându-se spre un punct de întâlnire situat în apropierea habitatului. Aveam un calcul în desfășurare, estimând momentul sosirii inamicului. Chiar înainte să trecem în afara perimetrului, le-am comunicat dronelor să se îndrepte spre nord-est.

În câteva clipe, au ieșit din câmpul meu vizual. Aveau să urmeze ultimele instrucțiuni până când își consumau acumulatorii.

Speram ca a doua echipă de evaluare să le intercepteze și să le urmărească. De îndată ce aveau o imagine a habitatului nostru, văzând că hopperele nu erau la locul lor, urmau să-și dea seama că fugiserăm. Ar fi renunțat astfel să intre în habitat, însă le-ar fi dat posibilitatea să identifice direcția spre care ne îndreptaserăm. Era imposibil să-mi dau seama cum vor decurge lucrurile.

Ceea ce știam cu siguranță era că, în timp ce zburam spre munții îndepărtați, nu ne-a urmărit nimeni.

Capitolul 6

Oamenii dezbătuseră încotro să mergem. Sau discutaseră atât cât fusese posibil în timp ce calculau cu disperare cât din ce aveau nevoie pentru supraviețuire puteau îndesa în hoppere. Știam că grupul, pe care Ratthi îl numea acum ExploRea, avusese acces la HubSystem și cunoștea toate locurile pe care le vizitaserăm în timpul misiunilor. Așa că trebuia să mergem în altă parte.

Ne-am îndreptat spre un loc propus de Overse și de Ratthi în urma unei examinări rapide a hărții. Era o serie de coline stâncoase, în mijlocul unei jungle tropicale, cu un spectru larg de faună, suficient cât să deruteze scanările după semne de viață. Mensah și Pin-Lee au coborât hopperele și le-au pilotat printre stânci. Am trimis câteva drone să verifice terenul din diverse unghiuri și am ajustat de câteva ori pozițiile hopperelor, apoi am stabilit un perimetru.

Nu ne simțeam în siguranță. Chiar dacă aveam cu noi câteva kituri de supraviețuire, nimeni nu a sugerat să le montăm. Oamenii urmau să rămână deocamdată în hoppere, comunicând pe canalul de comunicații și prin fluxul de informații limitat dintre cele două. Nu avea să fie deloc confortabil pentru ei (echipamentele sanitare și de igienă nu întruneau standardele, în primul rând), însă era mai sigur. Exemplare mai mari și mai mici ale faunei se mișcau în perimetrul scanerelor, curioase și posibil la fel de periculoase ca oamenii care voiau să-mi ucidă clienții.

Am ieșit afară însoțit de câteva drone, ca să inspectez zona și să mă asigur că nu exista nimic suficient de mare încât să se furișeze în miez de noapte și să atace hopperele. Asta mi-a oferit și posibilitatea să mă gândesc.

Clienții mei știau despre modulul administrator, mai exact despre lipsa lui, și chiar dacă Mensah jurase că nu mă va raporta, trebuia să-mi clarific intențiile.

Era o greșeală să te gândești la un construct ca jumătate robot, jumătate om. Ar fi dat impresia că jumătățile erau distincte, că robotul ar fi dorit să urmeze ordinele și să-și facă treaba, iar jumătatea umană ar fi dorit să se protejeze și să scape naibii de acolo. Realitatea era însă diferită: eram o entitate confuză, fără nicio idee despre ce doream să fac. Ce ar fi trebuit să fac. Ce eram nevoit să fac.

Probabil i-aș fi putut lăsa să se descurce pe cont propriu. Mi-am imaginat că procedam astfel, că Arada și Ratthi au fost prinși de SecUnități rebele, și am simțit că mi se face rău. Detest să am emoții despre realitate. Prefer să le am despre *Luna-sanctuar*.

Cum ar fi trebuit să acționez? Să plec de capul meu pe planeta asta și să trăiesc până când îmi cedau acumulatorii? Dacă urma să fac asta, ar fi trebuit să planific totul mai bine și să descarc mai multe seriale. Nu credeam că aș fi putut stoca suficiente până la epuizarea acumulatorilor. Specificațiile mele îmi spuneau că asta urma să se întâmple doar peste multe sute de mii de ore.

Totuși, până și mie mi se părea un lucru prostesc.

*

Overse instalase câteva echipamente de identificare la distanță care urmau să ne avertizeze dacă cineva încerca să scaneze zona. Când oamenii s-au urcat înapoi în cele

două hoppere, am numărat repede câți erau, prin canal, asigurându-mă că nu lipsea niciunul. Mensah a așteptat la rampă, indicându-mi că dorea să vorbim între patru ochi.

Am oprit atât canalul de comunicații, cât și fluxul de informații, iar ea a spus:

— Știu că îți este mai comod să mențiii casca opacizată, însă situația s-a schimbat. Trebuie să te vedem.

Nu voiam s-o fac. Acum, mai mult ca niciodată. Știau prea multe despre mine. Dar trebuia să aibă încredere în mine, ca să-i mențin în viață și să-mi continui treaba. Versiunea bună, nu cea de mântuială pe care o făcusem înainte ca elemente străine să înceapă să-mi ucidă clienții. Însă tot nu voiam să o fac.

— De obicei, este mai bine dacă oamenii mă consideră doar un robot, am spus.

— Poate în condiții normale. Privea ușor într-o parte, fără să se uite direct la mine, și am apreciat asta. Dar situația este acum diferită. Ar fi mai bine dacă s-ar gândi la tine ca la o persoană care încearcă să ajute. Fiindcă eu așa te consider.

M-am topit pe dinăuntru. E singurul mod în care aș putea descrie senzația. După un minut, când am reușit să îmi controlez expresia, mi-am făcut vizorul transparent și mi-am retras casca în armură.

A spus „Mulțumesc" și am urmat-o în hopper.

Ceilalți stivuiau echipamentele și proviziile care fuseseră aruncate înăuntru înainte să decolăm.

— ...dacă repun în funcțiune satelitul, spunea Ratthi.

— Nu voi risca asta până când... doar dacă ne găsesc, a spus Arada.

Pe canalul de comunicare, Pin-Lee a oftat, furioasă și frustrată.

— Dacă am ști cine sunt nenorociții!

— Trebuie să discutăm despre următoarea acțiune.

Mensah a întrerupt discuțiile și s-a așezat în spate, de unde putea vedea întregul compartiment. Ceilalți s-au așezat și ei, cu fața spre ea. Ratthi a întors unul dintre scaunele mobile. M-am așezat și eu pe banca de lângă peretele de la tribord. Canalul ne oferea imaginea compartimentului din micul hopper, unde ședea restul echipei, făcând semne că ascultau. Mensah a continuat:

— Mai există o întrebare la care mi-ar plăcea să am răspuns.

Gurathin m-a privit, așteptând. *Nu vorbește despre mine, idiotule.*

Ratthi a încuviințat mohorât.

— De ce? De ce fac asta? Ce înseamnă pentru ei?

— Trebuie să aibă legătură cu secțiunile ascunse de pe hartă, a spus Overse, accesând imaginile stocate pe canalul ei. Acolo se află, în mod evident, ceea ce-și doresc, ceva ce nu vor să găsim noi sau DeltFall.

Mensah s-a ridicat, începând să se plimbe.

— Ați găsit ceva în urma analizelor efectuate?

Pe canal, Arada s-a consultat rapid cu Bharadwaj și cu Volescu.

— Încă nu, dar nu am încheiat toate testele. Deocamdată nu am găsit nimic interesant.

— Oare chiar au impresia că vor scăpa cu bine după toate astea? Ratthi s-a întors spre mine, parcă așteptând un răspuns. Evident, pot să exploateze deficiențele sistemelor companiei și ale satelitului, folosind SecUnitățile drept țapi ispășitori, dar... Investigația va fi foarte minuțioasă. Trebuie să știe asta.

Erau prea mulți factori în joc și prea multe necunoscute, iar eu trebuie să răspund întrebărilor directe. Chiar și fără modulul administrator, vechile obiceiuri dispar greu.

— Ar putea considera că oricine ar fi beneficiarii voștri, dar și compania, nu vor încerca să caute dincolo de teorii

SecUnităților rebele. Dar nu pot să facă să dispară două echipe de evaluare, dacă entității lor corporatiste sau politice nu-i pasă de ele. Lui DeltFall îi pasă? Entității voastre îi pasă?

Asta i-a făcut pe toți să se uite lung la mine, nu știu din ce motiv. A trebuit să mă întorc și să privesc prin hublou. Voiam atât de mult să-mi închid casca, încât părțile mele organice au început să transpire, dar am revăzut conversația cu Mensah și am reușit să mă abțin.

Volescu a spus:

— Nu știi cine suntem? Nu ți-au spus?

— În transferul de date inițial era un pachet informativ.

Mă uitam încă la încrengătura luxuriantă, verde, de dincolo de stânci. Nu voiam să ajung la partea despre cât de puțin îmi păsa *mie* de ceea ce făceam.

— Nu l-am citit.

Arada a spus cu blândețe:

— De ce?

Mă priveau toți, așa că nu puteam inventa o minciună credibilă.

— Fiindcă nu mi-a păsat.

— Și vrei să te credem? a întrebat Gurathin.

Am simțit că mi se încleștează maxilarul. Era o reacție fizică pe care n-o puteam împiedica.

— Voi încerca să fiu mai precis. Mi-a fost indiferent și am fost ușor iritat. Asta puteți crede?

— De ce nu vrei să ne uităm la tine? a întrebat din nou Gurathin.

Maxilarul meu era atât de încordat, încât a declanșat o alertă de securitate pe canalul meu. Am spus:

— Nu e nevoie să mă priviți. Nu sunt un sexbot.

Ratthi a scos un sunet între oftat și pufnet de exasperare. Nu era menit pentru mine:

— Ți-am zis, Gurathin. E timid.

Overse a adăugat:

— Nu vrea să interacționeze cu oamenii. Și de ce ar vrea? Știi cum sunt tratate constructele, în special în mediile corporatist-politice.

Gurathin s-a întors spre mine.

— Deci nu ai un modul administrator, dar te putem pedepsi dacă ne uităm la tine.

L-am privit și eu.

— Probabil până când îmi amintesc de armele încorporate în brațe.

Cu un ton ironic, Mensah a spus:

— Iată, Gurathin. Te-a amenințat, însă nu a recurs la violență. Ești mulțumit?

Gurathin s-a lăsat pe spate.

— Deocamdată. Așadar, mă testa. Uau, cât curaj! Și cât de prostesc. Apoi mi s-a adresat mie: Vreau să mă asigur că nu te afli sub niciun fel de constrângere exterioară.

— Ajunge. Arada s-a ridicat și a venit să se așeze lângă mine. Nu voiam să-i fac loc, așa că am stat amândoi înghesuiți. A continuat: Trebuie să-i dați timp. Nu a mai interacționat cu oamenii ca agent liber. Este o experiență de învățare pentru toți.

Ceilalți au încuviințat, de parcă ce spunea ea avea sens.

Mensah mi-a trimis pe fluxul informativ un mesaj privat. *Sper că ești bine.*

Fiindcă ai nevoie de mine. Nu știu de unde mi-a venit. OK, a venit de la mine, însă Mensah era clientul meu. Eram o SecUnitate. Nu exista niciun contact emoțional între noi. Nu aveam niciun motiv rațional să mă exprim ca un smiorcăit.

Firește că am nevoie de tine. Nu am experiență cu nimic de genul ăsta. Niciunul dintre noi nu are. Uneori, oamenii nu se pot abține și permit emoțiilor să inunde fluxul de informații. Mensah era furioasă și speriată, nu pe sau de mine, ci pe și de oamenii care ar face una ca asta, care ar ucide, care

ar măcelări o întreagă echipă de evaluare și ar arunca vina pe SecUnități. Se lupta cu furia, deși pe fața ei se citea doar o preocupare calmă. Prin fluxul de informații am simțit că se oțelește. *Ești singurul dintre noi care nu va fi cuprins de panică. Cu cât durează mai mult situația, ceilalți... Trebuie să rămânem uniți și să fim atenți.*

Era perfect adevărat. Și puteam ajuta, chiar și fiind o SecUnitate. Eram singurul menit să țină lumea în siguranță. *Eu intru în panică mereu, doar că voi nu vedeți*, i-am spus. Am adăugat un marcaj textual pentru „glumă".

Nu a răspuns, dar a privit în jos, zâmbind pentru sine.

— Mai există o întrebare. Unde sunt? Au venit spre habitatul nostru dinspre sud, însă asta nu ne spune nimic, a zis Ratthi.

Am încercat să-l lămuresc:

— Am lăsat trei drone lângă habitatul nostru. Nu au funcția de scanare, fiindcă HubSystemul este oprit, însă înregistrările audio-video vor funcționa. Am putea recepționa ceva care să ne răspundă la întrebări.

Lăsasem o dronă într-un copac, cu bătaie lungă spre habitat, una vârâtă sub acoperișul extensibil de la intrare și una în interiorul domului comun, ascunsă sub o consolă. Le setasem să fie aproape inerte, doar să înregistreze, așa că, atunci când ExploRea scana, dronele aveau să fie îngropate în citirile energiei ambientale de pe sistemul de mediu al habitatului. Nu reușisem să conectez dronele la SecSystem, cum făceam de obicei, ca să pot stoca datele și să pot filtra părțile plicticoase. Știam că ExploRea avea să verifice și de aceea integrasem memoria SecSystem în sistemul hopperului mare și apoi îl curățasem.

Nu voiam nici să știe mai multe despre mine decât știau deja.

Toată lumea mă privea din nou. Erau surprinși că AsaSintul avusese un plan. Sincer, nu-i puteam învinui. Modulele

noastre de instruire nu aveau nimic similar inclus, dar era c altă situație în care thrillerele pe care le citisem și filmele de aventură pe care le vizionasem începeau să se dovedească utile. Mensah a ridicat din sprâncene, apreciativ, și a spus:

— Dar de aici nu le poți recepționa semnalul.

— Nu, va trebui să mă întorc ca să obțin datele, i-am spus.

Pin-Lee s-a aplecat și mai mult în imaginile de la camera hopperului mic.

— Aș putea să atașez la o dronă unul dintre scanerele mici. Va fi mai lentă, însă asta ne-ar oferi și altceva în afara materialelor audiovizuale.

Mensah a încuviințat.

— Fă-o, însă nu uita că avem resurse limitate. A tastat pe fluxul informativ, ca să știu că vorbea cu mine fără să mă privească. Cât crezi că va rămâne în habitatul nostru al doilea grup?

Volescu a gemut din celălalt hopper.

— Toate mostrele noastre. Avem datele, însă, dacă ne distrug munca...

Ceilalți erau de acord cu el, exprimându-și frustrarea și îngrijorarea. M-am deconectat și i-am răspuns lui Mensah:

— Nu cred că va rămâne mult timp. Nu avem nimic pe care să-l vrea.

Pentru o clipă, Mensah și-a permis să arate cât era de îngrijorată.

— Fiindcă ne vrea pe noi, a spus încet.

Avea perfectă dreptate și în această privință.

*

Mensah a stabilit un program de cart, incluzând peri oade în care eu puteam intra în standby și puteam efectu cicluri de diagnosticare și de reîncărcare. Plănuiam să m

folosesc de acele pauze pentru a privi noi episoade din *Luna-sanctuar* și pentru a-mi reîmprospăta abilitatea de a mă descurca în spații reduse, cu oameni alături, fără a-mi pierde mințile.

După ce oamenii s-au liniștit, fie adormind, fie adânciți în propriile fluxuri informative, am verificat dronele din perimetru. Noaptea era mai mult zgomot decât ziua, însă, până acum, nu identificasem nimic mai mare decât insectele și cele câteva reptile care se apropiaseră de hoppere. Când am înconjurat trapa hopperului mare, Ratthi era de cart, șezând în carlingă, cu ochii la scanere. Am trecut prin secțiunea destinată echipajului și m-am așezat lângă el. Mi-a făcut un semn din cap și a spus:

— E totul bine?

— Da. Nu voiam, însă trebuia să întreb.

Când căutam o stocare permanentă pentru toate descărcările ce conțineau divertisment, pachetul informativ fusese unul dintre fișierele pe care le eliminasem. (Știu, dar sunt obișnuit să dispun de spațiu suplimentar de stocare în SecSystem.) Amintindu-mi ce spusese Mensah, mi-am retras casca. Era mai ușor dacă de față era doar Ratthi și amândoi priveam consola.

— De ce a crezut toată lumea că e atât de ciudat să întreb dacă entitatea voastră politică v-ar simți lipsa?

Ratthi a zâmbit spre consolă.

— Fiindcă doctorul Mensah este entitatea noastră politică. A făcut un gest scurt, cu degetul arătător orientat în sus. Suntem de la Alianța pentru Conservare, una dintre entitățile necorporatiste ale sistemului. Doctorul Mensah este directorul administrativ în funcție al comitetului director. Este o poziție aleasă, pe termen limitat. Dar unul dintre principiile casei noastre este că administratorii trebuie să-și continue munca obișnuită, oricare ar fi aceea.

Munca ei obișnuită necesita această evaluare, așa că iat-o aici, cu noi.

Mda. Acum mă simțeam stupid. Încă procesam când a spus:

— Știi, în teritoriile controlate de Alianță, roboții sunt considerați cetățeni cu drepturi egale. Un construct ar face parte din aceeași categorie.

A spus-o ca și cum mi-ar fi vândut un pont.

În fine. Roboții care sunt „cetățeni cu drepturi egale" tot trebuie să aibă un tutore uman sau uman augmentat, de obicei angajatorul lor. Am văzut asta pe canalele de știri. Și pe cel de divertisment, pe care roboții erau servitori fericiți sau îndrăgostiți în secret de tutorii lor. Dacă i-ar fi arătat petrecându-și timpul vizionând canalul de divertisment, tot ciclul zilnic, fără ca nimeni să încerce să-i facă să vorbească despre sentimentele lor, aș fi fost mult mai interesat.

— Dar compania știe cine e.

Ratthi a oftat.

— Da, știe. Nu ți-ar veni să crezi cât am plătit pentru garanția evaluării. Ticăloșii ăștia corporatiști sunt niște hoți.

Asta însemna că, dacă reușeam să lansăm baliza de urgență, compania nu avea să ezite, iar transportorul urma să ajungă aici rapid. Nicio mită de la ExploRea nu îl putea opri. Ar fi putut chiar trimite o navă de securitate mai rapidă care să verifice situația, înainte de sosirea transportorului. Garanția plătită pentru un lider politic era mare, însă compensația pe care ar fi trebuit să o achite compania dacă i se întâmpla ceva depășea orice imaginație. Plata imensă, umilința în fața altor companii și pe canalele de știri... M-am sprijinit de spătar și mi-am închis casca pentru a mă gândi.

Nu știam cine erau ExploRea, cu cine aveam de-a face. Dar pariez că nici ei. Statutul lui Mensah era inclus doar în pachetul informativ stocat în SecSystem, la care nu

avuseseră niciodată acces. În cazul în care ni se întâmpla ceva, investigațiile aveau să fie minuțioase. Compania ar fi căutat cu disperare un vinovat, iar beneficiarii ar fi dat vina pe companie. Nimeni nu avea să se lase multă vreme păcălit de scenariul cu SecUnitățile rebele.

Nu-mi dădeam seama cum ne puteam folosi de asta, însă în niciun caz acum. Nu mă liniștea și eram convins că nici oamenii nu aveau să se simtă mai bine dacă știau că nenorocita de companie îi va răzbuna dacă sau când erau uciși.

*

Așadar, ziua următoare, chiar în toiul după-amiezii m-am pregătit să iau hopperul mic și să mă întorc în perimetrul habitatului, sperând să pot obține informații de la drone. Voiam să merg singur, dar, cum nu mă asculta nimeni, Mensah, Pin-Lee și Ratthi au insistat să mă însoțească.

Fusesem deprimat în dimineața aceea. Încercasem să mă uit la seriale noi, cu o seară înainte, și nici măcar acelea nu mă putuseră destinde. Realitatea se suprapunea brutal. Era dificil să nu mă gândesc la tot ce ar fi putut merge prost și la cum ar fi putut muri toți, iar eu puteam sfârși în mii de bucățele sau cu un nou modul administrator.

Gurathin a venit la mine în timp ce pregăteam zborul și a spus:

— Vin cu voi.

Era tot ce îmi lipsea. Am încheiat diagnosticarea acumulatorilor.

— Credeam că ești mulțumit.

I-a luat un minut să înțeleagă ce voisem să spun.

— Despre ce am vorbit seara trecută, da.

— Îmi amintesc fiecare cuvânt care mi-a fost adresat vreodată. Era o minciună. Cine și-ar dori așa ceva? Șterg aproape tot din memoria permanentă.

Nu a zis nimic. Pe fluxul de informații, Mensah mi-a transmis că nu trebuia să-l iau dacă nu voiam sau dacă eram de părere că asta ar compromite siguranța echipei. Știam că Gurathin continua să mă testeze, însă, în cazul în care se întâmpla ceva și era ucis, nu m-aș fi supărat la fel de mult ca în cazul celorlalți. Mi-aș fi dorit ca Mensah, Ratthi și Pin-Lee să nu vină. Nu voiam să le pun viețile în pericol. În cursul călătoriei destul de lungi, Ratthi ar fi putut fi tentat să mă facă să vorbesc despre sentimentele mele.

I-am spus lui Mensah că era în regulă și ne-am pregătit pentru decolare.

*

Îmi propusesem să facem un ocol amplu către vest, astfel încât, dacă ExploRea ne identifica, nu ar fi putut extrapola localizarea oamenilor doar pe baza rutei parcurse. Când am ajuns în poziția de abordare a habitatului, lumina deja scădea. Urma să atingem zona-țintă doar la căderea întunericului.

Oamenii nu avuseseră parte de prea mult somn noaptea trecută, din cauza îngrămădelii și a posibilității unei morți iminente. Mensah, Ratthi și Pin-Lee erau prea obosiți să vorbească și adormiseră. Gurathin ședea în scaunul copilotului și nu rostise încă niciun cuvânt.

Zburam în modul camuflaj, fără lumini, fără transmisiuni. Eram conectat la fluxul informativ limitat, intern, al hopperului mic, ca să pot urmări cu atenție scanările. Gurathin era conștient de flux, prin implantul lui – îi simțeam prezența –, însă nu îl folosea decât ca să știe unde ne aflam.

Când a spus „Am o întrebare", am tresărit. Tăcerea de până atunci îmi dăduse o senzație de falsă securitate.

Nu mi-am întors privirea spre el, deși știam că se uită la mine. Nu-mi închisesem casca fiindcă nu simțeam că ar trebui să mă ascund de el. După o clipă, mi-am dat seama că îmi aștepta permisiunea. Asta era ceva nou. Eram tentat să-l ignor, însă mă întrebam care avea să fie noul test. Ceva ce nu voia să audă ceilalți?

— Dă-i drumul, am spus.

— Ai fost pedepsit pentru decesul celor din echipa de mineri?

Nu a fost tocmai o surpriză. Cred că toți voiau să știe răspunsul, însă Gurathin era, poate, singurul suficient de abraziv. Sau de curajos. Una e să zgândări un AsaSint cu modul administrator și cu totul altceva să zgândări unul rebel.

— Nu așa cum crezi. Nu așa cum ar fi pedepsit un om. M-au închis pentru o vreme și apoi m-au reactivat la anumite perioade.

A ezitat.

— Nu ai fost conștient?

Sigur, ar fi fost cea mai ușoară cale.

— Părțile organice dorm, în mare parte, însă nu întotdeauna. Știi că se întâmplă ceva. A fost încercată metoda curățării memoriei. Suntem prea scumpi ca să fim distruși.

Gurathin a privit din nou pe geam. Zburam la altitudine mică, pe deasupra copacilor, și eram foarte atent la senzorii de teren. Am simțit pe canal că Mensah devine conștientă. Probabil se trezise când a vorbit Gurathin, care a continuat:

— Nu dai vina pe oameni pentru ce ai fost obligat să faci? Pentru ce ți s-a întâmplat?

De asta mă bucur că nu sunt om. Ei vin cu chestii de genul ăsta.

— Nu. E un lucru uman. Constructele nu sunt atât de fraiere.

Ce era să fac, să ucid toți oamenii fiindcă cei care se ocupau de constructele din companie dăduseră dovadă de superficialitate? Era adevărat că îmi plăceau mai mult oamenii de pe canalul de divertisment decât cei din realitate, însă nu-i puteam avea pe unii fără ceilalți.

Restul echipajului a început să se agite, trezindu-se și revenind în șezut, astfel că Gurathin nu m-a mai întrebat nimic.

*

Când am ajuns în perimetru, era o noapte senină, iar Inelul strălucea pe cer ca o panglică. Redusesem viteza și ne mișcam încet peste copacii rari care decorau dealurile de la marginea câmpiei pe care se afla habitatul. Așteptasem un semnal de la drone, ceea ce s-ar fi întâmplat dacă schema ar fi funcționat și dacă ExploRea nu le-ar fi găsit.

Când am simțit pe fluxul informativ primul contact prudent, am oprit hopperul și am coborât dincolo de liziera pădurii. Am aterizat pe o pantă a dealului, iar tălpicile hopperului s-au extins ca să-l echilibreze. Oamenii așteptau, nervoși și nerăbdători, însă nimeni nu vorbea. Nu vedeam nimic de aici, cu excepția următorului deal și a multor trunchiuri de copaci.

Toate cele trei drone erau încă active. Am răspuns la semnale, încercând să transmit cât de repede posibil. După un moment încordat, a început transferul de informații. Îmi dădeam seama, după marcajele de timp, că, fiindcă nu le dăduse nimeni instrucțiuni să n-o facă, dronele înregistraseră totul din clipa în care le instalasem. Chiar dacă ceea ce ne interesa se afla la început, trebuiau procesate multe date. Nu voiam să stau aici cât să le analizez singur, așa că i-am transmis jumătate din ele lui Gurathin, prin interme-

diul fluxului de informații. Nu a zis nimic, doar s-a întors pe scaun ca să se lase pe spate, a închis ochii și a început să le examineze.

Am verificat mai întâi drona staționată în copac, rulând înregistrările video la viteză maximă, până când am găsit momentul în care captase o imagine bună a aparatului de zbor al celor de la ExploRea.

Era un hopper mare, un model mai nou decât al nostru, fără niciun semn distinctiv. Ocolise de câteva ori habitatul, probabil scanând, apoi aterizase pe o rampă liberă.

Știau probabil că plecaserăm, fiindcă pe rampele de lansare nu se afla niciun aparat de zbor și nu primeau niciun răspuns prin canalul de comunicare, așa că nu s-au obosit să pretindă că se aflau acolo să împrumute unelte sau să facă schimb de date despre teren. Cinci SecUnități au năvălit afară din capsulele pentru provizii, toate înarmate cu lansatoarele mari de proiectile alocate pentru protejarea echipelor de evaluare de pe planetele cu faună periculoasă. După modelul de pe pieptarele armurilor, două erau supraviețuitoarele de la DeltFall. Probabil fuseseră duse în rezerve după ce fugiserăm din habitatul lor.

Trei aparțineau de ExploRea, care avea un logo gri, pătrat. Am focalizat-o și le-am trimis-o celorlalți.

— GrayCris, a citit Pin-Lee, cu voce tare.

— Ați auzit vreodată de ei? a întrebat Ratthi, iar răspunsul celorlalți a fost negativ.

Toate cele cinci SecUnități aveau probabil instalat modulul de luptă cu acces superior. Erau urmate și de cinci oameni, anonimi în costume de teren codificate pe culori. Oamenii aveau asupra lor armele de mână furnizate de companie, care trebuiau utilizate doar pentru urgențe legate de faună.

Am focalizat pe oameni cât de mult îmi permitea calitatea imaginii. Au petrecut ceva timp scanând și verificând

eventualele capcane, iar eu m-am bucurat că nu irosisem timpul instalând vreuna. Dar ceva mă făcea să cred că nu erau profesioniști. Nu păreau a fi soldați, nu mai mult decât mine. SecUnitățile lor nu erau unități de luptă, ci de securitate, închiriate de la companie, ceea ce reprezenta o consolare. Cel puțin, nu eram singurul care nu avea idee ce se petrecea.

În sfârșit, i-am văzut intrând în habitat, după ce lăsaseră două SecUnități afară, să păzească hopperul. Am marcat secțiunea, i-am trimis-o lui Mensah și celorlalți, pentru analiză, și am continuat să privesc.

Gurathin s-a ridicat brusc și a mormăit o înjurătură într-o limbă necunoscută mie. Am notat-o, ca să o caut mai târziu în centrul lingvistic al hopperului mare, dar am uitat de ea când a zis:

— Avem o problemă.

Am oprit transferul de informații al dronelor și m-am uitat la secțiunea marcată de una dintre ele. Sursa o constituia drona ascunsă în domul comun.

Imaginea era neclară și prezenta un suport curbat, însă pe înregistrarea audio se auzea o voce umană, care spunea, uzitând lexicul standard, fără niciun accent:

— Știați că venim, așa că presupun că aveți o metodă de a ne urmări cât suntem aici. V-am distrus baliza. Veniți la aceste coordonate... (A rostit un set de cifre reprezentând latitudinea și longitudinea, pe care micul hopper le-a cartografiat pentru mine, și un moment în timp.), ...la ora asta, și putem ajunge la o înțelegere. Nu trebuie să se termine violent. Vă putem plăti fără probleme sau vă oferim ce doriți.

Nu a mai urmat altceva, doar pașii care s-au îndepărtat până ce ușa s-a închis.

Gurathin, Pin-Lee și Ratthi au început să vorbească toți odată, însă Mensah a intervenit și le-a cerut să tacă.

— Liniște! SecUnitate, ce părere ai?

Din fericire, îmi formasem una. Până în momentul în care obținusem descărcarea de la dronă, opinia mea fusese, în mare parte, că suntem într-un mare rahat. Am spus:

— Nu au nimic de pierdut. Dacă mergem la întâlnire, ne pot ucide și nu mai au niciun stres cu noi. Dacă nu mergem, până la încheierea proiectului au timp să ne caute.

Gurathin revizuia înregistrarea video a aterizării:

— Încă un semn că nu este vorba despre companie. Evident, nu vor să ne vâneze până la data încheierii proiectului.

— V-am zis că nu este compania.

Mensah l-a întrerupt pe Gurathin înainte să răspundă.

— Ei cred că știm de ce sunt aici și de ce fac asta.

— Se înșală, a spus Ratthi frustrat.

Mensah s-a încruntat, în timp ce explica problema celorlalți oameni.

— Dar de ce ar crede asta? Probabil fiindcă știu că am mers într-una dintre regiunile necartografiate. Asta înseamnă că datele pe care le-am colectat trebuie să conțină răspunsul.

Pin-Lee a încuviințat.

— Deci ceilalți e posibil să știe deja.

— Asta ne oferă un avantaj, a spus Mensah gânditoare. Dar ce putem face?

A fost momentul în care mi-a venit o idee minunată.

Capitolul 7

În ziua următoare, la ora stabilită, Mensah şi cu mine zburam spre punctul de întâlnire.

Gurathin şi Pin-Lee luaseră una dintre dronele mele şi o reconstruiseră, ataşându-i un scaner limitat. (Limitat fiindcă drona era prea mică pentru majoritatea componentelor de care ar fi avut nevoie un scaner cu o rază de acţiune mai mare.) Seara trecută, o trimisesem în atmosfera superioară, pentru a ne oferi o perspectivă asupra terenului.

Locul se afla în apropiere de baza lor de explorare, care era la doar doi kilometri distanţă: un habitat similar cu cel al Grupului DeltFall. După dimensiunea şi numărul de SecUnităţi, incluzând-o pe cea pe care Mensah o doborâse cu burghiul pentru forare sonică, echipa lor avea între treizeci şi patruzeci de membri. Erau, desigur, foarte încrezători, însă avuseseră acces la domul nostru spaţiu comun şi ştiau că se confruntau cu un grup mic de oameni de ştiinţă şi de cercetători şi cu o SecUnitate la mâna a doua, confuză emoţional.

Speram doar că nu-şi dădeau seama cât de confuz emoţional eram, de fapt.

Când hopperul a recepţionat primul semn de contact al scanerului, Mensah a intrat imediat pe canalul de comunicare.

— GrayCris, echipa mea a salvat dovezi despre activităţile desfăşurate de voi pe această planetă şi le-a ascuns în

diverse locuri, de unde vor fi transmise navei de preluare când va ajunge aici. A lăsat informația să fie recepționată, timp de trei secunde, și a adăugat: Știți că am găsit secțiunile care lipseau de pe hartă.

A urmat o pauză lungă. Eu încetineam, scanând după arme, chiar dacă existau șanse mari să nu aibă.

Canalul de comunicare a înviat și o voce a spus:

— Putem discuta despre situația în care ne aflăm. Poate ajungem la o înțelegere. (Aveau loc atâtea operațiuni de scanare și anti-scanare, încât vocea părea alcătuită din paraziți. Era bizară). După ce aterizați putem sta de vorbă.

Mensah a așteptat un minut, de parcă s-ar fi gândit, apoi a răspuns:

— Trimit SecUnitatea să discute cu voi.

După care a închis canalul de comunicare.

Când ne-am apropiat, am avut o imagine a locului. Era un platou jos, înconjurat de copaci. Habitatul lor era vizibil spre vest. Deoarece tabăra era înconjurată de vegetație, domurile și rampa de aterizare pentru vehicule erau ridicate pe niște platforme vaste. Compania impunea asta ca măsură de securitate în cazul în care baza se afla într-un loc fără teren deschis în jurul ei. Costurile erau mai mari, iar dacă respectiva caracteristică de securitate nu era acceptată, garanția era și mai scumpă. Constituia unul dintre motivele pentru care crezusem că ideea mea măreață va funcționa.

În zona deschisă a platoului se aflau șapte siluete, patru SecUnități și trei oameni în costume adaptate la mediu, codificate pe culori – albastru, verde și galben. Asta însemna că, dacă respectaseră regula de o SecUnitate la zece oameni, în habitat rămăseseră o altă SecUnitate și probabil încă douăzeci și șapte sau mai mulți oameni. Am aterizat dincolo de platou, pe o stâncă relativ plată, cu vederea blocată de tufișuri și de copaci.

Am pus consola pilotului în standby și am privit-o pe Mensah. Strângea din buze, de parcă ar fi vrut să spună ceva, însă se abținea. Apoi a dat ferm din cap și mi-a spus:

— Succes!

Simțeam că ar fi trebuit să-i răspund, dar nu știam ce, așa că am privit-o stânjenit câteva secunde, după care mi-am închis casca și am ieșit din hopper cât de repede am putut.

Am mers printre copaci, ciulind urechile după a cincea SecUnitate, în caz că se ascundea undeva, așteptându-mă, însă nu am sesizat nicio mișcare. Am ieșit de la adăpost și am urcat pe panta stâncoasă ce ducea spre platou, apoi am mers spre celălalt grup, ascultând pocnetele de pe canalul de comunicare. Voiau să mă lase să mă apropii, ceea ce era o ușurare. Nu mi-ar fi plăcut să greșesc. M-ar fi făcut să mă simt foarte prost.

M-am oprit la câțiva metri, am deschis canalul și am spus:

— Sunt SecUnitatea alocată echipei de evaluare ConservareAux. Am venit să discut cu voi despre aranjament.

Atunci am simțit pulsul, un pachet de semnale, menit să-mi preia modulul administrator și să-l blocheze, scoțându-mă din funcțiune. Ideea lor era, evident, să mă imobilizeze, apoi să introducă din nou în portul meu de date modulul de luptă cu acces superior.

De aceea aranjaseră întâlnirea într-un loc atât de aproape de tabăra lor. Aveau nevoie de echipamentul de acolo pentru a face asta – nu era ceva ce puteau trimite prin fluxul informativ.

Era deci bine că modulul meu nu funcționa, pentru că tot ce am simțit a fost o gâdilătură ușoară.

Unul dintre oameni a început să avanseze spre mine și i-am spus:

— Presupun că încercați să instalați un alt modul de luptă cu acces superior și să mă trimiteți înapoi să-mi ucid clienții. Mi-am deschis porturile și mi-am scos armele din

braţe, după care le-am vârât înapoi. Nu recomand o astfel de acţiune.

SecUnităţile au intrat în modul de alertă. Omul care începuse să avanseze a încremenit, apoi a dat înapoi. Limbajul lor corporal comunica uimire, siderare. Îmi dădeam seama, după paraziţii slabi de pe canalul de comunicare, că discutau între ei în propriul sistem.

— Aveţi vreun comentariu?

Asta le-a captat atenţia. Nu au răspuns, dar nu a fost o surpriză. Singurii oameni pe care-i întâlnisem şi care doriseră să intre într-o conversaţie cu SecUnităţile erau ciudaţii mei.

— Am o soluţie alternativă la ambele probleme.

Cel în costum albastru a spus:

— Ai o soluţie?

Vocea era identică cu a celui care ne făcuse oferta când eram încă în habitat. Mi se adresa de parcă ar fi vorbit cu un hopper sau cu o piesă de echipament minier.

— Nu aţi fost primii care au spart HubSystemul echipei ConservareAux, i-am răspuns.

Deschisese canalul lor de comunicare pentru a vorbi cu mine şi am auzit altă voce şoptind:

— E o păcăleală. Unul dintre cei care ne monitorizează îi dictează ce să spună.

— Scanările voastre ar trebui să vă indice că mi-am închis canalul de comunicare. (Trebuia să o spun. Părea încă dificil, deşi ştiam că nu aveam de ales, chiar dacă făcea parte din planul meu nenorocit). Modulul meu de administrator nu funcţionează. (Odată trecând peste asta, m-am bucurat să revin la partea cu minciuna). Clienţii mei nu ştiu asta. Sunt dispus la un compromis favorabil atât pentru voi, cât şi pentru mine.

Liderul în albastru a continuat:

— Au spus adevărul când au afirmat că ştiu de ce suntem aici?

Asta încă mă enerva, deși știam că alocasem suficientă vreme părții cu pricina.

— Ați folosit module de luptă cu acces superior pentru a face SecUnitățile DeltFall să se comporte necorespunzător. Dacă mai credeți că o SecUnitate cu adevărat rebelă trebuie să vă răspundă la întrebări, următoarele câteva minute vor fi foarte educative. Liderul Albastru m-a scos de pe canalul lor de comunicare. S-a lăsat o tăcere lungă în timp ce discutau între ei. Apoi a revenit și a spus:

— La ce fel de compromis te-ai gândit?

— Pot să vă ofer informațiile de care aveți nevoie cu atâta disperare. În schimb, mă veți lua cu voi în nava de colectare, însă mă veți trece în inventarul de obiecte distruse. Asta ar însemna ca nimeni din companie să nu se aștepte să mă întorc și că m-aș putea strecura, în mijlocul confuziei, când transportorul ar andoca la stația de tranzit. Teoretic.

A urmat altă ezitare, ceea ce m-a făcut să presupun că trebuiau să dea impresia că se gândeau la ofertă. Liderul Albastru a continuat:

— Suntem de acord. Dacă minți, te distrugem.

Era o afirmație ridicolă. Intenționau ca înainte de a părăsi planeta să introducă în mine un modul de luptă cu acces superior.

— Care sunt informațiile? a întrebat cel în costum albastru.

— Mai întâi, scoateți-mă din inventar. Știu că încă sunteți conectați la rețeaua noastră.

Liderul Albastru a făcut un gest nerăbdător spre Galben care a spus:

— Va trebui să le repornim HubSystemul. Va dura cevă timp.

— Inițializați repornirea, puneți comanda în așteptare și introduceți-mă pe canalul vostru. Abia după aceea vă ofer informațiile.

Liderul Albastru mi-a închis accesul la canalul de comunicare şi a vorbit iar cu Galben. Am aşteptat trei minute, apoi canalul s-a redeschis şi am primit acces limitat la canalele lor. Comanda se afla în aşteptare, deşi, firește, aveau timp să o şteargă mai târziu. Punctele esenţiale erau că HubSystemul nostru fusese reactivat şi că puteam să simulez că le dau crezare. Mă uitasem la oră şi ne încadrasem în timp. Nu aveam niciun motiv să amân, aşa că am spus:

— Pentru că aţi distrus baliza clienţilor mei, au trimis un grup la baliza voastră, ca s-o declanşeze manual.

Chiar şi cu acces limitat la canalul lor, mi-am dat seama că asta le pusese capac. Limbajul corporal oscila între confuzie şi teamă. Cel îmbrăcat în costum galben s-a mişcat nesigur, iar cel în verde a privit spre Liderul Albastru, care, cu accentul său plat, a avut putere să răspundă:

— Imposibil.

— Unul dintre ei este un om augmentat, un inginer de sistem. Poate lansa baliza. Verificaţi datele de la HubSystemul vostru. Este geodezul dr. Gurathin.

Liderul Albastru devenise tensionat. Chiar nu-şi dorea să vină cineva aici, pe planetă, nu înainte să se fi ocupat de problema martorilor.

— Minte, a zis Verde.

Cu o urmă de panică în voce, Galben a spus:

— Nu putem risca.

— Deci este posibil? l-a chestionat Liderul Albastru.

Galben a ezitat.

— Nu ştiu. Sistemele companiei sunt licenţiate, însă, dacă au un om augmentat care le poate decoda...

— Trebuie să mergem acolo acum, a spus Liderul Albastru, apoi s-a întors spre mine. SecUnitate, cere-i clientei tale să iasă din hopper şi să vină aici. Spune-i că am ajuns la o înţelegere.

Uau. Asta nu făcea parte din plan. Ar fi trebuit să plece fără noi.

(Seara trecută, Gurathin spusese că planul avea un punct slab și că în acest moment urma să pice. Era iritant că nu se înșelase.)

Nu puteam deschide canalul de comunicare cu hopperul sau fluxul de informații al vehiculului fără ca GrayCris să știe. Și trebuia să-i facem pe ei și pe SecUnitățile lor să plece din habitat. Am spus:

— Știe că vreți să o ucideți. Nu va veni. Apoi am avut o altă idee genială și am adăugat: Este administrator planetar pentru o entitate politică necorporatistă din sistem și nu este deloc proastă.

— Ce? a spus Verde. Ce entitate politică?

— De ce credeți că echipa se numește „Conservare"?

De data asta nu s-au mai obosit să închidă canalul de comunicare.

— N-o putem ucide. Investigația...

Galben a vrut să mai zică ceva, însă Verde l-a întrerupt:

— Are dreptate. O putem reține și o eliberăm după semnarea acordului de colonizare.

Liderul Albastru s-a răstit:

— Nu merge așa! Dacă lipsește, investigația va fi și mai detaliată. Trebuie să oprim lansarea balizei, pe urmă mai vedem. Du-te după ea, mi s-a adresat. Fă-o să coboare din hopper și adu-o aici.

A închis din nou comunicarea. Imediat, una dintre SecUnitățile DeltFall a început să înainteze. S-a întors spre mine și a mai spus:

— Unitatea aceasta te va ajuta.

Am așteptat să ajungă la mine, apoi m-am întors și am mers alături de ea, coborând panta către copaci.

Ce am făcut mai departe se baza pe presupunerea că SecUnitatea DeltFall primise ordin să mă ucidă. Dacă mă

înşelam, ne puneam într-o situaţie dificilă, iar Mensah şi cu mine urma să murim. Astfel, planul de a salva restul grupului avea să eşueze şi ConservareAux avea să revină de unde pornise, doar că fără lider, fără SecUnitate şi fără hopperul mic.

Când am părăsit panta stâncoasă şi ne-am întors spre copaci, iar tufişurile şi crengile ne ascundeau de marginea platoului, am cuprins cu braţul gâtul celeilalte Unităţi, mi-am scos arma manuală şi am tras în cască, în zona în care se află canalul de comunicare. SecUnitatea a căzut într-un genunchi, şi-a îndreptat spre mine arma cu proiectile, iar armele energetice i-au ieşit de sub armură.

Deşi avea modulul de luptă cu acces superior, comunicarea fusese întreruptă, astfel că nu putea striga după ajutor. În funcţie de cât de strict îi limitaseră acţiunile voluntare, era posibil să nu poată cere ajutor decât dacă îi spuneau asta oamenii de la GrayCris. Poate că aşa a fost, fiindcă tot ce a făcut a fost să încerce să mă ucidă. Ne-am rostogolit peste pietre şi tufişuri, până când am reuşit să-i smulg arma. După aceea, a fost uşor să termin treaba. Fizic, cel puţin.

Ştiu că am spus că SecUnităţile nu au sentimente unele pentru celelalte, însă mi-am dorit să nu fi fost una dintre Unităţile DeltFall. Era acolo, undeva, captivă în propriul cap, poate conştientă, poate nu. Nu că ar conta. Nu aveam de ales.

M-am ridicat chiar când Mensah a năvălit printre tufişuri, cu burghiul în mâini. I-am spus:

— A mers prost. Trebuie să simulaţi că sunteţi prizoniera mea.

S-a uitat la mine, apoi la Unitatea DeltFall.

— Cum vei explica asta?

Am început să-mi scot armura, fiecare piesă cu logoul ConservareAux, şi m-am aplecat peste Unitatea DeltFall în timp ce piesele cădeau.

— Vom face schimb de identităţi.

Mensah a lăsat jos burghiul şi s-a aplecat să mă ajute. Nu am avut timp să schimbăm toată armura. Mişcându-ne repede, am înlocuit piesele pentru braţe şi umeri de ambele părţi, pe cele pentru picioare care aveau codul de inventar al armurii, piesele pentru piept şi spate care aveau sigle. Mensah mi-a mânjit cu noroi, sânge şi lichide de la Unitatea moartă piesele de armură rămase, aşa că, dacă ratasem ceva distinctiv, GrayCris nu avea să remarce. SecUnităţile sunt identice ca înălţime şi constituţie, în felul în care se mişcă. Nu eram sigur, dar ar fi putut funcţiona. Dacă fugeam acum, planul eşua. Trebuia să-i facem să plece de pe platou. Când mi-am închis din nou casca, i-am spus lui Mensah:

— Să mergem.

A încuviinţat, respirând greu, mai mult de nervi decât de uşurare.

— Sunt gata.

Am luat-o de braţ şi m-am prefăcut că o forţam să se îndrepte spre Grupul GrayCris. A strigat şi s-a zbătut convingător tot drumul.

Când am ajuns pe platou, un hopper GrayCris deja ateriza.

În timp ce o trăgeam spre Liderul Albastru, Mensah a întrebat:

— Deci ăsta este aranjamentul propus?

Liderul Albastru a întrebat-o la rândul lui:

— Eşti administratorul planetar de la Conservare?

Mensah nu s-a uitat la mine. Dacă cineva intenţiona să-i facă rău, aş fi încercat să-l opresc şi totul se ducea dracului. Dar Verde se urca deja în hopper. Alţi doi oameni se aflau în scaunele pilotului şi copilotului. Mensah a răspuns:

— Da.

Galben s-a apropiat de mine şi mi-a atins casca în lateral. Am avut nevoie de un efort considerabil să nu-i smulg braţul, ceea ce mi-ar plăcea să se noteze, vă rog. A spus:

— Canalul de comunicare a picat.

Liderul Albastru i-a spus lui Mensah:

— Știm că unul dintre oamenii tăi încearcă să declanșeze manual baliza noastră. Dacă vii cu noi, nu-i vom face rău și putem să discutăm despre situația în care ne aflăm. Nu trebuie să iasă prost pentru nimeni.

Era foarte convingătoare. Probabil că ea fusese cea care vorbise cu DeltFall prin canalul de comunicare, cerând să li se permită accesul în habitat.

Mensah a ezitat. Știam că nu voia să pară că ar fi cedat prea ușor, însă trebuia s-o tulim de acolo urgent. A spus:

— Prea bine.

*

Nu mai călătorisem de ceva vreme într-un container pentru provizii. Ar fi fost comod și plăcut, doar că nu-mi aparținea.

Hopper-ul acesta era, totuși, un produs al companiei, așa că-i puteam accesa fluxurile de informații. Trebuia să fiu foarte discret, ca să nu mă observe cineva, însă orele petrecute devorând pe ascuns media s-au dovedit utile.

SecSystemul lor înregistra mai departe. Probabil voiau să șteargă totul înainte să ajungă transportorul de colectare. Grupurile de clienți mai încercaseră să ascundă de companie date pentru a nu fi vândute ulterior, iar analiștii de sistem ai companiei erau puși în alertă, însă nu știam dacă oamenii ăștia își dădeau seama de ceea ce se întâmpla. Compania i-ar fi putut prinde chiar dacă noi nu supraviețuiam. Nu era, totuși, un gând prea liniștitor.

Când am accesat înregistrarea, am auzit-o pe Mensah spunând:

— ...știu despre vestigiile din zonele necartografiate. Au fost suficient de puternice să ne deruteze funcțiile de cartografiere. Așa le-ați găsit?

Cu o seară înainte, Bharadwaj își imaginase o astfel de situație. Secțiunile necartografiate nu erau o eroare intenționată, ci doar una cauzată de vestigiile îngropate sub pământ și sub piatră. Planeta aceasta fusese locuită, la un moment dat, ceea ce însemna că ar fi fost plasată sub interdicție și deschisă doar cercetărilor arheologice. Chiar și compania trebuia să respecte asta.

Ilegal, se puteau face bani frumoși excavând și extrăgând vestigiile acelea, și exact asta era ceea ce dorea GrayCris.

— N-ar trebui să avem discuția asta, a spus Liderul Albastru. Aș vrea să știu la ce înțelegere putem ajunge.

— N-o să vă las să ne ucideți cum ați făcut cu cei de la DeltFall, a spus Mensah păstrându-și calmul. După ce îi contactăm din nou pe cei de acasă, putem aranja un transfer de fonduri. Dar cum putem avea încredere că ne veți lăsa în viață?

Tăcere. Grozav, nici ei nu știau. Apoi Liderul Albastru a spus:

— N-aveți de ales decât să vă încredeți în noi.

Deja încetineam, pregătindu-ne de aterizare. Nu existase nicio alertă în fluxul informativ și eram optimist, însă precaut. Eliberasem terenul pentru Pin-Lee și pentru Gurathin, pe cât fusese posibil. Trebuiseră să spargă perimetrul fără ca acea ultimă SecUnitate să observe și să se apropie suficient cât să acceseze canalele HubSystemului GrayCris. (Speram să fi fost ultima SecUnitate și să nu fi existat alte zece în habitatul lor.)

Gurathin învățase cum să utilizeze codul spart din HubSystemul lor în al nostru, ca să aibă acces, însă trebuia să fie aproape de habitatul lor, ca să le declanșeze baliza. De aceea trebuia să înlăturăm celelalte SecUnități. Sau cel puțin asta era ideea. Probabil că planul nostru putea fi aplicat fără a o pune pe Mensah în pericol, însă era cam târziu să mai lansez presupuneri.

Când am aterizat cu un bufnet, care, probabil, făcuse dinții oamenilor să clănțăne, a fost o ușurare. Am ieșit din capsulă cu celelalte Unități.

Ne aflam la câțiva kilometri de habitatul lor, pe o stâncă înaltă de deasupra unei păduri dese, cu multe aviare și alți reprezentanți zgomotoși ai faunei, tulburați de aterizarea bruscă. Se adunaseră norii, amenințând cu ploaia și obstrucționând vederea spre Inel. Vehiculul balizei era într-un trepied de lansare, la zece metri distanță, și – hopa! – asta însemna mult prea aproape.

M-am alăturat celorlalte SecUnități, creând o formațiune standard de securitate. Din aparatul de zbor au fost lansate mai multe drone, pentru a crea un perimetru. Nu m-am uitat la oameni în timp ce coborau pe rampă. O căutam din priviri pe Mensah, pentru instrucțiuni. Dacă eram singur, aș fi putut sprinta spre capătul platoului, însă trebuia să o scot de acolo.

Liderul Albastru a pășit în față, alături de Verde, iar ceilalți s-au adunat într-un cerc în spatele ei, de parcă s-ar fi temut să iasă în evidență. Unul dintre ei, care probabil că primea rapoarte de la SecUnități și drone, a spus:

— Nu avem niciun semn de la nimeni.

Liderul Albastru nu a răspuns, însă cele două SecUnități GrayCris au alergat către baliză.

Așa cum am mai spus, compania făcea economii. Când este vorba despre ceva ca o baliză, care trebuie să fie lansată doar o dată, dacă apare o urgență, să expedieze o transmisie prin gaura de vierme, și apoi să nu mai fie recuperată, ea este foarte ieftină. Balizele nu aveau caracteristici de securitate, toate foloseau cele mai ieftine vehicule de lansare. Exista un motiv pentru care se amplasau la o distanță de câțiva kilometri de un habitat și se declanșau de la depărtare. Mensah și cu mine trebuia să le distragem atenția celor de la GrayCris

și SecUnităților lor, să-i scoatem din habitat și să nu sfârșim prăjiți în timpul lansării balizei.

Din cauza întârzierii pricinuite de hotărârea Liderului Albastru de a o captura pe Mensah, timpul era aproape de limită. Cele două SecUnități au dat târcoale trepiedului, căutând semne de manipulare, iar eu nu am mai suportat și m-am îndreptat spre Mensah.

Galben m-a remarcat. Cred că i-a spus ceva Liderului Albastru, pe fluxul lor de informații, fiindcă s-a întors să mă privească.

Când SecUnitatea DeltFall rămasă s-a întors brusc spre mine și a deschis focul, am știut că înțeleseseră jocul. M-am aruncat și m-am rostogolit, ridicându-mă cu lansatorul de proiectile scos. Încasam lovituri în toată armura, dar trăgeam și eu în cealaltă SecUnitate. Mensah s-a ascuns în partea laterală a hopperului, iar eu am simțit un bufnet care a zgâlțâit platoul. Propulsia principală a balizei căzuse din carcasă la fundul trepiedului, gata de lansare. Celelalte două SecUnități se opriseră, fiindcă uimirea Liderului Albastru le încremenise.

Am sărit, am încasat o lovitură într-o articulație slabă a armurii, care mi-a trecut prin coapsă, și am înconjurat hopperul. Am azvârlit-o pe Mensah, de pe marginea stâncii, întorcându-mă ca să aterizez pe spate, protejându-i capul de impact cu brațul meu. Ne-am rostogolit peste bolovani și ne-am lovit de copaci, apoi focul s-a revărsat peste platou și mi-a...

UNITATE OFFLINE

Ah, ce tare durea! Zăceam într-o râpă, sub amenințarea stâncilor și a copacilor de deasupra noastră. Mensah stătea lângă mine, ținându-se de un braț care părea să fie rănit, iar costumul ei era plin de pete.

Şuşotea către cineva pe canalul de comunicare.

— Ai grijă! Dacă te repereză pe scaner...

UNITATE OFFLINE

— De aceea trebuie să ne grăbim, a spus Gurathin, care apăruse brusc lângă noi.

Mi-am dat seama că mai ratasem o perioadă de timp.

Gurathin şi Pin-Lee merseseră pe jos, croindu-şi drum spre habitatul GrayCris la adăpostul pădurii. Intenţionaserăm să-i luăm de pe drum în hopperul mic dacă nu se ducea totul dracului. Ceea ce se şi întâmplase, însă, din fericire, numai parţial.

Pin-Lee s-a aplecat deasupra mea, iar eu am spus:

— Unitatea asta are funcţionalitate minimă şi se recomandă s-o eliminaţi.

Este o reacţie automată, declanşată de o disfuncţionalitate catastrofică. De asemenea, nu voiam să încerce să mă mişte, fiindcă mă durea îngrozitor şi aşa.

— Contractul vostru vă permite...

— Taci! s-a răstit Mensah. Taci dracului! Nu te lăsăm aici.

Mi s-a înceţoşat iar vederea. Încă mă aflam acolo, cumva, însă îmi dădeam seama că mă apropiam vertiginos de o defecţiune majoră a sistemului. Aveam momente în care eram online şi apoi offline. Interiorul hopperului mic, oamenii mei vorbind, Arada ţinându-mă de mână.

Apoi, în hopperul mare, care se ridica de la pământ. Îmi dădeam seama după zgomot, după frânturile de pe fluxul de informaţii, că transportorul de evacuare îl aducea la bord.

Era o alinare. Însemna că toţi erau în siguranţă, iar eu mă puteam relaxa.

Capitolul 8

Mi-am revenit în interiorul unei rezerve, în mirosul acru, atât de cunoscut, și în zumzetul sistemelor care mă reconstituiau. Apoi mi-am dat seama că nu mă aflam în rezerva din habitat. Era un model mai vechi – o instalație permanentă.

Revenisem în stația companiei.

Iar oamenii știau despre modulul meu de administrator.

L-am atins. Încă funcționa. Memoria mea încărcată cu media, era, de asemenea, intactă. Uf!

Când s-a deschis rezerva, a intrat Ratthi. Purta hainele civile obișnuite pentru stație, însă cu jacheta cenușiu-deschis cu sigla ConservareAux. Părea fericit și mult mai curat decât ultima dată când îl văzusem.

— Veşti bune! mi-a spus. Dr. Mensah ți-a cumpărat definitiv contractul, deci vii cu noi acasă!

Asta da surpriză!

*

Încă ameţit, m-am dus să finalizez procesarea. Mi s-a părut genul de lucru care s-ar fi întâmplat într-un serial, așa că am continuat să operez diagnostice și să verific diversele canale disponibile, ca să mă asigur că nu mă mai aflam în rezervă, halucinând. Exista un raport la știrile stației locale despre DeltFall, GrayCris și investigație. Dacă halucinam, compania nu cred că nu ar fi reușit compania să iasă din toată povestea asta drept eroina care salvase ConservareAux.

Mă aşteptam la un costum şi la o armură, însă Unităţile staţiei care ne ajutau după ce ieşeam din procesare, după ce sufeream accidentări catastrofice, mi-au dat în schimb uniforma cenuşie de evaluare a ConservareAux. Mi-am pus-o, simţindu-mă ciudat, în timp ce Unităţile staţiei m-au privit stând în jurul meu. Nu suntem amici, dar, de obicei, îmi transmit ştirile, noutăţi despre următoarele contracte. M-am întrebat dacă şi ele se simţeau la fel de ciudat ca mine. Câteodată, SecUnităţile erau cumpărate în grupuri, alături de rezerve, de către alte companii. Dar nimeni nu venise dintr-o misiune decis să-şi păstreze Unitatea.

Când am ieşit, Ratthi era tot acolo. M-a luat de braţ şi m-a tras după el, dincolo de câţiva tehnicieni umani, apoi prin două niveluri de uşi securizate şi în zona de afişare. Aici se aranjau închirierile şi era mai plăcut decât în restul centrului de livrare, cu covoare şi canapele. Pin-Lee se afla în centru, purtând un costum business la patru ace. Arăta ca desprinsă din serialele mele preferate. Avocatul dur, dar plin de compasiune, care ne salvează de urmăririle penale nedrepte. Doi oameni în uniformele companiei păreau să caute motiv de ceartă, însă ea îi ignora, jucându-se nonşalant cu un cip pentru date.

Unul dintre ei ne-a văzut pe mine şi pe Ratthi şi a spus:

— Din nou, este ceva neobişnuit. Curăţarea memoriei Unităţii înainte de a deveni proprietatea altcuiva nu este doar o metodă, ci este în interesul...

— Repet, am o sentinţă judecătorească, a spus Pin-Lee apucându-mă de celălalt braţ.

Apoi m-au condus afară.

*

Nu mai văzusem niciodată zonele umane ale staţiei. Am coborât pe inelul central cu mai multe niveluri, am trecut de

birouri și de centre comerciale, aglomerate de tot felul de oameni și de roboți, cu afișaje de date care țâșneau în jurul nostru și o sută de canale publice diferite care-mi atingeau ușor senzorii. Era ca unul dintre locurile din seriale, însă mai mare, mai strălucitor și mai zgomotos. Mirosea bine.

M-a surprins că nu se holba nimeni la noi. Nimeni nu ne-a aruncat o a doua privire. Uniforma, compusă din pantaloni, bluză cu mâneci lungi și jachetă, îmi acoperea toate părțile anorganice. Dacă cineva remarca portul de date de la ceafă, credea probabil că eram un om augmentat. Nu eram decât trei oameni care își croiau drum în josul Inelului. Mi-am dat seama că eram la fel de anonim într-un grup de oameni care nu se cunoșteau unii cu alții ca în interiorul armurii, într-un grup de alte SecUnități.

Ne-am îndreptat spre un bloc hotelier și am tastat pe un flux public ce furniza informații despre stație. Am salvat o hartă și un grafic de transport, apoi am trecut prin ușile ce dădeau spre holul principal.

Copăcei în ghivece se răsuceau într-o fântână sculptată în sticlă și atârnată de perete. Era reală, nu o hologramă. Privind-o, aproape că nu i-am văzut pe reporterii care se repezeau spre noi. Erau oameni augmentați, însoțiți de câteva drone cu camere. Unul a încercat s-o oprească pe Pin-Lee, iar instinctul meu a preluat controlul și l-am împins cu umărul din calea ei.

A părut uimit, însă fusesem blând, așa că n-a căzut.

— Nu răspundem acum la întrebări, a spus Pin-Lee, împingându-l pe Ratthi în capsula de transport a hotelului, apoi apucându-mă de braț și trăgându-mă și pe mine după ea.

Am ajuns în holul unui apartament mare. Am urmat-o pe Pin-Lee. În spatele meu, Ratthi vorbea cu cineva pe canalul lui de comunicare. Era la fel de elegant ca tot ce vedeam în seriale, cu mobilă, covoare și ferestre mari, care dădeau în

grădină și spre sculpturile din holul principal. Doar încăperile erau mai mici. Presupun că acelea din seriale sunt mai mari ca să le ofere unghiuri mai bune dronelor cu camere.

Clienții mei – foștii clienți, noii proprietari? – se aflau aici, doar că toată lumea arăta diferit în haine obișnuite.

Dr. Mensah s-a apropiat de mine și a întrebat:

— Ești bine?

— Da.

Aveam imagini clare de la camera mea de teren, cu ea rănită, însă între timp se refăcuse. Arăta diferit purtând haine business, la fel ca Pin-Lee.

— Însă nu înțeleg ce se petrece.

Era stresant. Simțeam canalul de divertisment, același pe care îl puteam accesa din zona de procesare a Unităților, și era dificil să nu mă afund în el.

— Ți-am cumpărat contractul. Vii cu noi la Conservare. Poți fi agent liber.

— Sunt scos din inventar. Îmi spuseseră asta și poate era adevărat. Am voie să port armură?

Armura le spunea oamenilor că eram o SecUnitate. Dar nu mai eram Sec, ci doar Unitate.

Ceilalți erau atât de tăcuți! La fel de calmă, dr. Mensah a continuat:

— Putem aranja asta atât timp cât crezi că ai nevoie.

Nu știam dacă am sau nu nevoie.

— Nu am o rezervă.

Vocea lui Mensah era liniștitoare.

— Nu vei avea nevoie de așa ceva. Oamenii nu vor mai trage asupra ta. Dacă ești rănit, sau dacă ai o parte deteriorată, poți fi reparat într-un centru medical.

— Dacă oamenii nu vor trage în mine, ce voi face?

Poate urma să fiu garda ei de corp.

— Cred că poți învăța să faci tot ce dorești. A zâmbit. Vorbim despre asta după ce te ducem acasă.

Arada a intrat, a venit la mine și m-a bătut pe umăr.

— Suntem atât de bucuroși că ești cu noi..., a spus. Apoi s-a întors spre Mensah: Reprezentanții DeltFall sunt aici.

Mensah a încuviințat.

— Trebuie să discut cu ei, mi-a spus. Fă-te comod. Dacă dorești ceva, ne spui.

Am stat într-un colț și am privit cum în apartament veneau și plecau tot felul de oameni doritori să vorbească despre ceea ce se întâmplase. Majoritatea erau avocați. Ai companiei, ai DeltFall, de la cel puțin alte trei entități politice corporatiste și una independentă, chiar și din partea companiei-mamă a GrayCris. Au pus întrebări, s-au certat, au privit înregistrările de securitate, le-au arătat lui Mensah și Pin-Lee alte înregistrări de securitate. Și s-au uitat la mine. Gurathin mă privea și el, dar tăcea. Mă întrebam dacă îi spusese lui Mensah să nu mă cumpere.

M-am uitat puțin pe canalul de divertisment, ca să mă calmez, apoi am descărcat de la centrul de informații al stației tot ce am găsit despre Alianța pentru Conservare. Nimeni nu avea să tragă în mine, fiindcă aici nu se împușcau oameni. Mensah nu avea nevoie de gardă de corp – nimeni nu avea. Părea un loc minunat de trăit, indiferent că erai un simplu om sau unul augmentat.

Ratthi a venit să vadă dacă mă simt bine, iar eu i-am cerut să-mi povestească despre Conservare și despre cum trăia Mensah acolo. Mi-a spus că, atunci când nu se ocupa de administrare, locuia la o fermă situată în afara orașului-capitală, cu doi parteneri maritali, sora și fratele ei și cei trei parteneri ai lor, dar și cu o grămadă de rude și de copii, cărora Ratthi le pierduse șirul. A fost chemat să răspundă la întrebările unui avocat, iar asta mi-a dat timp de gândire.

Nu știam ce aș fi putut face la o fermă. Curățenie? Părea mult mai plictisitor decât paza și protecția. Poate că se va

rezolva. Asta se presupunea că vreau. Asta era ce mi se spusese întotdeauna că se presupunea să vreau.

Se presupunea să vreau.

Trebuia să mă prefac că eram un om augmentat, iar asta avea să fie dificil. Trebuia să mă schimb, să mă forțez să fac lucruri pe care nu voiam să le fac. De exemplu, să discut cu oamenii de parcă aș fi fost unul dintre ei. Ar fi trebuit să renunț la armură.

Dar poate că nu mai aveam nevoie de ea.

*

Într-un târziu, lucrurile s-au domolit și a fost adusă cina. Mensah a venit să mai vorbească puțin cu mine despre Conservare, despre opțiunile mele, despre cum aveam să locuiesc la ea până îmi dădeam seama ce voiam să fac. Era cam așa cum mă gândisem și eu, din ce-mi spusese Ratthi.

— Ai fi tutorele meu, am spus.

— Da. Era bucuroasă că înțelegeam. Există atât de multe oportunități educaționale... Poți face orice dorești.

„Tutore" era un cuvânt mai plăcut decât „proprietar".

Am așteptat până la mijlocul perioadei din afara turelor, când fie adormiseră, fie erau adânciți în propriile fluxuri informative, lucrând la analiza materialelor de evaluare. M-am ridicat de pe canapea, am ieșit pe coridor și m-am strecurat pe ușă.

Am folosit capsula de transport și m-am întors în holul principal, apoi am părăsit hotelul. Aveam harta pe care o descărcasem mai devreme, așa că știam cum să cobor pe Inel și apoi să ajung în zonele de lucru ale portului. Purtam uniforma echipei de evaluare și treceam drept om augmentat, astfel că nu m-a oprit nimeni și nu am fost privit insistent.

La marginea zonei de lucru, am trecut printre barăcile docherilor, apoi am intrat în depozitul de echipament. Pe lângă unelte, lucrătorii umani aveau acolo și boxe pentru depozitare. Am spart un dulăpior și am furat o pereche de cizme de lucru, o jachetă de protecție, o mască de oxigen și alte accesorii. Dintr-un alt dulăpior am luat un sac de voiaj, am rulat jacheta cu logoul echipei și am vârât-o în el – acum arătam ca un om augmentat care călătorea undeva. Am ieșit din zona de lucru și am străbătut coridorul central spre zona de îmbarcare. Eram doar unul dintre sutele de călători care se îndreptau către inelul navelor.

Am verificat programul și am aflat că una dintre navele care se pregăteau de plecare era un transportator de marfă condus de un robot. M-am logat în accesul lui, dinspre stație, și l-am salutat. Ar fi putut să mă ignore, însă se plictisea, așa că mi-a răspuns la salut și a deschis un canal pentru mine. Roboții care sunt și nave nu vorbesc în cuvinte. I-am trimis un gând despre cum eram un robot servitor fericit care trebuia să-l reîntâlnească pe dragul său tutore, așa că oare voia companie în călătoria lungă? I-am arătat cât de multe ore de seriale, cărți și alte elemente media salvasem pentru partajare.

Se pare că și roboții transportatori de marfă se uită la canalele de divertisment.

Nu știu ce vreau. Am mai spus-o, la un moment dat. Dar nu este asta, ci faptul că nu vreau să-mi spună nimeni ce vreau sau să ia decizii pentru mine.

De aceea te-am părăsit, doctore Mensah, omul meu preferat. Când vei primi acest mesaj, eu voi fi părăsit deja Inelul Corporației. Șters din inventar și dispărut.

Mesaj AsaSint terminat.

Stare artificială

Capitolul 1

SecUnităților nu le pasă de știri. Chiar și după ce mi-am spart modulul administrator și am dobândit acces la fluxurile de informații, nu le-am dat niciodată prea multă atenție, parțial fiindcă descărcarea elementelor media pentru divertisment era mai puțin probabil să declanșeze vreo alarmă care ar fi putut fi instalată în rețelele de sateliți și de stații; știrile politice și economice erau transmise la niveluri diferite, mai apropiate de schimburile de date protejate. Dar, mai ales, fiindcă știrile erau plicticoase și nu-mi păsa deloc ce își făceau oamenii unii altora câtă vreme nu trebuia să: a) opresc asta sau b) curăț după ei.

Însă, în timp ce traversam centrul comercial de pe inelul de tranzit, o explozie de știri recente de la Stație a apărut în direct, trecând de pe un flux public pe altul. Am citit în diagonală, însă atenția mea era dedicată străbaterii mulțimii în timp ce mă prefăceam că sunt un om augmentat obișnuit, nu un AsaSint înfricoșător. Asta implica și să nu intru în panică de fiecare dată când cineva făcea contact vizual cu mine.

Din fericire, atât oamenii simpli cât și cei augmentați erau prea ocupați, încercând să ajungă oriunde se îndreptau sau căutând pe fluxurile informative indicații și grafice de transport. Trei transporturi de pasageri trecuseră prin găuri de vierme împreună cu transportorul de marfă condus de robot în care mă îmbarcasem, iar centrul comercial uriaș dintre diferitele zone de îmbarcare era aglomerat. Pe lângă oameni,

mai vedeam roboți de toate formele și dimensiunile, drone care zumzăiau deasupra mulțimii și cargouri care se deplasau pe căile aeriene. Dronele de securitate nu aveau să scaneze după SecUnități decât dacă primiseră instrucțiuni specifice în acest sens, însă până acum nimic nu încercase să-mi trimită vreun semnal, ceea ce era o ușurare.

Fusesem șters din inventarul companiei, iar deocamdată nu părăsisem Inelul Corporației și încă aparțineam cuiva.

Cu toate acestea, mă simțeam minunat de cât de bine mă descurcasem până atunci, ținând cont că era doar al doilea inel de tranzit prin care treceam. SecUnitățile erau expediate către contractori ca încărcătură și nu treceau niciodată prin stațiile sau inelele de tranzit menite pentru oameni. Fusesem nevoit să-mi las armura în urmă, în centrul de livrare din Stație, însă, în mulțime, eram aproape la fel de anonim ca și cum încă aș fi purtat-o. (Da, este ceva ce trebuia să-mi tot repet.) Purtam haine de lucru cenușii cu negru, iar mânecile lungi ale bluzei, pantalonii și cizmele îmi acopereau toate părțile anorganice. Aveam și un sac de voiaj. Nu ieșeam în evidență în acea diversitate de haine colorate, de păr, de piele și de chipuri din mulțime. Portul de date de la ceafă era vizibil, dar conceptul era prea apropiat de interfețele pe care oamenii augmentați și le implantau adesea, deci nu atrăgea bănuieli. De asemenea, nimeni nu se gândește că un AsaSint ar putea traversa ca o persoană oarecare un centru comercial de tranzit.

Brusc, parcurgând în grabă fluxul de știri, am remarcat o imagine. Eram eu.

Nu m-am oprit, fiindcă sunt antrenat să nu reacționez fizic la situații, oricât de mult m-ar șoca sau m-ar oripila. Poate că mi-am pierdut pentru o secundă controlul expresiei. Eram obișnuit să port mereu cască și să-i mențin opacitatea cât mai mult posibil.

Am trecut de o arcadă înaltă, care ducea către diverse tejghele ce serveau mâncare şi m-am oprit lângă deschiderea către zona comercială. Cine mă vedea putea presupune că scanam fluxul în căutare de informaţii.

Imaginea de la ştiri mă arăta în holul principal al hotelului Staţiei, alături de Pin-Lee şi de Ratthi. Camera se concentra pe Pin-Lee, pe expresia ei hotărâtă, pe încruntarea iritată şi pe hainele ei business la patru ace. Ratthi şi cu mine, purtând uniforme de evaluare ConservareAux, ne aflam în fundal. Pe imagine eram etichetat ca „garda de corp", ceea ce era o uşurare, dar m-am pregătit pentru ce era mai rău când am derulat povestea.

Staţia pe care o considerasem STAŢIA, locul în care se aflau birourile companiei şi centrul de livrare unde eram depozitat de obicei, se numea de fapt Portul Comerţului Liber. Nu ştiusem. (Când mă aflam acolo, petreceam cea mai mare parte a timpului într-o rezervă pentru reparaţii, într-o ladă de transport sau în standby, aşteptând un contract.) Crainicul a menţionat, în trecere, cum dr. Mensah achiziţionase SecUnitatea care îi salvase viaţa. (Era, în mod evident, remarca pozitivă, menită să îndulcească povestea morbidă, cu un număr mare de victime.) Dar jurnaliştii erau obişnuiţi să vadă SecUnităţi purtând armură, sau într-o grămadă însângerată de piese disparate, când evenimentele o luau razna. Nu făcuseră legătura dintre SecUnitatea cumpărată şi ceea ce presupuneau ei că ar fi fost persoana augmentată, obişnuită, care pătrunsese în hotel cu Pin-Lee şi cu Ratthi. Asta era bine.

Partea ciudată era că fuseseră făcute publice unele dintre înregistrările noastre de securitate: din punctul meu de observaţie, când căutam prin habitatul DeltFall şi am găsit trupurile, imagini captate de camerele montate pe căştile lui Gurathin şi Pin-Lee, când ne găsiseră pe Mensah şi ce mai rămăsese din mine, după explozie. Le-am scanat rapid,

asigurându-mă că nu existau imagini clare cu chipul meu uman.

Restul poveștii era despre cum compania și DeltFall, alături de Conservare și de alte trei entități politice necorporatiste care avuseseră civili în habitatul DeltFall, se coalizaseră împotriva GrayCris. Se derula și o luptă între avocați aflați în multe colțuri ale ringului, în care unele dintre entitățile aliate în investigație se războiau pentru răspundere financiară, jurisdicție și garanții de exploatare. Nu știam cum reușeau oamenii să nu piardă șirul. Nu existau prea multe detalii despre ce se petrecuse, de fapt, după ce ConservareAux reușise să contacteze transportorul de salvare, însă era suficient să sper că oricine ar fi căutat SecUnitatea cu pricina și-ar fi imaginat că stătusem cu Mensah și cu ceilalți. Mensah și ceilalți, firește, cunoșteau realitatea.

Apoi am verificat ora și am văzut că era un calup de știri vechi, publicat în cursul ciclului de după părăsirea stației. Poate că ajunseseră printr-o gaură de vierme cu unul dintre transporturile de pasageri mai rapide. Asta însemna că, probabil, canalele de știri oficiale dispuneau deja de informații mai recente.

Mda. Mi-am spus că nimeni de pe acest inel de transport nu avea cum să caute o SecUnitate rebelă. Din informațiile disponibile pe canalul public, nu existau aici centre de livrare pentru vreo companie de explorare sau de securitate. Avusesem întotdeauna contracte pe exploatații izolate sau pe planete de evaluare nelocuite și mă gândeam că aceasta era procedura standard. Nici serialele și emisiunile de pe canalul de divertisment nu arătau niciodată SecUnități care primeau angajamente pentru a păzi birouri, depozite de marfă, șantiere de construcții navale sau orice alt tip de afaceri tipice inelelor de transport. Și toate SecUnitățile din

media purtau întotdeauna armură, erau lipsite de chip și îi îngrozeau pe oameni.

M-am amestecat în mulțime și mi-am reluat plimbarea prin mall. Trebuia să fiu atent dacă mergeam în locuri în care puteam fi scanat de arme, adică acolo de unde puteau fi selectate mijloacele de transport, inclusiv micile tramvaie care înconjurau Inelul. Puteam sparge un scaner de arme, însă protocoalele de securitate sugerau că, în spațiile destinate pasagerilor, acestea erau foarte multe, iar eu mă puteam descurca numai cu un număr limitat. În plus, ar fi trebuit să sparg sistemul de plăți, însă pe moment asta părea mult mai complicat decât merita. Drumul până în acea parte a Inelului destinată transportoarelor conduse de roboți care plecau a fost lung, dar mi-a dat timp să descarc conținut nou de pe canalul de divertisment.

Îndreptându-mă spre inelul de tranzit, singur pe transportorul meu de marfă, avusesem șansa să mă gândesc mult la motivele pentru care o părăsisem pe Mensah, dar și la ce voiam să fac de acum încolo. Știu, fusese o surpriză și pentru mine. Însă chiar și eu conștientizam că nu-mi puteam petrece solitar restul vieții, călătorind cu transportoare de marfă și consumând media, oricât de atrăgătoare ar fi fost perspectiva.

Acum aveam un plan. Sau aș fi avut un plan odată ce primeam răspunsul la o întrebare importantă.

Pentru a căpăta răspunsul, trebuia să ajung undeva. Existau două transportoare conduse de roboți care mergeau acolo în perioada următoare. Primul era un transportor de marfă deloc diferit de cel pe care-l folosisem ca să ajung în acel loc. Pleca mai târziu și era o opțiune mai bună, fiindcă aș fi avut mai mult timp să ajung la robot și să-l conving să mă lase să urc la bord. Aș fi putut sparge sistemul unui transportor, însă preferam să evit asta. Mi se părea straniu să petrec atât de mult timp cu un lucru care nu te dorea în

preajmă sau pe care îl convinseseși cu forța să creadă că te dorea alături.

Fluxul informativ oferea hărți și orare conectate la toate punctele de navigație de pe Inel, așa că am putut să găsesc drumul spre zona de încărcare a mărfurilor, să aștept schimbul de tură și să ajung în zona de îmbarcare. A trebuit să sparg un sistem de screening pentru identificare și câteva drone care scanau după arme la nivelul de deasupra zonei, apoi am primit un semnal de la un robot care păzea intrarea în zona comercială. Nu l-am vătămat, doar am pătruns în canal prin firewallul lui și i-am șters din memorie orice înregistrare a întâlnirii cu mine.

(Am fost conceput pentru a crea o interfață cu SecSystemele companiei, pentru a fi, practic, o componentă activă a unuia dintre ele. Măsurile de securitate din această stație nu erau tehnologie licențiată pentru companie, însă se apropiau suficient. De asemenea, nimeni nu e la fel de paranoic precum compania cu privire la protejarea datelor pe care le colectează și/sau sustrage, așa că eram obișnuit cu sisteme de securitate mult mai robuste decât acela.)

Odată intrat la etajul de acces, trebuia să acționez cu mare grijă, fiindcă nu exista niciun motiv ca o persoană care nu lucra acolo să se afle în zonă. Mai mult, deși aproape toată munca era executată de boți cărăuși, prezența oamenilor și a oamenilor augmentați îmbrăcați în uniforme era numeroasă, peste estimările mele.

Mulți oameni se strânseseră în zona din care ar fi trebuit să plece transportorul meu. Am verificat canalul de alerte și am aflat că se produsese un accident ce implicase un cărăuș. Cei prezenți acolo încercau să estimeze pagubele și vinovatul. Aș fi putut aștepta până când se dădeau la o parte, însă voiam să ies de pe Inel și să continui să avansez. Sincer, imaginea mea apărută pe canalul de știri mă tulburase și voiam doar să mă afund în programele mele

de divertisment şi să mă prefac că nu exist. Aveam însă nevoie de siguranţa oferită de un transportor automatizat sigilat, gata să părăsească Inelul.

Am verificat din nou hărţile, studiind cu atenţie a doua posibilitate. Transportorul era ataşat de un alt doc, marcat pentru traficul privat, necomercial. Dacă mă mişcam repede, aş fi putut ajunge acolo înainte să plece.

Orarul îl prezenta ca pe o navă de cercetare de cursă lungă. Suna a ceva cu echipaj şi, probabil, pasageri, însă informaţiile ataşate susţineau că este condus de roboţi şi că primise sarcina de a descărca marfa transportată exact la destinaţia spre care îmi doream să merg. Verificasem istoricul şi deplasările şi aflasem că nava era deţinută de o universitate cu sediul pe o planetă din acest sistem, iar între misiuni, ca să-i plătească întreţinerea, o închiria pentru a transporta diverse mărfuri. Călătoria către destinaţia mea urma să dureze 21 de cicluri şi abia aşteptam izolarea.

A fost uşor să pătrund pe docurile private dinspre cele comerciale. Am obţinut controlul sistemului de securitate suficient cât să-i spun să nu remarce faptul că nu aveam autorizaţie, apoi am intrat în urma unui grup de pasageri şi de membri ai echipajului.

Am găsit docul navei de cercetare şi i-am trimis un semnal prin portul de comunicare. Mi-a răspuns aproape imediat. Toate informaţiile pe care reuşisem să le obţin de pe canal spuneau că era pregătită pentru o cursă automatizată, însă, doar ca să mă asigur, am trimis o solicitare către echipajul uman. Răspunsul a fost nul. Nu era nimeni acasă.

Am trimis din nou un ping navei şi am repetat oferta în schimbul cursei: sute de ore de seriale, cărţi şi muzică, inclusiv câteva emisiuni noi, pe care abia le descărcasem în drum spre centrul comercial de tranzit. I-am comunicat că eram un robot liber, care încerca să ajungă înapoi la tutorele său uman. (Treaba cu „robotul liber" este înşelătoare. Roboţii

sunt considerați cetățeni în anumite entități politice necorporatiste, precum Conservare, dar li se alocă tutori umani. Uneori, constructele se încadrează în aceeași categorie ca roboții, alteori sunt considerate arme letale – informativ, nu e o categorisire favorabilă.) De aceea eram agent liber printre oameni de mai puțin de șapte cicluri, incluzând perioada petrecută de unul singur în transportor, și totuși aveam deja nevoie de o vacanță.

A urmat o pauză, apoi nava de cercetare a trimis o confirmare și mi-a deschis sasul.

Capitolul doi

Am aşteptat până am fost sigur că sasul s-a închis şi că nu existau alarme dinspre Inel, apoi am intrat pe coridorul de acces. Din schema disponibilă pe canalul de la bord am înţeles că transportorul folosea compartimente de marfă, care erau de fapt spaţii modulare de laborator normale. Cu laboratoarele sigilate şi duse în depozitul de la doc al universităţii, exista suficient spaţiu pentru încărcătură. Mi-am trimis pachetul media arhivat în canalul transportorului, ca să ia tot ce dorea.

Restul spaţiului era conceput în mod obişnuit, din depozite pentru provizii, cabine, infirmerie, sală de mese, la care se adăugau o zonă recreativă de mari dimensiuni şi câteva spaţii pentru predare. Mobila era acoperită cu tapiţerie albastru cu alb, care fusese curăţată recent, deşi încă se simţea mirosul de ciorapi murdari care pare să plutească în jurul oricărui spaţiu locuit de oameni. Era linişte, cu excepţia zgomotelor slabe emise de sistemul de climatizare, iar cizmele mele nu se auzeau pe puntea căptuşită.

Eu nu aveam nevoie de provizii. Sistemul meu era autoreglabil, nu necesitam mâncare, apă, nici să elimin lichide sau solide, şi nici nu-mi trebuia prea mult aer. Aş fi putut rezista cu susţinerea minimală a vieţii, care era furnizată când nu se aflau oameni la bord, însă transportorul îmbunătăţise puţin condiţiile – mi s-a părut drăguţ din partea lui.

Am acoperit întregul perimetru, verificând totul din priviri, ca să-mi dau seama dacă se potrivea cu schemele, asigurându-mă că era în regulă. Am făcut asta chiar și știind că patrularea era un obicei la care trebuia să renunț. Existau multe lucruri pe care trebuia să le depășesc.

Când au fost realizate primele constructe, scopul lor inițial a fost de a deține un nivel de inteligență intuitiv, ca un soi de varietate mai slabă de robot. Dar nu poți pune ceva la fel de prost ca un robot cărăuș să se ocupe de securitate fără să cheltuiești și mai mulți bani pentru supraveghetori angajați de companie, foarte scumpi. Așa că ne-au făcut mai deștepți. Anxietatea și depresia erau efectele secundare.

În centrul de livrare, în timp ce explicase de ce nu dorea să mă închirieze ca parte a contractului de garanție pentru exploatare, dr. Mensah numise această sporire a inteligenței un „compromis malefic".

Nava aceasta nu era răspunderea mea și nu existau clienți umani la bord pe care să-i feresc de rău ori să-i împiedic să-și facă rău singuri sau unii altora. Dar era o navă frumoasă cu un nivel al securității surprinzător de scăzut, ceea ce mă făcuse să mă întreb de ce proprietarii nu lăsaseră câțiva oameni la bord, ca s-o supravegheze. La fel ca pentru majoritatea transportoarelor conduse de boți, diagramele arătau că la bord existau drone pentru reparații.

Am patrulat mai departe, până când am simțit puntea vibrând de zgomotele care anunțau că nava tocmai se desprinsese de Inel și se pusese în mișcare. Tensiunea care mă menținuse la 96% eficiență s-a calmat. Viața unui AsaSint este stresantă, în general, însă avea să treacă multă vreme până să mă obișnuiesc să străbat spații populate de oameni fără armură și fără o cale de a-mi ascunde fața.

Am găsit sub puntea de control un spațiu de întâlnire pentru echipaj și m-am așezat pe unul dintre scaunele capitonate. Rezervele pentru reparații și lăzile de transport

nu sunt căptușite, așa că pentru mine era o noutate să călătoresc confortabil. Am început să sortez noile seriale pe care le descărcasem pe inelul de tranzit. Câteva canale de divertisment nu fuseseră disponibile în porțiunea companiei din Portul Comerțului Liber și includeau o mulțime de seriale noi tip dramă și acțiune.

Nu mai avusesem niciodată parte de perioade lungi de timp liber nesupravegheat. Plăcerea de a sorta totul și de a organiza, cu toată atenția, fără să fiu nevoit să monitorizez simultan sisteme multiple și canalele clienților era ceva cu care încă mă obișnuiam. Înainte, fie fusesem de gardă, disponibil la apel, fie într-o rezervă, în standby, așteptând să fiu reactivat pentru vreun contract.

Am ales un serial nou, care părea interesant (etichetele promiteau explorare intergalactică, acțiune și mister), și am pornit primul episod. Eram pregătit să mă fac comod până era cazul să mă gândesc la ce urma să se întâmple după ce ajungeam la destinație – ceva ce intenționam să amân până în ultima clipă. Apoi, pe canalul de comunicare, ceva a zis: *Ai avut noroc.*

M-am ridicat. Fusese atât de neașteptat, încât am avut o eliberare de adrenalină de la părțile organice.

Transportoarele nu vorbeau în cuvinte, nici măcar prin canalele de comunicare. Foloseau imagini și șiruri de date pentru a alerta în privința problemelor, însă nu fuseseră concepute pentru conversație. Nu aveam nicio problemă cu asta, fiindcă nici eu nu eram proiectat să susțin conversații. Partajasem media din memoria mea cu primul transportor, iar el îmi dăduse acces la sistemul de comunicații și la fluxul informativ, ca să mă asigur că nu știa nimeni unde mă aflam, însă interacțiunea noastră se oprise acolo.

Am verificat cu atenție fluxul, întrebându-mă dacă fusesem păcălit. Aveam abilitatea de a scana, însă, fără drone, marja îmi era limitată. Cu toate ecranările și echipamentele

din jurul meu, nu am surprins nimic în afară de fondul de date al sistemelor navei. Proprietarul ei dorea să permită cercetare licențiată, singurele camere de securitate se aflau pe trape, iar în zonele pentru echipaj, nimic. Sau nimic din ce puteam accesa. Dar prezența de pe canalul de comunicare era prea mare și difuză ca să fie un om sau un om augmentat. Îmi dădeam seama de asta chiar și prin firewallurile canalului, care o protejau. Și suna a robot. Când vorbesc pe canal, oamenii pronunță clar cuvintele, iar vocea lor mintală tinde să sune ca vocea fizică. Până și oamenii augmentați, cu interfețe integrale, procedau la fel.

Poate că încerca să fie prietenos și nu prea se pricepea la comunicare. Am spus cu voce tare:

— De ce am avut noroc?

Pentru că nu și-au dat seama ce ești.

Nu era prea liniștitor.

— Ce crezi tu că sunt? am întrebat precaut.

Dacă se dovedea ostil, nu aveam multe opțiuni. Roboții de transport nu au alte trupuri în afara celor ale navelor. Echivalentul creierului său era deasupra mea, lângă punte, unde ar fi staționat echipajul de zbor uman. Și nu aveam nici unde să mă duc; părăseam Inelul și ne îndreptam lent către gaura de vierme.

Ești o SecUnitate rebelă, un construct robot/uman, cu un modul administrator spart. M-a atins prin canal și am tresărit. *Să nu încerci să-mi pătrunzi în sisteme.* Apoi, pentru 0,0000 secunde, a coborât firewallul.

A fost suficient să am o imagine vie a obiectului cu care aveam de-a face. O parte dintre funcțiile sale țineau de analiza astronomică extragalactică, iar acum toată acea putere de procesare stătea degeaba în timp ce transporta marfă, așteptându-și următoarea misiune. M-ar fi putut strivi prin canal ca pe o gânganie, ar fi putut pătrunde prin firewallul meu și prin alte sisteme de apărare, furându-mi memoria. S

toate astea, probabil, în timp ce își reprezenta grafic saltul prin gaura de vierme, estima necesitățile nutriționale ale unui echipaj complet pentru următoarele 66.000 de ore, efectua mai multe operații neuronale și îl bătea pe căpitan la table. Nu mai interacționasem niciodată cu ceva atât de puternic.

Ai făcut o greșeală, AsaSint, o greșeală gravă. Cum naiba era să știu că existau transportoare suficient de inteligente încât să fie și malițioase? Desigur, pe canalul de divertisment văzusem roboți malefici, însă nu erau reali, ci doar personaje dintr-o poveste de groază, o fantezie.

Crezusem că erau o fantezie.

— OK, am spus, apoi mi-am închis canalul și m-am ghemuit în scaun.

De obicei, nu-mi este teamă de lucruri în sensul în care le este oamenilor. Am fost împușcat de sute de ori, de atâtea ori încât nu am mai ținut socoteala, de atâtea ori încât nici compania nu a mai ținut socoteala. Fusesem mestecat de faună ostilă, strivit de mașini grele, torturat de clienți plictisiți, mi-a fost curățată memoria etc., etc. Dar memoria îmi aparținea deja de mai mult de 33.000 de ore și mă obișnuisem cu asta. Doream să mă păstrez intact.

Transportorul nu a răspuns. Am încercat să mă gândesc la contramăsuri pentru toate felurile în care m-ar fi putut răni și la cum l-aș fi putut răni la rândul meu. Era mai degrabă SecUnitate decât robot, într-atât încât mă întrebam dacă era un construct și dacă în sistemele sale exista țesut cerebral organic clonat. Nu mai încercasem niciodată să penetrez sistemul altei SecUnități. Ar fi fost, poate, mai sigur să intru în standby pe toată durata călătoriei și să-mi programez trezirea pentru momentul în care ajungeam la destinație. Deși asta m-ar fi lăsat vulnerabil în fața dronelor.

Am privit secundele trecând și am așteptat să văd dacă robotul reacționa. Eram bucuros că remarcasem lipsa came-

relor și nu mă obosisem să încerc să pătrund în sistemu de securitate. Înțelegeam acum de ce oamenii simțeau că nu avea nevoie de protecție în plus. Un robot cu acest tip de control complet asupra mediului său și cu inițiativa ș libertatea de a acționa ar fi putut respinge orice tentativă de îmbarcare.

Robotul deschisese trapa pentru mine. Mă voia aici.

Aha!

Apoi a spus:

Poți continua să rulezi serialele.

Devenisem circumspect.

Apoi a adăugat:

Nu te îmbufna.

Mă temeam, însă asta mă enerva suficient cât să-i ară că tratamentul aplicat nu era ceva nou pentru mine. I-am transmis prin canal: *SecUnitățile nu se bosumflă. Asta ar însemna să fie pedepsite de modulul administrator,* apoi am atașa câteva înregistrări scurte, din memoria mea, care arătau precis cum se simțea asta.

Secundele s-au transformat într-un minut, apoi în altul apoi în alte trei. Nu ar părea prea mult pentru oameni, însă pentru o discuție între roboți, sau, mă scuzați, între un construct robot/uman și un robot, era vreme îndelungată.

Pe urmă a spus: *Îmi pare rău că te-am speriat.*

Crede cineva că am înghițit scuzele? Înseamnă că nu-l cunoașteți pe AsaSint. Cel mai probabil, se juca cu mintea mea. Am replicat:

— Nu vreau nimic de la tine. Nu-mi doresc decât să ajung la următoarea ta destinație.

Îi mai explicasem asta o dată, înainte să-mi deschidă trapa, însă trebuia să i-o repet.

L-am simțit retrăgându-se în spatele firewallului. Am așteptat și mi-am lăsat sistemul circulator să purjeze chimicalele generate de teamă. Timpul și-a continuat cursul și am început să mă plictisesc. Să stau acolo, așa, era prea simila

cu aşteptarea de a fi reactivat, într-o rezervă, pentru a fi preluat de noi clienţi şi a încheia un nou contract plictisitor. Dacă voia să mă distrugă, măcar aş fi putut să mă mai uit la câteva episoade. Am reluat noul serial, însă eram, în continuare, prea supărat ca să mă pot bucura de el, aşa că l-am pus pe pauză şi am început să mă uit din nou la un episod vechi din *Ascensiunea şi căderea lunii-sanctuar*.

După trei episoade, eram mai calm şi începeam, împotriva voinţei mele, să înţeleg şi punctul de vedere al transportorului. O SecUnitate ar fi putut produce mult rău la interior, dacă nu avea grijă, iar SecUnităţile rebele nu erau faimoase pentru evitarea problemelor. Eu nu făcusem niciun rău ultimului transportor în care călătorisem, însă cel de acum nu ştia asta. Nu pricepeam de ce, dacă nu voia să-mi facă rău, îmi permisese accesul la bord. Eu, să fi fost transportor, nu aş fi avut încredere în mine.

Poate că era ca mine şi profitase de ocazie pentru că-i fusese oferită, nu fiindcă ştia ce vrea.

Dar tot era un ticălos.

Şase episoade mai târziu, l-am simţit din nou dându-mi târcoale. L-am ignorat, deşi cu siguranţă ştia că-i observasem prezenţa. În termeni umani, era ca şi cum ai fi încercat să ignori pe cineva mare, ce respira greu, în timp ce se uita la display peste umărul tău. În timp ce se sprijinea de tine.

*

M-am mai uitat la şapte episoade din *Luna-sanctuar*, în timp ce robotul îşi făcea de lucru pe canalul meu. Apoi mi-a dat ping, de parcă nu aş fi ştiut că fusese acolo tot timpul, şi mi-a trimis solicitarea de a mă întoarce la noul serial de aventură pe care îl urmăream când mă întrerupsese.

(Se numea *Salturi între lumi* și prezenta activitatea unor exploratori independenți care extindeau rețelele de găuri de vierme și de inele în sisteme de stele nelocuite. Părea foarte nerealist și inexact – întocmai cum îmi plăcea mie.)

— Când am urcat la bord, ți-am trimis o copie a întregului conținut media pe care îl aveam stocat, i-am spus. Nu plănuiam să vorbesc cu el prin canal, de parcă ar fi fost un client. Te-ai uitat, măcar?

L-am examinat să văd dacă este infectat cu malware sau alte elemente de risc.

„Să te ia dracu'", m-am gândit și m-am întors la *Luna-sanctuar*.

Două minute mai târziu, a repetat ping-ul și solicitarea.

— Uită-te singur, i-am răspuns.

Am încercat, dar prin filtrul tău procesez mai ușor conținutul media.

Asta m-a făcut să mă opresc. Nu înțelegeam problema.

Când echipajul meu urmărește conținut media, eu nu pot procesa contextul. Interacțiunile și mediile umane din afara carcasei mele îmi sunt foarte nefamiliare.

Acum pricepeam. Avea nevoie să citească reacțiile mele la serial ca să înțeleagă ce se întâmpla. Oamenii foloseau canalele în moduri diferite de ale roboților (și constructorilor), așa că, atunci când echipajul lui se uita la conținutul media, reacțiile lor nu deveneau parte din date.

Mi s-a părut straniu că transportorul era mai puțin interesat de *Luna-sanctuar*, a cărui acțiune se petrecea într-o colonie, decât de *Salturi între lumi*, care prezenta echipajul unei nave mari de explorare. Mă gândeam că semăna prea mult cu descrierea jobului. Eu evitam serialele despre echipe de explorare și exploatații miniere, însă poate că acest robot procesa mai ușor lucrurile cunoscute.

Am fost tentat să refuz. Dar, dacă avea nevoie de mine ca să privească serialul dorit, s-ar fi putut înfuria și mi-ar fi prăjit creierul. În fond, voiam și eu să mă uit la serial.

— Nu este realist, i-am spus. Nu ar trebui să fie realist. Este o poveste, nu un documentar. Dacă te plângi, mă opresc.

Mă voi abține, a spus. (Imaginați-vă cel mai sarcastic ton la care vă puteți gândi și veți avea o idee vagă despre cum sunase.)

Așa că ne-am uitat la *Salturi între lumi*. Nu s-a plâns despre lipsa realismului. După trei episoade, a devenit agitat când era ucis câte un personaj minor. Când un personaj important a murit în al douăzecilea episod, a trebuit să fac o pauză de șapte minute, cât a stat pe canal ocupându-se cu echivalentul de robot al holbatului la un perete, pretinzând că avea de efectuat diagnostice. Apoi, patru episoade mai târziu, personajul a revenit la viață și robotul a fost atât de ușurat, încât a trebuit să ne uităm de trei ori la episod înainte să poată continua.

În punctul culminant al unuia dintre firele narative principale, intriga a sugerat că nava ar fi suferit avarii catastrofale, iar membrii echipajului ar fi fost răniți sau uciși. Transportorului i-a fost teamă să se uite. (Firește că nu a formulat așa, însă, da, i-a fost teamă.) Deja mă simțeam mult mai mărinimos față de el, așa că am fost dispus să-i permit să se acomodeze cu episodul, uitându-mă doar la unu-două minute odată.

La finalul episodului, a rămas tăcut, fără ca măcar să mai pretindă că rulează vreun diagnostic. Am stat așa vreo zece minute – o perioadă de procesare foarte lungă pentru un robot atât de sofisticat –, apoi a spus:

Din nou, te rog.

Așa că am reluat de la primul episod.

*

După încă două rulări de la cap la coadă ale serialului *Salturi între lumi*, robotul a dorit să vadă toate serialele pe care le aveam despre oamenii care trăiau la bordul navelor. Deşi, după ce am găsit unul care se baza pe o poveste adevărată, în care nava suferise o breşă în carcasă şi decompresia ucisese câţiva membri ai echipajului (definitiv, de data aceasta), s-a supărat foarte tare şi a trebuit să creez un filtru de conţinut. Ca să-i ofer o pauză, am sugerat *Luna-sanctuar*. A fost de acord.

După patru episoade, m-a întrebat:

Nu există SecUnităţi în povestea asta?

Probabil crezuse că *Luna-sanctuar* era favoritul meu pentru acelaşi motiv pentru care îi plăcea *Salturi între lumi*. I-am răspuns:

— Nu. Nu prea există seriale cu SecUnităţi. Totuşi, acolo unde apar sunt fie personajele negative, fie trepăduşii lor.

Singurele SecUnităţi de pe canalele de divertisment erau pline de răutate, voiau să ucidă toţi oamenii, fiindcă probabil uitaseră cine le construise rezervele pentru reparaţii. În unele dintre cele mai proaste seriale, SecUnităţile făceau uneori sex cu personajele umane. Era foarte imprecis şi complicat din punct de vedere anatomic. Constructele care aveau părţi umane legate de actul sexual erau sexboţi, nu SecUnităţi. Sexboţii nu au sisteme interioare de arme, aşa că nu prea poţi să-i confuzi cu SecUnităţile. (Credeţi-mă, acestea din urmă au interes zero faţă de sexul cu oamenii sau de orice alt tip.)

Recunoşteam însă că ar fi fost dificil să prezinte SecUnităţi realiste în media vizuale, fiindcă ar fi însemnat ore întregi de letargie într-o plictiseală care amorţea creierul, în timp ce clienţii stresaţi se prefăceau că nu te aflai acolo. Dar nu existau SecUnităţi nici în cărţi. Presupun că nu poţi spune

o poveste din punctul de vedere al cuiva despre care nu crezi că are un punct de vedere.

Reprezentarea nu este realistă.

(Știți deja, imaginați-vă tot ce spunea pe cel mai sarcastic ton posibil.)

— Există nerealism care te îndepărtează de realitate și nerealism care-ți amintește că tuturor le este teamă de tine.

Pe canalul de divertisment, SecUnitățile erau ceea ce se așteptau clienții: mașini ucigașe, lipsite de inimă, care se puteau revolta în orice clipă, fără a avea vreun motiv, în ciuda modulelor administrare.

Transportorul s-a gândit la ce-i spusesem timp de 1,6 secunde. Pe un ton mai puțin sarcastic, a spus:

Îți displace funcționalitatea ta. Nu înțeleg cum este posibil.

Funcționalitatea sa era să călătorească prin ceea ce considera a fi o senzație de spațiu de o fascinație infinită și să-i ferească de orice primejdie pe toți pasagerii umani, și nu numai, din interiorul trupului său metalic. Firește că nu înțelegea cum puteai să nu dorești să-ți îndeplinești menirea, fiindcă a lui era grozavă.

— Îmi plac anumite părți din funcționalitatea mea.

Îmi plăcea să protejez oamenii și lucrurile. Îmi plăcea să găsesc soluții inteligente de a proteja oamenii și lucrurile. Îmi plăcea să am dreptate.

Atunci, de ce te afli aici? Nu ești un „robot liber" care-și caută tutorele, căruia nu-i poți trimite pur și simplu un mesaj prin intermediul releului public de comunicații de pe inelul de tranzit pe care l-am părăsit recent.

Întrebarea m-a luat prin surprindere. Nu m-am gândit că putea fi interesat de altceva decât de el însuși. Am ezitat, însă știa deja că eram o SecUnitate și că nu existau circumstanțe în care prezența mea acolo să fie legală și în regulă. Putea la fel de bine să afle cine eram. I-am trimis exemplarul meu din calupul de știri din Portul Comerțului Liber.

— Eu sunt.

Dr. Mensah de la ConservareAux te-a cumpărat și te-a lăsat să pleci?

— Da. Vrei să ne mai uităm o dată la *Salturi între lumi*?

Am regretat o clipă mai târziu. Știa că fusese o încercare de a-l distrage.

Nu mi se permite să accept pasageri sau mărfuri neautorizate și a trebuit să-mi modific jurnalul pentru a ascunde orice dovadă a prezenței tale. A ezitat. *Așa că amândoi avem câte un secret.*

Nu aveam niciun motiv să nu-i spun, cu excepția temerii de a suna stupid.

— Am plecat fără permisiune. Mi-a oferit o casă pe Conservare, însă nu are nevoie de mine acolo. Nu au nevoie de SecUnități. Iar eu... nu am știut ce voiam, dacă voiam să merg acolo sau nu. Dacă voiam un tutore uman, care e doar un cuvânt diferit pentru „proprietar". Am știut că era mai ușor să fug din stație decât de pe o planetă. Așa că am plecat. De ce m-ai lăsat să urc la bord?

M-am gândit că l-aș fi putut distrage dacă îl făceam să vorbească despre el. Greșit.

Eram curios în privința ta, iar cursele cu marfă sunt anoste fără pasageri. Ai plecat spre Stația Q a Centrului de Minerit RaviHyral. De ce?

— Am plecat ca să scap din Portul Comerțului Liber, ca să fug de companie. După un timp de gândire, am decis să merg la RaviHyral. Trebuie să caut ceva și acela e locul cel mai potrivit.

M-am gândit că, dacă aminteam de căutare, ar fi putut înceta cu întrebările, fiindcă înțelegea conceptul. Dar nu a tăcut. *Pe inelul de tranzit erau canale ale bibliotecilor publice și exista posibilitatea schimbului de informații cu arhivele planetare. De ce nu ai căutat acolo? Arhivele de la bordul meu sunt foarte cuprinzătoare. De ce nu le-ai accesat?*

Nu am răspuns. A aşteptat treizeci de secunde întregi, apoi a spus:

Sistemele constructelor sunt inerent inferioare celor ale roboţilor avansaţi, însă nu eşti prost.

„Da, bine, du-te dracului", m-am gândit şi am iniţializat o secvenţă de închidere.

Capitolul 3

M-am trezit brusc patru ore mai târziu, când a început ciclul meu automat de reîncărcare. Transportorul a spus imediat:

A fost inutil de copilăresc.

— Ce ştii tu despre copii?

Eram şi mai furios fiindcă avea dreptate. Închiderea şi timpul pe care-l petrecusem dezactivat ar fi făcut un om să renunţe sau l-ar fi distras, însă transportorul aşteptase doar reluarea disputei.

Echipajul meu cuprinde profesori şi elevi. Am acumulat multe exemple de comportament copilăros.

Am început să fumeg. Voiam să mă întorc la serialele mele, însă ştiam că asta ar fi însemnat acceptarea înfrângerii şi a inevitabilului. În întreaga mea existenţă, cel puţin din câte îmi aminteam, nu făcusem altceva decât să accept inevitabilul. Eram sătul.

Acum suntem prieteni. Nu înţeleg de ce nu vrei să discutăm despre planurile tale.

Era o declaraţie atât de uimitoare şi de enervantă!

— Nu suntem prieteni. Primul lucru pe care l-ai făcut după ce am pornit a fost să mă ameninţi.

Trebuia să mă asigur că nu încerci să-mi faci rău.

Am remarcat că spusese „încerci" şi nu „intenţionezi". Dacă i-ar fi păsat de intenţiile mele, nu m-ar fi lăsat deloc la bord. Se bucurase să-mi arate că era mai puternic decât o SecUnitate.

Nu că ar fi greşit în privinţa „încercării". În timp ce priveam episoadele, reuşisem să-l analizez, folosind sche-

mele de pe propriul lui canal public şi specificaţiile unor transportoare similare, disponibile în secţiunile nesecurizate ale bazei sale de date. Găsisem douăzeci şi şapte de moduri diferite de a-l face neoperativ şi trei de a-l arunca în aer. Dar nu mă atrăgea un scenariu de distrugere reciprocă.

Dacă supravieţuiam, pentru următoarea călătorie trebuia să găsesc un transportor mai prietenos şi mai tăcut.

Nu răspunsesem şi ştiam că nu putea suporta asta. A spus: *Mi-am cerut scuze.* Tot nu am răspuns. A adăugat: *Echipajul meu mă consideră mereu de încredere.*

N-ar fi trebuit să-l las să privească toate episoadele acelea din *Salturi între lumi.*

— Eu nu sunt echipajul tău. Nu sunt om. Sunt un construct. Constructele şi roboţii nu pot avea încredere unii în ceilalţi.

Timp de zece secunde preţioase a fost linişte, deşi îmi dădeam seama, după creşterea activităţii sale pe canal, că făcea ceva. Căuta probabil prin baza de date o cale de a-mi întoarce afirmaţia.

De ce nu?

Petrecusem atât de multă vreme prefăcându-mă că aveam răbdare cu oamenii care puneau întrebări stupide, că ar fi trebuit să am mai mult autocontrol.

— Fiindcă trebuie să urmăm ordinele oamenilor. Un om îţi poate spune să-mi ştergi memoria sau îmi poate spune mie să-ţi distrug toate sistemele.

M-am gândit că va argumenta că nu i-aş fi putut face rău, ceea ce ar fi deraiat întreaga conversaţie.

Însă a spus: *Aici nu sunt oameni acum.*

Mi-am dat seama că ajunsesem într-o situaţie fără ieşire, fiindcă transportorul pretindea să primească explicaţii pentru a mă face să le recunosc faţă de mine însumi. Nu ştiam dacă eram mai supărat pe mine sau pe el. Nu, în mod clar, pe el.

Am rămas acolo o vreme, dorindu-mi să revin la conținutul media, la orice conținut media, în loc să mă gândesc la subiect. Îl simțeam pe canal, așteptând, privindu-mă cu toată atenția, cu excepția infimei cantități pe care o rezerva menținerii cursului.

Chiar conta dacă știa? Îmi era teamă, știind că și-ar fi schimbat părerea despre mine? (Din câte îmi dădeam seama, părerea sa era deja foarte proastă.) Chiar îmi păsa ce credea despre mine un transportor de cercetare?

Nu ar fi trebuit să mă întreb asta. Am simțit un val de nepăsare pregătindu-se să mă lovească și am știut că nu-i puteam permite. Dacă voiam să-mi urmez planul, trebuia să-mi pese. Dacă îmi permiteam să nu-mi pese, nu puteam ști unde aș fi ajuns. Aș fi călătorit cu transportoare proaste, uitându-mă la seriale până când cineva m-ar fi prins și m-ar fi vândut probabil companiei. Sau m-ar fi ucis pentru părțile anorganice.

Am spus:

— La un moment dat, cu aproximativ 35.000 de ore în urmă, am fost repartizat, în urma unui contract, la Stația Q a Centrului de Minerit RaviHyral. În timpul misiunii, am devenit instabil și mi-am ucis un număr mare de clienți. Memoria mea cu privire la incident a fost parțial curățată. Memoriile SecUnităților se curăță întotdeauna parțial, din cauza părțile organice din capetele noastre. Curățarea nu poate șterge amintirile din țesutul neuronal organic. Trebuie să știu dacă incidentul s-a produs din cauza unei erori catastrofale a modulului meu administrator. Asta cred eu că s-a întâmplat, însă vreau să mă asigur. Am ezitat, dar, ce dracu', oricum știa deja restul! Trebuie să știu dacă mi-am distrus modulul administrator ca să provoc incidentul.

Nu știam la ce să mă aștept. Știam că TCT (Transportorul de Cercetare Ticălos) era profund atașat de echipajul său, mai mult decât SecUnitățile față de clienți. Dacă nu ar fi

simțit asta pentru oamenii pe care-i transporta și cu care lucra, nu ar fi fost atât de supărat de fiecare dată când li se întâmpla ceva personajelor din *Salturi între lumi*. N-ar fi trebuit să filtrez și să elimin toate serialele bazate pe o poveste reală, în care echipajelor umane li se întâmpla ceva rău. Știam ce simțea, fiindcă asta simțeam pentru Mensah și ConservareAux.

De ce ți-a fost curățată memoria?

Nu era întrebarea la care mă așteptasem.

— Fiindcă SecUnitățile sunt scumpe, iar compania nu a vrut să irosească banii cheltuiți cu mine.

Aș fi vrut să-i spun ceva atât de ofensator, încât să mă lase în pace. Nu voiam să mă mai gândesc la asta și preferam să mă uit la *Luna-sanctuar*.

— Ori i-am ucis din cauza unei erori de funcționare și apoi mi-am distrus modulul administrator, ori am spart modulul ca să-i pot ucide. Sunt singurele posibilități.

Toate constructele sunt atât de iraționale? a întrebat Transportorul de Cercetare Ticălos cu o capacitate de procesare imensă, a cărui mână metaforică trebuie s-o țin fiindcă se compromisese emoțional privind un serial de ficțiune. Înainte să pot spune asta, a adăugat: *Nu sunt primele două posibilități la care să te gândești.*

Nu-mi dădeam seama ce voia să spună.

— OK, dar care sunt primele două posibilități?

Că fie s-a întâmplat, fie nu.

*

A trebuit să mă ridic și să fac câțiva pași.

Ignorându-mă, TCT a continuat: *Dacă s-a întâmplat, tu ai fost cauza, sau o influență exterioară s-a folosit de tine ca să provoace incidentul? Dacă o influență exterioară a fost cauza,*

ce motiv ar fi avut? Cine beneficia de pe urma a ceea ce s-a întâmplat?

TCT părea bucuros să exprime atât de limpede problema. Nu eram sigur că și eu simțeam la fel.

— Știu că mi-aș fi putut distruge modulul administrator. Am arătat spre cap. Sunt aici fiindcă am făcut asta.

Dacă abilitatea ta de a obține acces neautorizat asupra modulului a fost cauza incidentului, de ce nu ai fost verificat periodic, detectându-se astfel eventualele erori de sistem?

Nu avea sens să exploatez posibilele deficiențe ale modulului dacă nu puteam păcăli diagnosticele standard. Dar... Compania era chibzuită în privința banilor și totodată nepăsătoare, însă nu absurdă. Fusesem depozitat într-un centru de livrare anexat unor birouri corporatiste. Așa că nu anticipase nimeni niciun pericol potențial.

TCT a spus: *Ai dreptate. Trebuie efectuate și alte investigații înainte ca incidentul să poată fi complet înțeles. Cum ai de gând să procedezi?*

M-am oprit. Știam cum plănuisem să procedez. Mergeam la RaviHyral și căutam informații. Nu exista nimic în baza de date a companiei pe care să-l pot accesa fără să fiu prins, dar sistemele de la RaviHyral puteau să nu fie la fel de bine protejate. Și poate că dacă revedeam locul, aveam să-mi amintesc ceva, datorită țesutului neuronal uman. (Deși nu-mi prea doream asta.) Mi-am dat seama că TCT îmi punea din nou întrebări la care trebuia să răspund, ca să mă încolțească și să recunosc lucruri pe care nu voiam să le recunosc. Am decis să atac frontal.

— Ce vrei să spui?

Vei fi identificat ca SecUnitate.

Asta m-a durut puțin.

— Pot trece drept om augmentat.

Oamenii augmentați sunt considerați tot oameni. Nu știam dacă existau oameni augmentați cu suficiente implan

turi ca să semene cu o SecUnitate. Părea improbabil ca un om să-şi dorească atâtea implanturi sau să supravieţuiască oricărui accident catastrofal care să le transforme în necesitate. Dar oamenii sunt ciudaţi. În fine, nu intenţionam să las pe nimeni să vadă mai mult decât doream.

Arăţi ca o SecUnitate. Te mişti ca o SecUnitate. Mi-a trimis pe canal o serie de imagini, comparând o înregistrare cu mine mişcându-mă pe coridoarele sale şi în cabine cu înregistrări cu diverşi membri ai echipajului, în aceleaşi spaţii. Mă relaxasem, uşurat că scăpasem de pe inelul de tranzit, însă nu păream chiar atât de relaxat. Păream o SecUnitate care patrula.

— Pe inelele de tranzit nu a remarcat nimeni, am spus.

Ştiam că-mi asumam un risc. Ajunsesem atât de departe fiindcă atât oamenii obişnuiţi, cât şi cei augmentaţi de pe inelele de transport comerciale nu vedeau SecUnităţi decât pe canalele de divertisment sau la ştiri, unde, în principiu, ucideau persoane sau erau deja făcute bucăţi în urma unor explozii. Dacă mă remarca cineva care lucrase vreodată sub un contract pe termen lung împreună cu SecUnităţi, existau şanse mari să-şi dea seama ce eram.

TCT a încărcat o listă cu hărţi. Staţia Q a Centrului de Minerit RaviHyral era al treilea satelit natural al a unei gigante gazoase. Harta se rotea, iar diversele exploatări miniere şi centre de întreţinere, cât şi portul, ieşeau în evidenţă. Exista un singur port.

Aceste exploatări angajează ori au angajat SecUnităţi. Vei fi văzut de autorităţi umane care au lucrat cu SecUnităţi.

Detestam că TCT avea dreptate.

— Nu pot să fac nimic în privinţa asta.

Nu-ţi poţi schimba configuraţia.

Îi simţeam scepticismul prin canal.

— Nu. Caută specificaţiile pentru SecUnităţi.

SecUnităţile nu sunt modificate niciodată. Scepticismul robotului creştea. Firește, scoase din baza de date toate informaţiile despre SecUnităţi şi le asimilase.

— Nu, doar sexboţii pot fi transformaţi. (Cel puţin cei pe care-i văzusem eu fuseseră. Unii erau, în principiu, Unităţi standard cărora li se făcuseră câteva modificări, alţii erau radical diferiţi.) Dar asta se face în centrul de livrare, în rezervele pentru reparaţii. Ca să fac ceva de genul acesta, aş avea nevoie de un bloc medical. De unul complet, nu doar de un kit pentru urgenţe.

Am un bloc medical complet. Acolo pot fi făcute modificări.

Era adevărat, dar chiar şi un bloc medical la fel de bun ca al lui TCT, capabil să efectueze pe oameni mii de proceduri neasistate, nu dispunea de programarea necesară pentru alterarea fizică a unei SecUnităţi. M-ar fi putut însă ghida de-a lungul procesului, numai că exista o mare problemă. Alterările componentelor mele organice şi anorganice ar fi cauzat o pierdere catastrofală a funcţionalităţii dacă nu eram dezactivat în timpul procedurii.

— Teoretic. Dar nu pot opera blocul medicinal în timp ce sunt modificat.

Eu pot.

Nu am spus nimic. Am început din nou să-mi sortez serialele.

De ce nu răspunzi?

Îl cunoşteam deja pe TCT suficient cât să-mi dau seama că nu avea să renunţe, aşa că am spus totul pe şleau.

— Vrei să am încredere în tine ca să-mi modifici configuraţia cât timp sunt inactiv şi neajutorat?

A avut tupeul să pară ofensat.

Îmi asist echipajul în multe proceduri.

M-am ridicat, m-am plimbat două minute, apoi am rulat un diagnostic. Într-un târziu, am întrebat:

— De ce vrei să mă ajuţi?

Sunt obișnuit să acord asistență echipajului la analizarea datelor la scară largă, precum și în numeroase alte experimente. În timpul modului de transport simt că mă oboseşte capacitatea mea neconsumată. Rezolvarea problemelor tale reprezintă un exercițiu interesant de gândire laterală.

— Așadar, te plictisești? Aș fi cea mai grozavă jucărie pe care ai avut-o vreodată?

Când eram pe inventar, aș fi dat orice pentru douăzeci și unu de cicluri de relaxare nesupravegheată. Nu puteam să simt compasiune pentru TCT.

— Dacă te plictisești, uită-te la serialele pe care ți le-am dat.

Sunt conștient că ar fi în joc supraviețuirea ta ca Unitate rebelă.

Începusem să-l corectez, dar m-am oprit. Nu mă consideram rebel. Eu mi-am distrus modulul administrator, dar am continuat să urmez ordinele sau cel puțin majoritatea acestora. Nu fugisem de la companie, ci dr. Mensah mă cumpărase legal. Chiar dacă plecasem de la hotel fără permisiunea ei, nu-mi spusese să n-o fac. (Da, știam că ultima parte nu prea conta în favoarea argumentelor.)

Unitățile rebele își ucideau clienții umani și oamenii augmentați. Eu... făcusem asta o singură dată. Însă involuntar.

Trebuia să aflu adevărul.

— Supraviețuirea mea nu ar fi în joc dacă aș continua să călătoresc în transportoare neocupate.

Și dacă aș învăța să le evit pe cele ticăloase, care vor să mă amenințe, să-mi pună la îndoială toate alegerile și să încerce să mă convingă să intru în blocul medical, ca să poată efectua pe mine operații experimentale.

Asta e tot ce dorești? Nu vrei să te întorci la echipajul tău?

I-am spus calm:

— Nu am echipaj.

Mi-a trimis o imagine din calupul de ştiri pe care i-l dădusem, o captură a grupului de la ConservareAux. Toată lumea era în uniforme cenuşii, zâmbind pentru un portret de grup care fusese făcut la începutul contractului.

Nu sunt ei echipajul tău?

Nu ştiam cum să răspund.

Petrecusem mii de ore privind sau citind despre grupuri de oameni fictivi pe canalele media şi ajunsesem să-i îndrăgesc. Apoi supravegheasem şi începuse să-mi placă un grup de oameni, cineva încercase să-i ucidă şi, în timp ce îi protejam, fusesem nevoit să le spun că îmi distrusesem modulul administrator. Aşa că plecasem. (Da, ştiu că era mai complicat decât atât.)

Am încercat să mă gândesc de ce nu voiam să-mi modific configuraţia, chiar pentru a mă proteja. Poate fiindcă era ceva ce făceau oamenii cu sexboţii. Eu eram un AsaSint, deci trebuia să am standarde mai înalte?

Nu voiam să arăt mai uman. Deşi eram încă în armură, de îndată ce clienţii mei de la ConservareAux îmi văzuseră chipul uman, doriseră să mă trateze ca pe o persoană. Mă convinseseră să călătoresc în secţiunea destinată echipajului din hoppere, mă implicaseră în şedinţele strategice şi vorbiseră cu mine. Despre sentimentele mele. Nu puteam suporta aşa ceva.

Dar nu mai purtam armură. Aspectul meu, abilitatea de a trece drept om augmentat trebuiau să fie noua mea armură. Nu avea să funcţioneze dacă nu puteam să mă amestec printre oamenii familiarizaţi cu SecUnităţile.

Însă părea inutil şi am simţit un nou val de nepăsare. De ce să-mi pese? Îmi plăceau oamenii, îmi plăcea să-i privesc pe canalul de divertisment, unde nu puteau interacţiona cu mine. Unde eram în siguranţă, şi eu, şi ei.

Dacă m-aș fi dus pe Conservare, cu dr. Mensah și cu ceilalți, exista posibilitatea să-mi fie garantată siguranța, însă aș fi putut să le garantez lor siguranța față de mine?

Alterarea configurației mele fizice încă părea o acțiune drastică. Dar și distrugerea modulului administrator fusese la fel. Chiar și să o părăsesc pe dr. Mensah fusese drastic.

Aproape tânguindu-se, TCT mi-a întrerupt gândurile: *Nu înțeleg de ce este o alegere atât de dificilă.*

Nici eu nu înțelegeam, însă nu aveam de gând să recunosc.

*

Mi-a luat două cicluri să mă gândesc la asta. Nu am discutat cu TCT despre nimic, nici despre altceva, deși am continuat să ne uităm împreună la seriale, iar el și-a impus un autocontrol de care nu-l credeam capabil și nu a provocat nicio dispută.

Știam că, până atunci, norocul fusese de partea mea. La bordul transportorului pe care-l folosisem pentru a pleca din Portul Comerțului Liber, mă comparasem cu înregistrări ale oamenilor, încercând să notez ce factori ar fi putut cauza identificarea mea drept SecUnitate. Cel mai recognoscibil model comportamental erau mișcările greu de stăpânit. Oamenii și oamenii augmentați își schimbă centrul de greutate când se ridică, reacționează la zgomote bruște și la lumină puternică, se scarpină, își aranjează părul, scotocesc în buzunare sau în genți, căutând lucruri despre care știu deja că se află acolo.

SecUnitățile nu se mișcă. Starea noastră naturală este să stăm și să privim lucrurile pe care le păzim. Parțial, acest lucru se datorează faptului că părțile noastre anorganice nu au nevoie de mișcare așa cum au cele organice. Dar mai

ales fiindcă nu vrem să atragem atenţia asupra noastră. Pentru o fiinţă umană, orice mişcare neobişnuită ar putea însemna că există ceva în neregulă cu noi, ceea ce ar spori vigilenţa. Dacă ar fi vorba despre un contract nasol, asta i-ar putea convinge pe oameni să comande HubSystemului să ne folosească modulul administrator pentru a ne imobiliza.

După ce analizasem mişcările umane, am scris un cod pentru mine care să mă facă să execut o serie de mişcări aleatorii, periodic, dacă stăteam pe loc. Să-mi modific respiraţia ca reacţie la modificările calităţii aerului. Să-mi variez viteza de mers, ca să mă asigur că reacţionam fizic la stimuli, nu doar să-i scanez şi să-i observ. Codul acela mă ajutase să trec de al doilea inel de tranzit. Dar ar fi fost suficient pentru un inel sau o exploataţie frecventată de oameni care vedeau sau lucrau adesea cu SecUnităţi?

Mi-am ajustat puţin codul şi i-am cerut lui TCT să mă înregistreze iar, în timp ce mă deplasam pe coridoarele şi prin compartimentele sale.

Am încercat să arăt cât mai uman posibil. Din punct de vedere psihic, sunt obişnuit să mă simt inconfortabil în preajma oamenilor şi am preluat această senzaţie, încercând să o exprim cu ajutorul mişcărilor fizice. Rezultatul mi s-a părut destul de bun. Asta până când m-am uitat la înregistrări şi le-am comparat cu cele făcute de TCT membrilor echipajului său, dar şi cu imagini în care apăream alături de alte SecUnităţi.

Îmi furam singur căciula.

Schimbarea în mişcare mă făcea să arăt mai uman, însă proporţiile mele se potriveau perfect cu cele ale celorlalte SecUnităţi. Eram suficient de bun să-i păcălesc pe cei care nu mă căutau, fiindcă în spaţiile publice de tranzit oamenii tind să ignore comportamentul care deviază de la standard. Dar oricine ar fi fost decis să mă găsească şi era conştient de posibilitatea existenţei unei SecUnităţi rebele n-ar fi fost

păcălit, iar o simplă scanare calibrată pentru a căuta după dimensiunile și greutatea unei SecUnități m-ar fi identificat cu siguranță.

Era alegerea logică, evidentă, și aș fi preferat să-mi jupoi pielea umană decât să fac asta.

Însă nu aveam de ales.

*

După discuții intense, am căzut de acord că ar fi fost cel mai simplu să tăiem doi centimetri din brațele și din picioarele mele. Nu părea o schimbare foarte mare, dar însemna că proporțiile mele fizice nu se mai potriveau cu standardul unei Unități. Ar fi schimbat felul în care mergeam, în care mă mișcam. Avea logică și am acceptat.

Apoi TCT a spus că trebuia să schimbăm și codul care-mi controla părți organice, ca pe acestea să poată crește păr.

Prima mea reacție: „În niciun caz!" Aveam deja păr pe cap și sprâncene; făcea parte din configurația SecUnităților și era comună cu a sexboților, deși codul care o controla menținea părul SecUnităților scurt, ca să-l împiedice să interfereze cu armura. Constructele sunt executate în așa fel încât să pară umane, ca să nu-i indispună pe clienți cu aspectul lor. (Le-aș fi putut spune celor de la companie că SecUnitățile erau mașini de ucis și asta îi făcea, de fapt, pe oameni să fie stresați, indiferent de cum arătam noi, dar nimeni nu mă ascultă vreodată.) În rest, pielea mea este lipsită de păr.

I-am zis lui TCT că preferam ca lucrurile să rămână așa și că părul în plus n-ar fi făcut decât să atragă atenția asupra mea. A răspuns că se referea la firele de păr fine, rare, care le cresc oamenilor pe anumite părți ale corpului. TCT efectuase câteva analize și crease o listă de caracteristici

biologice pe care oamenii le-ar fi putut remarca subliminal. Părul era singura pe care o puteam schimba alterând codul, iar el a propus să facem articulațiile dintre părțile organice și anorganice ale brațelor, picioarelor, pieptului și spatelui să arate mai mult ca niște augmentări, acele părți anorganice pe care și le implementau oamenii din motive medicale sau de altă natură. Am argumentat că mulți oameni obișnuiți și augmentați își îndepărtau părul de pe corp, din motive igienice sau cosmetice. De ce naiba ai fi vrut să ai păr? TCT a contraargumentat că oamenii nu trebuiau să-și facă griji că ar putea fi identificați drept SecUnități, drept urmare, puteau face tot ce pofteau cu trupurile lor.

Mai aveam și alte argumente, fiindcă nu voiam să fiu de acord cu nimic din ceea ce spunea TCT. Dar părea un aspect minor în comparație cu îndepărtarea a doi centimetri de os sintetic și de metal din brațele și din picioarele mele și cu schimbarea codului privind felul în care părțile mele organice aveau să crească în jurul lor.

TCT avea un plan alternativ, mai drastic, ce implica adăugarea unei părți sexuale, și i-am spus că nu acceptam o astfel de opțiune. Nu aveam nicio parte legată de sex și îmi plăceau lucrurile așa cum erau. Văzusem oameni făcând sex, atât pe canalul de divertisment, cât și în timpul contractelor, când mi se ceruse să înregistrez tot ce spuneau sau făceau clienții. Nu, mersi. Nu!

Dar i-am cerut să opereze o modificare a portului de date de la ceafă. Era un punct vulnerabil și nu voiam să ratez ocazia de a mă ocupa de el.

Odată ce am căzut de acord în privința procesului, m-am postat în fața blocului medical. MedSystem tocmai îl sterilizase și-l pregătise, iar în aer plutea un miros puternic de agenți antibacterieni, care-mi amintea de fiecare dată când dusesem un client rănit într-o asemenea incintă. Mă gândeam la toate felurile în care lucrurile se puteau termina

prost şi la toate lucrurile teribile pe care, dacă voia, mi le putea face TCT.

Care e motivul întârzierii? Mai trebuie efectuată vreo procedură preliminară?

Nu aveam niciun motiv să am încredere în el, cu excepţia faptului că voia mereu să se uite la seriale care prezentau viaţa oamenilor aflaţi la bordul navelor şi că se supăra când violenţa devenea prea realistă.

Am oftat, mi-am scos hainele şi m-am întins pe platforma chirurgicală.

Capitolul 4

Am revenit online și am constatat că eram la capacitate 26%, însă procentul creștea încet. Mă dureau îngrozitor articulațiile genunchilor și ale coatelor. Durerea era atât de intensă, încât nu puteam procesa. Pielea umană îmi producea mâncărimi și aveam scurgeri de fluide. Detestam chestia asta.

Nu aveam capacitatea de a accesa sau de a urmări conținut media. Tot ce puteam face era să zac în așteptarea ajustării nivelurilor. Încercările de a mă mișca îmi complicau și mai mult situația. Îmi doream să fi pus în aplicare Planul șaisprezece de a-l face pe TCT neoperativ, cel care avea cele mai mari șanse statistice de succes fără ca eu să sufăr daune catastrofale, în consecință. Planul doi, de a-l arunca în aer, îmi părea și el destul de atrăgător. Toate acestea dovedeau că nu ar fi trebuit să accept modificările.

Mă simțeam ca într-o rezervă, după ce fusesem împușcat până când nu mai rămăseseră decât bucăți din mine, însă fără capacitatea rezervei de a opri funcțiile mai importante până la finalizarea reparațiilor. Știusem că MedSystemul nu era capabil să-mi ajusteze nivelul de durere, însă nu mă gândisem că putea fi atât de rău. Nu îmi puteam regla temperatura, însă nu-mi era frig, fiindcă MedSystemul controla temperatura ambientală și platforma menținea un anumit nivel de confort. Rezervele nu făceau asta, așadar trebuia să recunosc că era plăcut.

Treptat, nivelurile mele au început să se regleze şi mi-am recăpătat suficient din funcţionalitate încât să-mi reduc senzorul de durere şi să mai calmez mâncărimile. Aveam nevoie de un pic de durere, să-mi spună ce să nu mişc până când se încheia regenerarea ţesutului meu organic.

TCT îmi survola canalul, dar, din fericire, încă nu intenţionase să-mi vorbească. Ajuns acum la 75%, am încercat să mă ridic.

MedSystemul a început să lanseze avertismente, iar TCT a decis că este momentul să întrerupă tăcerea: *Nu ai niciun motiv să te mişti. În timpul procedurii, am căutat în bazele de ştiri şi de informaţii publice de la bord date referitoare la accidentele neobişnuite produse în activitatea minieră. Doreşti să afli concluziile mele pe baza rezultatelor?*

M-am întins la loc, simţind cum părţile mele organice se lipeau de metalul cald al platformei. Acum aveam o scurgere de fluide din altă parte. I-am spus lui TCT că ştiam să interpretez rezultatele căutării.

Eu ţi-aş respecta experienţa în materie de împuşcat şi de ucis chestii. Ar trebui să o respecţi şi tu pe a mea cu privire la analiza datelor.

Am fost de acord. Nu credeam că informaţiile găsite de el conţineau ceva util.

Şi-a trimis concluziile prin intermediul fluxului informativ. Recunoşteam că avea sens ca un număr mare de decese petrecute în circumstanţe neobişnuite să sfârşească într-un fel de dosar public, disponibil canalelor de ştiri multiple, în acelaşi mod în care fusese tratat incidentul DeltFall. Incidentul RaviHyral o fi fost clasat drept accident, însă fusese implicată o garanţie a companiei, aşa că fusese declanşată o luptă în justiţie. Deşi, dacă datele afirmau că o SecUnitate rebelă era cea care îi ucisese pe toţi, asta nu-mi oferea mai multe informaţii decât aveam deja.

Înregistrările difuzate de câteva canale de ştiri arhivate indică faptul că incidentul s-a petrecut, probabil, pe o exploatație de mici dimensiuni, numită Puțul Ganaka. Informațiile provin de la o sursă de pe Kalidon, o entitate politică ce face parte din Inelul Corporației, de unde proveneau fondurile pentru Puțul Ganaka. Au fost declarate cincizeci şi şapte de decese. Cauza apare menționată ca fiind o „eroare de echipament".

SecUnitățile sunt înregistrate în inventar drept echipament.

TCT a aşteptat replica mea, dar pentru că nu am spus nimic, a adăugat:

Deci presupunerea ta inițială a fost corectă. Incidentul a avut loc. Investigația poate să înceapă.

Am vrut să mă închid, dar acest lucru ar fi avut un efect negativ în procesul de vindecare.

TCT a întrebat:

Vrei să ne uităm la seriale?

Nu i-am răspuns, dar am început să rulez un episod din *Luna-sanctuar*.

*

Când am fost în sfârşit capabil să mă ridic de pe platformă, am căzut pe punte, însă, până la finalul acelui ciclu, aproape că îmi revenisem complet. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă spăl de sânge şi de diverse fluide în anexa pentru baie a incintei MedSystemului. Camerele de securitate erau amenajate astfel încât te puteai curăța de sânge şi de fluide după o luptă sau o sesiune de reparații, însă nu mai folosisem niciodată o baie construită pentru oameni. TCT dispunea de unele foarte bune, iar cu lichidul de curățare reciclat, care semăna atât de bine cu apa, era dificil să faci diferența fără o analiză chimică. Puteai ajusta temperatura

și înăuntru era înmiresmat. Iar eu miroseam acum ca un om curat, iar asta mi s-a părut straniu.

Peticele de păr fin care îmi apăruseră în diverse zone ale corpului mi se păreau ciudate, însă nu la fel de enervante cum anticipasem. Următoarea înveșmântare în pielea-costum avea să fie incomodă, însă oamenii cu păr nu păreau să se plângă atât de mult, așa că m-am gândit că nu-mi va fi nici mie greu. Schimbarea codului îmi făcuse sprâncenele mai groase și părul de pe cap cu câțiva centimetri mai lung. Acum îl simțeam și mi se părea nefiresc.

M-am dus în spațiul de recuperare al lui TCT și am folosit banda de alergat și celelalte echipamente pentru a mă testa, asigurându-mă că armele îmi funcționau corect și că nu aveam ținta deviată. (Nu am testat puterea de foc, fiindcă TCT mă informase că aș fi declanșat sistemul de protecție împotriva incendiilor.)

M-am privit multă vreme în oglindă.

Mi-am spus că arătam în continuare ca o SecUnitate fără armură, expusă pericolelor, dar adevărul era că arătam mai uman. Și acum știam de ce nu voisem să fac asta.

Avea să fie și mai dificil să simulez că nu eram o persoană.

*

Am ieșit din gaura de vierme conform programului. De îndată ce am intrat în perimetrul inelului de tranzit, TCT și-a extins recepția și a preluat pachetul de informații referitor la destinația mea, care includea o hartă mai detaliată a RaviHyral. Rotind harta ca să o privesc din fiecare unghi, nu mi-a trezit nicio amintire. Dar era interesant că Puțul Ganaka nu apărea marcat nicăieri.

Îl simțeam pe TCT pe canal, privindu-mi din nou peste umărul imaginar. Am verificat marcajele de timp și am

văzut că harta avusese parte de multe actualizări în perioada ce trecuse de la incidentul în care fusesem implicat.

— L-au scos de pe hartă.

Este ceva normal? a întrebat TCT. El avea de-a face numai cu hărți stelare, iar eliminarea unui element de pe una dintre ele era o mare ispravă.

— Nu știu, însă are sens dacă ori compania, ori clienții doreau să ascundă ceea ce s-a întâmplat.

Compania voia în continuare să încheie contracte pentru SecUnități cu alte exploatații miniere, așa că ascunderea faptului că avuseseră loc accidente era importantă. Poate că, în locul unei bătălii juridice, compania plătise rapid garanțiile, punând condiția ca beneficiarul să minimalizeze în dosarele publice detaliile despre incidente.

Nu fusese o situație similară cu GreyCris *versus* DeltFall, unde existaseră mai multe părți implicate, iar numele companiei apăruse pe toate canalele de știri, încercând să suscite simpatie.

Tot căutând numele instalațiilor de exploatare și ale puțurilor menționate, TCT a extras și alte informații referitoare la istoric. RaviHyral aparținuse, inițial, câtorva companii ce dețineau drepturi miniere asupra unor zone din interiorul satelitului. Dar, în ultimii doi ani potrivit timpului local, o companie numită Umro cumpărase unele dintre drepturi, deși multe dintre companiile inițiale operau încă în calitate de contractanți. Niciunul dintre nume nu-mi suna cunoscut.

Înainte să pot merge acolo, trebuia să-mi dau seama unde se aflase Puțul Ganaka. Fusesem transportat în locul acela ca încărcătură, probabil, și nu aveam nicio amintire despre călătorie, cu sau fără memoria ștearsă. Am început să analizez restul pachetului informativ, căutând graficele de transport. Trebuia să iau o navetă de la inelul de tranzit către Portul RaviHyral. Asta urma să fie cu schepsis. De

fapt, toată povestea era așa. Din informațiile privitoare la programul de transport, doar oamenii care aveau garanții de angajare sau permise de la una dintre exploatațiile miniere ori de la serviciile de întreținere primeau autorizația de a se îmbarca în navete. Nu exista turism, nimeni nu venea și nu pleca fără autorizație oficială de la una dintre companiile sau de la unul dintre contractanții de pe satelit. Fiindcă nu eram o persoană și nu aveam garanție de angajare, ar fi trebuit să-mi croiesc drum fraudulos într-una dintre navetele de marfă...

TCT continua să extragă date de pe canalul stației. *Am o sugestie*, mi-a spus, apoi a afișat o selecție de anunțuri cu locuri de muncă. Le văzusem pe fluxurile informative din Portul Comerțului Liber și de pe ultimul inel de tranzit, dar nu le dădusem atenție. TCT a scos în evidență unul pentru un job ca agent de pază temporar pentru un grup de tehnologi, pe o perioadă determinată.

— Poftim? l-am întrebat. Nu înțelegeam de ce îmi arăta oferta aceea.

Dacă ai fi angajatul acestui grup, garanția primită îți va oferi posibilitatea de a călători spre exploatație.

— Să mă angajeze. Avusesem mai multe contracte decât puteam număra (Literalmente. Multe dintre ele datau dinaintea curățării memoriei), dar niciunul nu fusese voluntar. Compania mă scotea din depozit, mă prezenta clientului, apoi mă împacheta în compartimentul destinat mărfii. Ți-ai pierdut mințile?

Echipajul meu angajează consultanți pentru fiecare călătorie. TCT era nerăbdător fiindcă nu-i complimentam deja ideea magnifică. *Procedura este simplă.*

— Pentru oamenii obișnuiți și cei augmentați, da.

Amânam. Ar fi trebuit să interacționez cu oamenii ca om augmentat. Știam că acesta fusese scopul alterării configurației mele, însă îmi imaginasem că avea să aibă loc de

la distanță sau în spațiile unui inel de tranzit aglomerat. Interacțiunea însemna să vorbesc și să am contact vizual. Deja simțeam cum îmi scădea capacitatea.

Va fi ușor, a insistat TCT. *Te voi ajuta.*

Da, robotul transportator gigantic va ajuta constructul SecUnitate să treacă drept om. Cu siguranță avea să fie minunat.

*

După ce TCT a andocat, iar remorcherele pilotate de roboții inelului de tranzit au început să îndepărteze modulele de marfă, a deschis trapa pentru mine, iar eu m-am strecurat în zona de îmbarcare.

Îmi dăduse acces la sistemul de comunicare, ca să aibă și el acces la canalul meu prin inelul de tranzit. Pretindea că mă putea ajuta și, deși eram sceptic, ar fi putut măcar să-mi țină companie. În timp ce mă îndepărtam de siguranța lui TCT, am scăzut din nou la 96% eficiență. Am accesat canalele de divertisment ale stației, pentru noi descărcări, ca să încerc să mă calmez.

Deja trimisesem un mesaj către nodul de canale sociale, cu privire la anunț, și primisem un răspuns în care mi se comunicaseră locul și ora întrevederii. Ultima dată când avusesem o întâlnire aranjată cu niște oameni, o răpiseră pe Mensah și mă aruncaseră în aer, deci nu putea fi cu mult mai rău.

Mi-am făcut loc prin sistemul de securitate al zonei de îmbarcare și am ieșit în centrul comercial al Inelului. Era conceput să fie mai degrabă practic decât atractiv, în comparație atât cu ultimul Inel, cât și cu Portul Comerțului Liber. Fără capsule-grădină, fără sculpturi sau proiecții holografice care făceau reclamă unor constructori de nave, transportatori de marfă sau altor afaceri, fără automate cu interfețe

strălucitoare. Nu existau nici transportatoare de pasageri, așadar aglomerația nu era la fel de mare, indiferent că erau oameni sau roboți. Ideea lui TCT începea să semene mai puțin a risc și mai mult a necesitate. Să mă amestec în mulțime aici avea să fie mai dificil dacă toată lumea se afla pe drum spre și dinspre exploatațiile de pe Lună. L-am auzit pe TCT spunându-mi pe canalul de comunicare: *Ți-am zis eu.*

Locul întâlnirii era situat undeva unde se servea mâncare, în zona principală a mall-ului. Se afla într-o bulă mare, albastră și transparentă, de la al doilea etaj, care dădea spre căile de acces și spre spațiile de servicii de dedesubt. În interior existau mai multe niveluri deschise, cu mese și scaune, și era 40% plin de oameni obișnuiți și augmentați. În timp ce traversam spațiul, am prins zumzetul ocazional al câte unei drone, însă nu am primit niciun ping. În aer pluteau aromele mâncărurilor și mirosurile acide ale băuturilor alcoolice. Nu m-am obosit să încerc să le analizez și să le identific, fiindcă eram prea stresat și mă concentram pentru a arăta ca un om augmentat.

Oamenii pe care urma să-i întâlnesc îmi trimiseseră o imagine, ca să-mi fie mai ușor să-i identific. Erau trei la număr, purtând haine de lucru variate, fără logouri pe uniforme. O căutare rapidă îi descoperise înscrierea lor pe canalul social al inelului de tranzit. Se înregistraseră ca muncitori neafiliați, însă te puteai înregistra ca orice, fiindcă nu se verifica identitatea nimănui. Două erau femei și una era *tercera*, un termen de gen folosit în grupul de entități politice necorporatiste cunoscut drept Grupul Divarti.

(Pentru a inițializa întâlnirea, trebuise să mă înregistrez și eu pe canalul social. Sistemul era extrem de vulnerabil, așa că mi-am antedatat intrarea, ca să pară că ajunsesem cu un transport de pasageri anterior, am menționat că eram „consultant de securitate" și că aveam gen nedefinit. Pozând

drept căpitanul lui, TCT îmi furnizase o recomandare pentru angajare.)

Le-am văzut la o masă din apropierea bulei cu vedere spre mall. Conversau în şoaptă, dar destul de încordat, limbajul trupului confirmându-mi că erau stresate. Când m-am îndreptat spre ele, am efectuat o scanare rapidă, care mi-a indicat doar mici surse de energie ale interfeţelor personale, fără vreun semn că ar fi fost înarmate. Una avea un implant, însă era doar un instrument de acces de nivel scăzut.

Exersasem această parte cu TCT, când mă apropiasem de Inel, înregistrându-mă astfel încât amândoi să putem analiza situaţia. Mi-am spus că puteam face asta. Mi-am afişat cea mai bună expresie neutră, cea pe care o foloseam când se detecta o activitate de descărcare suplimentară, iar supraveghetorul centrului de livrare dădea vina pe tehnicienii umani. M-am îndreptat spre masă şi am spus:

— Salut.

Toate trei au tresărit.

— Salut, a zis *tercera*, revenindu-şi mai repede.

Am preluat canalul camerei de securitate, ca să mă pot privi şi asigura că am sub control expresiile mele faciale. Şi era mai uşor să discut cu oamenii dacă îi priveam prin intermediul camerelor. Îmi dădeam seama că era o senzaţie falsă de distanţare faţă de situaţie, dar aveam nevoie de ea.

— Am stabilit o întâlnire. Sunt Eden, consultantul în securitate.

OK, era numele unuia dintre personajele din *Luna-sanctuar*. Probabil că nu vă surprinde.

Tercera şi-a dres glasul. Avea păr mov şi sprâncene roşii care ieşeau în evidenţă pe pielea foarte palidă.

— Eu sunt Rami, iar ele sunt Tapan şi Maro.

S-a foit nervoasă şi a făcut semn spre scaunul gol.

TCT, considerabil mai iute decât mine la recuperarea datelor, a efectuat o căutare rapidă şi m-a informat că gestu

reprezenta o invitație de a sta jos confirmată de mai mulți indicatori culturali umani. Îmi oferea etimologia gestului în timp ce mă așezam. Date fiind aceste circumstanțe, v-ați putea gândi că o SecUnitate care fusese împușcată de nenumărate ori, aruncată în aer, căreia i se curățase memoria, iar o dată fusese parțial dezmembrată din greșeală nu s-ar fi aflat în pragul unui atac de panică. Ați greși.

Rami a adăugat:

— Păi, nu știu sigur de unde să încep.

Tapan a înghiontit-o, oferindu-i, se părea, susținere. Tapan avea cosițe multicolore înfășurate în jurul capului și o interfață în tonuri de piatră prețioasă albastră prinsă de o ureche. Pielea ei era ușor mai închisă decât a lui Rami. Maro avea un ten foarte închis și niște pompoane de păr argintiu – era aproape destul de frumoasă ca să joace în show-uri de divertisment. Sunt groaznic la estimările vârstelor, fiindcă nu este unul dintre lucrurile de care să-mi pese. Cele mai multe dintre experiențele mele sunt legate de oamenii care apar pe canalele de divertisment, iar ei nu seamănă defel cu cei din realitate. (Unul dintre multele motive pentru care nu sunt fan al realității.) Dar credeam că toate trei păreau tinere. Nu copii, însă nici departe de adolescență.

S-au uitat lung la mine și mi-am dat seama că au nevoie de ajutor.

Am spus cu precauție:

— Vreți să angajați un consultant de securitate?

Asta postaseră pe canalul social și, după numărul de solicitări similare, era ceva obișnuit pentru grupuri și indivizi să angajeze pază privată înainte de a se îndrepta spre RaviHyral. Presupun că angajarea unor gărzi umane este singura soluție când nu îți permiți o protecție reală.

Rami a părut ușurată.

— Da, avem nevoie de ajutor.

Maro s-a uitat în jur și a spus:

— Nu ar trebui să vorbim aici. Am putea merge în altă parte?

Fusese deja suficient de stresant să ajung aici. Nu voiam să merg nicăieri. Am scanat rapid după drone, apoi am inițializat o eroare de conexiune între restaurant și securitatea inelului de tranzit. M-am conectat la camere și i-am arătat lui TCT ce voiam să facă. A preluat și m-a eliminat din înregistrări, apoi a întrerupt camera care ținea sub observație zona în care ne aflam. Am refăcut conexiunea la securitatea principală a Inelului, care nu avea să remarce lipsa alimentării camerei pentru scurta vreme pe care o petreceam acolo.

— Este în regulă. Nu suntem înregistrați.

S-au uitat la mine, iar Rami a spus:

— Dar există un sistem de securitate. Ce ai făcut?

— Sunt consultant de securitate.

Nivelul meu de panică începea să scadă, mai ales fiindcă fetele erau atât de evident agitate. Oamenii devin neliniștiți din cauza mea, fiindcă sunt un AsaSint înfiorător, și eu sunt nervos din cauza lor deoarece sunt oameni. Dar știam că ființele umane pot fi prevăzătoare și irascibile chiar și în situații lipsite de conflict, și nu doar ca parte a unei povești. Asta părea să se întâmple acum, însă mi-am permis să simulez că era vorba despre afaceri, ca de obicei, într-una dintre rarele ocazii în care clienții îmi cereau sfaturi în privința securității.

Una dintre îndeletnicirile mele ca SecUnitate era să le ofer clienților consultanță, fiindcă, teoretic, eram cel care avea toate informațiile referitoare la securitate. Mulți dintre ei nu le cer și nici nu mă ascultă cu atenție. Din fericire, nu am resentimente.

Tapan a părut impresionată.

— Eşti... matisat, nu-i aşa? Şi-a atins ceafa, arătând locul în care se afla portul meu de date. Ai augmentări? Ai acces suplimentar la canal?

„Matisat" era un termen informal pentru un om augmentat. Îl auzisem pe canalul de divertisment.

— Da. Printre altele.

Ca să-mi arate că a înţeles, Rami şi-a ridicat sprâncenele roşii, iar Maro, impresionată, a spus:

— Nu ştiu dacă ne putem permite. Contul nostru de credit este... Dacă ne obţinem datele înapoi, atunci...

— Atunci am putea să te plătim serios, a întrerupt-o Rami.

TCT, care părea foarte interesat de scenariul cu jobul, a început să caute pe canalele publice după rata onorariilor pentru consultanţii de securitate particulari. Mi-am reamintit că mă prefăceam că nu eram o SecUnitate, aşa că dacă le luam la întrebări n-ar fi părut dubios. Am decis să încep cu informaţiile de bază.

— De ce vreţi să mă angajaţi?

Rami s-a uitat la celelalte, a primit încuviinţări şi a spus, dregându-şi vocea:

— Lucram la RaviHyral, pentru Excavaţii Tlacey, unul dintre contractorii mai puţin importanţi ai Umro. Făceam cercetări în domeniul minereurilor şi al dezvoltării tehnologice.

Mi-a explicat apoi că erau un colectiv de tehnologi, şapte la număr, plus asistenţii, care treceau de la un contract la altul. Ceilalţi aşteptau într-un apartament de hotel, iar Rami, Maro şi Tapan fuseseră însărcinate să acţioneze în numele grupului. Era o uşurare să aflu că aveau experienţă în tehnologie şi în cercetare. În cadrul contractelor miniere pe care le avusesem, tehnicienii stăteau, de obicei, în birouri lângă puţ şi nu-i vedeam decât dacă se îmbătau şi încercau să se ucidă între ei – ceea ce se întâmpla rar, recunosc.

— Condițiile de la Tlacey erau grozave, dar poate prea grozave, dacă mă înțelegi, a adăugat Tapan.

TCT a căutat rapid și și-a exprimat părerea că era o figură de stil. I-am spus că știam asta.

Rami a continuat:

— Am acceptat contractul fiindcă ne-ar fi dat posibilitatea să lucrăm la ceea ce ne interesa. Avusesem ideea de a dezvolta un nou sistem de detectare a materialelor sintetice neobișnuite. RaviHyral a identificat multe depozite, așa că este un loc grozav pentru cercetare.

Astfel de materiale erau elemente lăsate în urmă de civilizațiile extraterestre. A face diferența între ele și elementele produse natural, care nu fuseseră identificate anterior, constituia o problemă în minerit. La fel ca vestigiile ocupației sau civilizației extraterestre descoperite de GrayCris în timpul ultimului meu contract, se aflau în afara limitelor pentru dezvoltare comercială. Asta era tot ce aveam nevoie să știu, fiindcă fiecare job care implicase vreodată material extraterestru însemnase că doar eu îi păzeam pe oamenii care lucrau la asta. (TCT a încercat să-mi explice și i-am comunicat să-mi povestească mai târziu, fiindcă trebuia să mă concentrez.)

Rami a continuat:

— Avansam binișor, dar, dintr-odată, grupul nostru a fost dizolvat fără preaviz și ne-a fost interzis accesul la date...

Tapan a fluturat din mâini.

— Toată munca noastră! Nu avea deloc de-a face cu contractul pe care îl încheiaserăm...

— Tlacey ne-a furat datele și a șters cea mai actuală versiune a lor din dispozitivele noastre. Aveam copii ale iterațiilor mai vechi, însă tot ce am lucrat până acum s-a pierdut, a completat Maro.

— Am depus plângere la Umro, însă durează o veșnicie s-o proceseze. Nici nu știm dacă se va rezolva ceva, a adăugat Rami.

— Ar trebui să vorbiți cu un avocat.

Nu era ceva neobișnuit. Compania săpa și ea după date, însă avea grijă ca încercarea de a șterge munca de pe dispozitivele originale ale creatorilor să nu fie evidentă. Dacă făcea asta, atunci creatorii nu s-ar fi întors și nu ar fi semnat alte acorduri de garanție, ceea ce ar fi oferit companiei acces la orice ar fi lucrat mai departe.

— Ne-am gândit să apelăm la un avocat, a spus Rami. Dar nu facem parte din sindicat, așa că ne-ar fi costat mult. Între timp, Tlacey a răspuns ieri, în sfârșit, petiției noastre și ne-a comunicat că putem primi înapoi fișierele dacă rambursăm suma plătită de companie ca bonificație pentru angajare. Însă trebuie să ne întoarcem la RaviHyral. De aceea am vrut să te angajăm, a încheiat ea rezemându-se de spătarul scaunului.

Începea să aibă sens.

— Nu aveți încredere în Tlacey.

— Vrem să avem pe cineva alături, a explicat Tapan.

— Nu, nu avem deloc încredere în Tlacey, a contracarat Maro. Deloc. Tlacey ar trebui să ne întâlnească personal. Este înconjurat de gărzi de corp și nu există securitate generală, cu excepția agenților de pază pe care-i plasează Umro în zonele publice și în port.

Nu știam precis cum se conturau ideile lor, însă niciunul dintre scenariile pe care mi le puteam imagina nu era pozitiv.

Compania oferea SecUnități clienților pentru ca aceștia să nu fie nevoiți să angajeze oameni pentru a se păzi unii pe alții. Din ce văzusem în seriale, chiar și atunci când făceam o treabă de mântuială, îmi executam sarcinile mai bine decât un om.

Ne priveam în continuare prin camera de securitate, chiar dacă nu-i permiteam să înregistreze. Aveam o expresie circumspectă, însă credeam că, dată fiind situația, îmi puteam permite să fiu neîncrezător.

— Întâlnirea cu Tlacey ar putea avea loc printr-un canal de comunicare securizat. Compania închiriază, pentru transferuri de fonduri și de date, astfel de mijloace de comunicare, am rupt eu tăcerea ce se așternuse.

Maro, a cărei expresie era chiar mai îndoielnică decât a mea, a spus:

— Da, însă Tlacey dorește ne vedem.

Rami a recunoscut:

— Știm că nu sună bine să mergem chiar noi.

Era o idee grozavă dacă voiau să fie ucise. Sperasem la o treabă mai simplă, de exemplu muncă de curierat sau ceva asemănător. Dar în cazul acesta aș fi protejat oameni hotărâți să facă lucruri periculoase, adică exact tipul de job pentru care fusesem conceput. Ceea ce făcusem, mai mult sau mai puțin, adesea mai puțin decât s-ar fi putut, fie și după ce îmi distrusesem modulul administrator. Eram obișnuit să am ceva folositor de făcut, să am grijă de ceva, chiar și numai de un grup de oameni obligați prin contract, și mă consideram norocos dacă eram tratat ca o unealtă, nu ca o jucărie.

După ConservareAux, îmi dădusem seama cât de diferită ar fi fost activitatea mea dacă aș fi fost membru al echipajului pe care îl protejam. Socoteam că era motivul principal pentru care mă aflam acolo.

Am formulat o întrebare, fiindcă a te preface că soliciți mai multe informații reprezintă cea mai bună cale de a-i face pe oameni să înțeleagă că făceau ceva prostesc.

— Deci credeți că există un alt motiv pentru care Tlacey dorește să vă vedeți în persoană, în afară de... a vă ucide?

Tapan s-a strâmbat, de parcă fusese conştientă de posibilitate, însă încercase să nu se gândească la ea. Maro a lovit masa şi a arătat spre mine, ceea ce m-a alarmat uşor, până când TCT a identificat gestul drept unul de acord emfatic. Rami a inspirat adânc şi a spus:

— Credem... Nu terminaserăm ce aveam de făcut, procesul era incomplet, dar eram atât de entuziasmaţi... Credem că au tras cu urechea, folosindu-se de canalele de securitate, şi ne-au auzit vorbind. Şi-au imaginat probabil că eram mult mai avansaţi decât în realitate. Aşa că nu ştiu dacă pot completa datele. Poate şi-au dat seama că nu valorează cine ştie ce dacă nu suntem acolo să finalizăm treaba.

— Poate că Tlacey vrea să lucrăm iar pentru companie, a spus Tapan, plină de speranţă.

„Probabil înainte să vă ucidă", am gândit eu.

Maro a pufnit.

— Aş prefera să locuiesc într-o magazie din mall decât să muncesc din nou pentru ei.

Odată ce începuseră să vorbească despre asta, le-a fost greu să se oprească. Complet divizate în privinţa următoarelor acţiuni, se părea că problema se complica pentru ele, fiindcă se obişnuiseră să fie de acord în privinţa tuturor aspectelor. Tapan, care, potrivit spuselor lui Maro, era prea naivă, credea că merită încercat. Maro, care, potrivit spuselor lui Tapan, reprezenta un impediment cinic în calea distracţiei şi a progresului, considera că nu aveau nicio şansă şi că ar fi trebuit să-şi reducă pierderile. Asupra lui Rami nu se luase nicio decizie şi de aceea fusese aleasă conducătoarea grupului până la rezolvarea situaţiei în care se aflau. Ea nu părea încântată de încrederea colectivului, dar încerca să se descurce.

În sfârşit, Rami a încheiat:

— Aşadar, acestea sunt motivele pentru care vrem să ne angajăm. Ne-am gândit că ar fi mai bine să negociem

alături de cineva care ne poate proteja, care poate împiedica echipajul să ne atace, care poate dovedi că nu suntem neajutorate.

De fapt, aveau nevoie de o companie de securitate dispusă să le ofere o garanție pentru întâlnire și călătoria de întoarcere și care să trimită o SecUnitate pentru a le asigura protecția. Dar companiile de securitate sunt scumpe și n-ar fi fost interesate de un job atât de mărunt.

M-au privit îngrijorate. Din imaginile camerei de securitate, din acel unghi, reieșea cât de mici erau. Arătau atât de blânde, cu părul lor pufos, multicolor. Și stresate, însă nu din cauza mea. Am spus:

— Accept.

Rami și Tapan au părut ușurate, iar Maro, care încă nu voia să facă asta, s-a resemnat și a zis:

— Cu cât să te plătim? S-a uitat nesigură la ceilalți. Adică... ne putem permite să te angajăm?

TCT pregătise deja un set de foi de calcul, însă nu voiam să le sperii cu o cifră prea mare.

— Cu cât vă plăteau înainte de întreruperea activității?

— Două sute de C.R. pe ciclu, pentru fiecare lucrător, pe durata determinată a contractului, a răspuns Rami.

Nu mi se părea că avea să dureze mai mult de un ciclu.

— Puteți să mă plătiți cu suma asta.

— Cu partea din contract aferentă unui ciclu? Serios? a întrebat Rami contrariată și s-a ridicat de pe scaun.

Reacția ei însemna că cerusem prea puțin, însă era prea târziu să mai corectez eroarea. Nu trebuia să le ofer un motiv pentru care eram dispus să accept o sumă mică, așa că am decis că era cel mai bine să spun o jumătate de adevăr.

— Trebuie să ajung și eu la RaviHyral și am nevoie de un contract de angajare.

— De ce? a întrebat Tapan, iar Rami i-a dat un ghiont admonestând-o. Știu că nu avem dreptul să întrebăm, dar...

Nu avem dreptul să întrebăm. Așa ceva nu mi se aplicase niciodată, înainte de ConservareAux. Am spus din nou adevărul.

— Trebuie să fac niște investigații pentru un client.

La fel ca TCT, înțelegeau conceptul de cercetare, mai ales cea licențiată, și nu au mai întrebat nimic. Rami mi-a spus că erau programați pentru deplasarea la RaviHyral în următorul ciclu și a adăugat că urma să solicite o garanție de angajare. Am stabilit să ne întâlnim în apropierea accesului în zona de îmbarcare în navete și am plecat. De îndată ce am părăsit raza lor vizuală, am repornit camera de securitate.

M-am întors la TCT și m-am trântit pe scaun. În următoarele trei ore ne-am uitat împreună la câteva episoade, timp în care m-am liniștit. TCT a monitorizat canalul de alerte al inelului de tranzit, în cazul în care cineva își dăduse seama ce eram, însă nu a apărut nimic.

Ți-am spus eu, a zis el. Din nou.

L-am ignorat. Nu fusesem detectat, așa că sosise momentul să mă gândesc la restul planului, care implica, mai nou, și să am grijă de viața clienților mei.

Capitolul 5

M-am întâlnit cu ele în zona de îmbarcare. Îmi agățasem de un umăr sacul de voiaj, care făcea parte din deghizarea mea umană, însă cel mai important lucru pe care-l luasem cu mine era interfața de comunicare de la TCT. Avea să ne permită să comunicăm după ce ajungeam la RaviHyral și să am în continuare acces la bazele de date și la opiniile nesolicitate ale lui TCT. Mă obișnuisem să am drept copii de rezervă un HubSystem și un SecSystem, iar TCT urma să le ia locul. (Fără partea în care aceste două sisteme erau parțial concepute să mă toarne companiei și să declanșeze pedepse prin modulul administrator. Libertatea lui TCT de a-și da cu părerea despre orice era deja o pedeapsă suficientă.) Introdusesem interfața de comunicare într-un compartiment integrat sub coastele mele.

Cele trei cliente așteptau, fiecare purtând o gentuță sau un rucsăcel, fiindcă sperau să rămână la RaviHyral doar câteva cicluri. Am stat deoparte cât timp și-au luat la revedere de la ceilalți membri ai grupului. Păreau toți îngrijorați. Se înregistraseră pe canalul social ca mariaj colectiv și aveau cinci copii de diverse staturi. După ce au plecat ceilalți și Rami, Maro și Tapan au rămas singure, m-am apropiat.

— Tlacey ne-a cumpărat bilete pentru naveta publică, mi-a spus Rami. Ar putea fi semn bun, nu?

— Sigur, am zis. De fapt, era un semn foarte rău.

Garanția de angajare m-a ajutat să intru în zona de îmbarcare. Nu se făcea o scanare pentru arme. RaviHyral permitea armele personale și avea o prezență de securitate scăzută în zonele publice – era unul dintre motivele pentru care grupurile mici de oameni trebuiau să-și angajeze propriii consultanți de securitate ca să ajungă acolo. Când ne apropiam de portul navetei, i-am transmis lui TCT: *Poți scana naveta pentru anomalii energetice fără ca securitatea inelului de tranzit să detecteze activitatea?*

Nu, dar îi voi spune că efectuez un diagnostic de scanare și că testez sistemele.

Când am ajuns la port, TCT a comunicat: *Nicio anomalie. Potrivire cu specificațiile din fabricație 90%.*

Era ceva normal și însemna că eventualul dispozitiv exploziv montat undeva în interiorul carcasei nu avea să fie activ. Alți cinci muncitori așteptau să se îmbarce, iar scanarea mea nu a relevat niciun marker energetic. Purtau genți și rucsacuri burdușite, ceea ce însemna că își făcuseră bagaje pentru o ședere pe termen lung. I-am lăsat pe ei să urce primii, apoi m-am strecurat în fața lui Maro și am intrat, scanând mai departe.

Naveta era condusă de roboți și echipajul uman consta doar dintr-o femeie augmentată părea să fie prezentă exclusiv pentru verificarea garanțiilor de angajare și a permiselor de îmbarcare. S-a uitat la mine și a spus:

— Trebuia să fiți doar trei.

Nu am răspuns, fiindcă mă luptam cu sistemul de securitate pentru control, unul complet separat de pilotul-robot, diferit de standardul pentru navete cu care eram obișnuit.

Tapan a scos bărbia în afară.

— Este consultantul nostru de securitate.

Am obținut controlul asupra SecSysului navetei și am șters tentativa sa de a alerta pilotul-robot și femeia augmentată despre faptul că fusese compromis.

Femeia s-a încruntat şi m-a verificat din nou, dar nu ne-a contrazis. Am intrat în compartimentul în care se aşezau ceilalţi pasageri. Îşi aranjau bagajele sau vorbeau încet. Nu-i eliminasem ca ameninţări potenţiale, însă comportamentul lor diminua constant această posibilitate.

M-am aşezat lângă Rami, în timp ce clientele mele se făceau comode, şi i-am trimis din nou un ping lui TCT. *Scanez după devieri ale ţintei şi situaţia arată că totul este bine.*

Asta însemna că nu exista ceva ţintind spre noi de pe satelit. Dacă acela era planul, avea să se întâmple doar odată ce porneam. În cazul în care cineva trăgea de pe suprafaţa satelitului spre inelul de tranzit, eram sigur că ar fi fost o problemă majoră, cu ramificaţii juridice, chiar cu riposte violente imediate din partea forţelor de securitate ale Inelului. I-am comunicat lui TCT:

Dacă trag asupra noastră în timpul călătoriei, nu putem face nimic în privinţa asta.

TCT nu a răspuns, dar îl cunoşteam deja suficient de bine încât să ştiu că asta însemna ceva. Am continuat: *Nu ai un sistem de arme.* Nu era reprezentat în scheme – cel puţin în cele puse la dispoziţie de TCT pe canalul său nesecurizat. *Nu?*

TCT a recunoscut:

Am un sistem de deviere a sfărâmăturilor cosmice.

Există o singură metodă pentru devierea sfărâmăturilor cosmice. Nu mă aflasem niciodată într-o navă înarmată, însă ştiam că erau subiectul unui nivel complet diferit de licenţiere şi de acorduri de garanţie. (Dacă una dintre ele trăgea, din greşeală, asupra a ceva ce nu trebuia doborât, cineva trebuia să plătească.)

Deci ai un sistem de arme.

TCT a repetat: *Pentru devierea sfărâmăturilor cosmice.*

Începusem să mă întreb ce fel de universitate îl deţinea pe TCT.

Rami mă privea îngrijorată.

— E totul în regulă?

Am încuviințat, încercând să par detașat.

Dinapoia ei, Tapan s-a aplecat și a întrebat:

— Ești pe canalul de comunicare? Nu te găsesc.

— Sunt pe un canal privat, cu un prieten de pe Inel care monitorizează plecarea navetei. Mă asigur doar că e totul în regulă.

Au încuviințat și s-au așezat la loc.

Puntea s-a zguduit, ceea ce însemna că naveta se decuplase de Inel și se pusese în mișcare. M-am acomodat cu pilotul-robot. Era un model cu funcționalitate limitată, nici pe departe la fel de complex ca un robot conducător de transport standard. Am făcut SecSysul navetei să-i transmită că aveam autorizație din partea sistemului de securitate al Inelului, iar el mi-a trimis bucuros un ping. Augumentata se afla în carlingă, urmărind sarcinile administrative și fluxul informativ al canalelor sociale, însă la bord nu se afla niciun pilot uman.

M-am relaxat puțin pe scaun. Media mă atrăgea și din ecourile pe care le prindeam de pe canal am observat că asta făceau majoritatea călătorilor. Dar eu voiam să continui să monitorizez pilotul-robot. Putea părea o precauție exagerată, însă așa eram construit.

Apoi, după 24 de minute și 47 de secunde de zbor, când ne apropiam, pilotul-robot a scos un sunet puternic și a fost scos din funcțiune când sistemul i-a fost inundat de *killware*. Nici SecSysul navetei, nici eu nu am avut timp să reacționăm. Am ridicat repede un firewall în jurul nostru și *killware*-ul a fost respins, nu înainte însă de a anunța misiunea ca fiind încheiată și autodistrugându-se.

La naiba. *TCT!* Am folosit SecSysul navetei ca să preiau controlul. Trebuia să corectez cursul în 7,2 secunde. Scoasă de pe fluxul informativ din cauza alarmelor, augmenta-

ta s-a uitat la bord îngrozită, apoi a lansat semnalul de urgență. Nu putea pilota o navetă. Eu pot pilota hoppere și alte aparate de zbor pentru atmosfera superioară, însă nu urmasem niciodată modulul de instruire pentru zborul cu naveta sau orice alt vehicul care iese în spațiu. I-am dat un ghiont SecSysului navetei, sperând să capăt ajutor, iar el a declanșat toate alarmele din cabină. Mda, asta nu mă ajuta deloc.

Permite-mi accesul, a zis TCT calm, de parcă discutam despre ce serial urma să vedem în continuare.

Nu-i mai permisesem niciodată lui TCT accesul complet la creierul meu. Fusese de ajuns că-l lăsasem să-mi modifice trupul. Aveam trei secunde. Clienții mei... ceilalți oameni de la bord. L-am lăsat.

Am experimentat o senzație similară celei descrise de oameni în cărți, când spun că parcă li s-ar vârî capul sub apă. Apoi a dispărut, iar TCT se afla în navetă, folosindu-se de conexiunea mea cu SecSysul ei pentru a ocupa vidul lăsat prin eliminarea robotului. TCT a pătruns în sistemul de control, a corectat cursul și ne-a ajustat viteza, a recepționat baliza de aterizare și a ghidat naveta spre portul principal al RaviHyral. Augmentata tocmai reușise să alerteze Autoritatea Portuară și respira greu. Autoritatea Portuară avea capacitatea de a încărca rutine de aterizare în caz de urgență, însă sincronizarea fusese aproape la limită. Nimic din ce ar fi făcut cei de acolo nu ne-ar fi putut salva.

Rami mi-a atins brațul și a spus:

— Ești bine?

Am închis ochii.

— Da, i-am răspuns. Amintindu-mi însă că oamenii vor de obicei, mai mult decât atât din partea semenilor lor, am arătat spre alarme și am adăugat: Am auzul sensibil.

Rami a încuviințat înțelegător. Ceilalți erau îngrijorați, însă nu existase niciun anunț și ne puteau urmări ruta pe canalul portului, care ne anunța sosirea la timp.

Augmentata a încercat să le explice celor de la Autoritatea Portuară că se produsese o eroare catastrofală, că pilotul-robot nu mai exista și că nu știa de ce naveta își urmase ruta normală și nu ricoșase pe suprafața satelitului. SecSysul navetei a încercat să-l analizeze pe TCT și aproape s-a șters singur. Am preluat SecSysul navetei, am oprit alarmele și i-am șters din memorie întreaga călătorie.

Dinspre pasageri s-au auzit murmure de ușurare de îndată ce s-au oprit alarmele. I-am sugerat ceva lui TCT și am trimis un cod de eroare către Autoritatea Portuară, care ne-a alocat o nouă prioritate și ne-a modificat locul aterizării de la docul public la cel pentru servicii de urgență. Fiindcă era evident că acel *killware* fusese menit să ne distrugă pe drum, era posibil să nu ne aștepte nimeni la locul planificat pentru aterizare, însă era mai bine să ne luăm toate măsurile de precauție.

Canalul ne oferea o imagine a portului, care se afla în interiorul unei cavități săpate în munte, înconjurată de turnurile unei grile de deviere a sfărâmăturilor cosmice. (Era un sistem de deviere real, spre deosebire de arma ascunsă a lui TCT – oricare ar fi fost aceea.) Luminile de la multiplele niveluri ale instalației portuare sclipeau în întuneric, iar navete mai mici zumzăiau, dându-se la o parte din calea noastră, în timp ce am virat spre baliza Autorității Portuare.

Maro mă privea cu ochii mijiți. Când anunțul privind locul de aterizare modificat a ajuns la noi pe canal, s-a aplecat în față și a spus:

— Știi ce s-a întâmplat?

Din fericire, mi-am amintit că nimeni nu se aștepta să fiu obligat să răspund imediat la toate întrebările. Era unul

dintre beneficiile de a fi consultant de securitate uman augmentat, nu o SecUnitate.

— Vorbim despre asta când coborâm, le-am spus și au părut toate mulțumite.

*

TCT a aterizat cu noi pe rampa alocată de Autoritatea Portuară. Am lăsat-o pe femeia augmentată încercând să le explice tehnicienilor pentru situații de urgență ce se petrecuse, în timp ce ei își conectau echipamentul de diagnosticare. TCT dispăruse deja, ștergând orice urmă a prezenței lui, iar SecSysul navetei era confuz, dar încă intact, spre deosebire de bietul pilot-robot.

Membrii personalului pentru servicii de urgență și roboții roiau în mica zonă de îmbarcare. Am reușit să ne strecurăm printre ei și să ieșim pe pasarela ce aducea cu un coridor transparent de jur împrejur, care ducea spre portul principal, înainte să se gândească cineva să ne oprească. Descărcasem deja o hartă de pe canalul public și testam robustețea sistemului de securitate. De pe pasarelă se vedea peștera, cu niveluri multiple de punți de aterizare și câteva navete care veneau și plecau. La capătul îndepărtat se aflau remorcherele mari, pentru exploatațiile miniere.

Securitatea părea intermitentă și bazată pe nivelul de paranoia al contractantului care opera în teritoriul prin care treceam. Asta putea fi totodată un avantaj și o provocare interesantă. Canalul public de informații al inelului de tranzit mă avertizase că mulți oameni purtau arme și că nu existau scanări în acest sens.

Am ieșit într-un spațiu comun central, care avea o cupolă înaltă, transparentă, ce permitea vederea spre cavitatea care se arcuia deasupra. Înspre ea erau îndreptate lumini, reliefând

filoane minerale colorate. Am scanat, asigurându-mă că nu ne înregistrează nimic, și le-am zis clientelor mele să se oprească. Ele m-au privit contrariate, iar eu am spus:

— Persoana cu care urmează să vă vedeți tocmai a încercat să vă ucidă.

Rami a clipit, Maro a făcut ochii mari, iar Tapan a inspirat, pregătită să argumenteze.

Nu am lăsat-o să vorbească și am continuat:

— Naveta a fost infectată cu *killware*. A distrus pilotul- robot. Eram în contact cu un prieten care s-a folosit de canalul meu augmentat pentru a descărca un nou modul de pilotaj. Este singurul motiv pentru care nu ne-am prăbușit.

Un modul ar fi putut aduce naveta pe o orbită sigură, însă nu ar fi fost suficient de sofisticat s-o scoată la capăt cu aterizarea dificilă, făcută totuși corect. Speram să nu-și dea seama de asta.

Tapan a închis gura. Șocată, Maro a spus:

— Dar ceilalți pasageri? Persoana din echipaj! I-ar fi ucis pe toți?

— Dacă ați fi fost singurele victime, motivul ar fi fost evident.

Îmi dădeam seama că începeau să înțeleagă, așa că am continuat:

— Ar trebui să vă întoarceți imediat la inelul de tranzit.

Verificasem pe canalul public graficul de transport. Exista o navetă publică și pleca în unsprezece minute. Dacă se mișcau repede, Tlacey nu ar fi avut timp să le găsească și să infecteze naveta.

Tapan și Maro au privit-o pe Rami. A ezitat, apoi și-a încleștat maxilarul și a spus:

— Rămân. Plecați voi.

— Nu, a spus Maro. Nu te părăsim.

— Rămânem împreună, a adăugat Tapan.

Lui Rami aproape că i-a căzut fața, fiindcă susținerea lor o slăbise mai mult decât perspectiva morții. S-a controlat și a încuviințat scurt. S-a uitat la mine și a spus:

— Rămânem.

Nu am reacționat vizibil, fiindcă sunt obișnuit cu clienții care iau decizii proaste și avusesem parte de mult exercițiu în controlarea expresiei mele.

— Ar trebui să anulați întâlnirea. V-au pierdut urma când naveta nu a andocat în locul planificat. Trebuie să vă păstrați avantajul.

— Avusesem o înțelegere și stabiliserăm o întrevedere! a protestat Tapan. Este singura modalitate prin care ne putem redobândi rezultatele muncii.

Da, vreau deseori să-mi scutur bine clienții. N-o fac niciodată.

— Tlacey nu intenționează să vă înapoieze datele. V-a ademenit aici ca să vă ucidă.

— Da, dar..., a început Tapan.

— Tapan, taci și ascultă, a întrerupt-o Maro, exasperată.

Rami părea decisă, dar a întrebat:

— Ce ar trebui să facem?

Teoretic, nu trebuia să devină problema mea. Eram aici, acum, și nu mai aveam nevoie de ele. M-aș fi putut pierde în mulțime, lăsându-le să se descurce singure cu fostul lor angajator.

Cu toate astea, erau clientele mele. Chiar și după ce îmi distrusesem modulul administrator, mi s-a părut imposibil să abandonez cliente pe care le alesesem chiar eu. Încheiasem, ca agent liber, o înțelegere. Nu puteam pleca. Mi-am internalizat oftatul.

— Nu vă puteți întâlni cu Tlacey la sediul companiei. Alegeți voi locul.

Nu era ideal, însă trebuia să ne descurcăm.

*

Clientele mele au ales un loc în care se servea mâncare, în centrul portului. Se afla pe o platformă înaltă, cu display-uri care pluteau deasupra, făcând reclamă la diverse servicii portuare și ale contractanților sau prezentând informații despre exploatațiile miniere.

Display-urile aveau rol și de camere de înregistrare, așa că zona era frecventată de cei care organizau întâlniri de afaceri.

Rami, Tapan și Maro aleseseră o masă și se jucau, stresate, cu băuturile pe care le comandaseră de la unul dintre roboții care se deplasau printre mese. Contactaseră compania printr-un canal de comunicare și așteptau să ajungă un reprezentant.

Sistemul de securitate din acest spațiu public era mai sofisticat decât SecSysul navetei, dar nu cu mult. Puteam să monitorizez traficul de urgență și să primesc imagini de la camerele îndreptate spre zona adiacentă. Aveam încredere. Mă aflam la trei metri de masă, prefăcându-mă că urmăream anunțurile de pe display-uri și examinând harta exploatațiilor pe care o găsisem pe canalul public. Erau marcate multe situri abandonate, ca și niște tunele de metrou care păreau să nu ducă nicăieri. Puțul Ganaka trebuia să fie unul dintre ele.

TCT mi-a transmis prin cască:

Trebuie să existe o arhivă de informații accesibilă. Datele mai conțin probabil localizarea Puțului Ganaka. Absența lui ar fi prea izbitoare pentru cercetători.

Asta depindea de cercetători. Cineva care lucra în domeniul materialelor sintetice s-ar fi preocupat, în mod evident, de locul în care se găseau, însă nu neapărat și de unde le extrăgea compania sau de ce nu se mai afla în zonă. Indiferent cine îndepărtase de pe hartă Puțul Ganaka, ar

fi încercat să-i ascundă existența de eventualii jurnaliști curioși, nu să o șteargă complet din memoria populației.

Datele lui TCT fuseseră corecte. Pe satelitul acesta existau și alte SecUnități. Harta afișa siglele a cinci companii de explorare care ofereau spre închiriere SecUnități, inclusiv a mea, în șapte dintre cele mai îndepărtate exploatații, unde încă se făceau săpături după zăcăminte minerale. Se aflau acolo pentru a-i apăra de hoți pe clienți și pentru a-i împiedica pe mineri și pe alți angajați să-și facă rău unii altora, ca parte din garanție. Nicio SecUnitate nu ar fi călătorit prin port altfel decât ca încărcătură, în lăzi de transport sau în rezerve pentru reparații, așa că măcar pentru asta nu era cazul să-mi fac griji. Configurația mea modificată putea păcăli oameni, obișnuiți sau augmentați, însă nu și SecUnități.

Dacă mă observau, și-ar fi alertat SecSystemele. N-ar fi avut de ales. Și nici n-ar fi vrut să aleagă. Dacă știa cineva cât de periculoase erau SecUnitățile rebele, acelea erau celelalte SecUnități.

Atunci am simțit ping-ul.

Mi-am spus că îl confundasem cu altceva. Apoi s-a repetat.

Ceva căuta SecUnități. Nu roboți, ci SecUnități în mod special – și era aproape. Nu-mi dăduse ping direct, deși, dacă aș fi avut un modul administrator funcțional, aș fi fost obligat să răspund.

Trei oameni s-au apropiat de masa la care stăteau clienții mei. Rami a șoptit pe canalul de comunicare:

— Aceea e Tlacey. Nu mă așteptam să vină chiar ea.

Doi dintre oameni erau niște bărbați masivi, iar unul dintre ei a iuțit pasul pentru a ajunge la masă. Maro îi văzuse și, după expresia feței, știam că nu avea să fie un salut călduros. Scanările mi-au arătat că era înarmat.

M-am plasat între el și masă. I-am proptit o mână în piept și am spus:

— Stop.

În majoritatea contractelor, până aici îmi era permis să am contact cu un om. Dar ați fi surprinși cât de des funcționa. Era adevărat, însă, că asta se petrecea când purtam armură și o cască opacizată. Să port genul de haine cu care se îmbracă oamenii, să am descoperit chipul meu uman era un lucru complet diferit. Dar nu mi-ar fi putut face rău lovindu-mă și nu-și scosese încă arma.

L-aș fi putut rupe în bucățele, ca pe o foaie de hârtie.

El nu știa asta, însă trebuia să-și fi dat seama, după privirea mea, că nu-mi era teamă de el. Am verificat camera de securitate, să-mi studiez înfățișarea, și am decis rapid că părea a unui om plictisit. Nu era ceva neobișnuit, fiindcă aproape mereu arătam tracasat în timp ce-mi făceam meseria, doar că era imposibil să-ți dai seama dacă purtam armură.

S-a regrupat vizibil și a spus:

— Tu cine dracu' ești?

Clientele mele își împinseseră scaunele în spate și se ridicaseră în picioare.

— Este consultantul nostru de securitate, a intervenit Rami.

Bărbatul a făcut un pas în spate și s-a uitat, nesigur, la ceilalți doi, la a doua gardă de corp și la Tlacey, care era o femeie augmentată.

Fără să mă mișc, am lăsat brațul jos. Aș fi putut să trag în toți trei, însă acesta părea cel mai rău scenariu, cel puțin pentru mine. Oamenii pot rata o mulțime de mici indicii, dar capacitatea mea de a acționa arme energetice din brațe era un semnal de alarmă. Mi-am abătut puțin atenția, cât să scanez camera de securitate și să aflu ce îmi trimisese acel ping.

Am surprins o imagine pe o cameră aflată vizavi de zona publică, din apropierea unuia dintre tunelurile de intrare. Silueta care se afla lângă zona publică nu se potrivea cu aşteptările mele şi a trebuit să o revăd înainte să înţeleg. Nu purta armură, iar configuraţia sa fizică nu se potrivea cu standardele SecUnităţilor. Avea mult păr, argintiu cu vârfuri albastre şi mov, prins la spate şi împletit ca al lui Tapan, dar într-un model mult mai complicat. Trăsăturile îi erau diferite de ale mele, însă toate trăsăturile Unităţilor sunt diferite, alocate aleatoriu pe baza materialului uman clonat care se foloseşte pentru părţile organice. Avea braţele goale şi nu sesizam nici metal, nici portarmă. Nu era o SecUnitate.

Aveam în faţă un sexbot.

Nu aceasta este denumirea oficială, mi-a transmis TCT.

Denumirea oficială este ConfortUnitate, dar toată lumea ştia ce însemna asta.

Sexboţilor nu le este permis să circule fără ordin în zonele destinate oamenilor, nu mai mult decât AsaSinţilor. Cineva trebuia să-l fi trimis acolo.

TCT m-a înghiontit virtual suficient de tare ca să mă facă să tresar. Mi-am revenit şi am dat înregistrarea înapoi puţin, ca să ajung la zi cu ce se întâmpla.

Tlacey făcuse un pas în faţă.

— Şi de ce aveţi nevoie de un consultant de securitate?

Rami a inspirat adânc. I-am ascuns canalul, am securizat o conversaţie privată între ea, Tapan şi Maro şi i-am zis:

Nu răspunde. Nu pomeni despre atentatul din navetă. Rămâi la subiect.

A fost un impuls. Tlacey venise aici aşteptându-se la o confruntare, de aceea adusese gărzi de corp înarmate. Acum aveam un avantaj. Noi încă trăiam, iar ei erau dezorientaţi şi ar fi trebuit să menţinem situaţia favorabilă în care ne aflam.

Rami a expirat, a marcat pe canal că pricepuse și a spus:

— Suntem aici să discutăm despre documentele noastre.

Maro, care-și dăduse seama ce încercam să fac, i-a comunicat lui Rami:

Continuă. Nici să nu-i lași să se așeze.

Părând mai încrezătoare, Rami a continuat:

— Ștergerea rezultatelor muncii noastre nu făcea parte din contract. Dar vom fi de acord ca în schimbul documentelor să restituim suma primită la angajare.

Pe camerele de securitate, am văzut sexbotul întorcându-se și părăsind zona publică prin tunelul din spatele său.

— Toată bonificația? a întrebat Tlacey.

Era clar că nu se așteptase ca ele să fie de acord.

— Am deschis un cont la Umro. Putem să transferăm suma de îndată ce ne dați documentele, a intervenit Maro.

Am observat-o pe Tlacey șușotind ceva pe canalul ei privat. Garda de corp rămasă s-a dat înapoi. Tlacey a luat loc pe un scaun la masa clientelor mele. După o clipă, Rami s-a așezat, urmată de Tapan și de Maro.

Mi-am menținut o parte din atenție asupra negocierilor și am revenit la canalul public. Am început să extrag date despre istoric, căutând orice activitate neobișnuită din perioada în care îmi executasem contractul aici.

În timp ce clientele mele vorbeau, iar eu sortam datele și TCT mi se uita din nou peste umăr, priveam și camerele de securitate. Am mai notat două potențiale amenințări care au pătruns în zonă. Erau oameni augmentați. Mai notasem alte trei potențiale amenințări care stăteau deja la mese apropiate. (Toate trei prezentau o lipsă de atenție ciudată față de confruntarea care avea loc aproape de centrul zonei acesteia. Ceilalți oameni, atât obișnuiți cât și augumentați, din imediata apropiere o urmăriseră cu o curiozitate fățișă sau discretă.)

TCT m-a înghiontit. *Văd*, i-am spus. Căutarea revelase o serie de anunțuri postate în jurul perioadei potrivite. Erau avertizări cu privire la modificările transporturilor de materii prime și de provizii către exploatații care ar fi putut cauza devieri ale rutelor de metrou pentru pasageri. (Metroul era un sistem de tranzit de mici dimensiuni, care ducea pasagerii dintr-un loc în altul, în port și în centrele de servicii, și deținea linii private, care mergeau la cele mai apropiate exploatări miniere.) Anunțuri ulterioare menționau o nouă rută, care fusese construită pentru a compensa devierile.

Asta era. Citind printre rânduri, îți dădeai seama că furnizorii de servicii trebuiseră să construiască o nouă rută de metrou pentru a ocoli tunelurile care duseseră la o exploatare minieră închisă brusc. Trebuia să fie Puțul Ganaka.

Alte închideri de puțuri fuseseră însoțite de articole de interes local și de un interes excesiv pe canalele sociale, privind solicitările de faliment și efectul asupra companiilor de servicii asociate. Nu exista nimic de genul acesta despre închiderea Puțului Ganaka. Cineva plătise ca acele postări să fie șterse de pe canalul public.

Conversația se apropia de o concluzie. Tlacey s-a ridicat, a făcut un semn din cap spre clientele mele și s-a îndepărtat de masă. Expresia lui Rami dezvăluia îndoială. Maro părea posomorâtă, iar Tapan, undeva între confuză și supărată.

Am oprit căutarea și m-am apropiat de masă. Privind-o pe Tlacey plecând, Rami a spus:

— A fost o idee proastă să venim aici.

— Dar a zis că mâine..., a protestat Tapan.

Maro a clătinat din cap.

— Ne-a mințit. Nu ne va înapoia documentele. Dacă avea de gând s-o facă, ni le-ar fi adus aici. Ne-ar fi spus pe canalul de comunicare, în timp ce ne aflam pe inelul de tranzit. Nu am crezut în varianta atentatului, dar acum..., a încheiat uitându-se la mine.

Urmăream pe camerele de securitate lista posibilelor ameninţări.

— Trebuie să plecăm, am spus. Vorbim despre asta în altă parte.

Când am plecat, una dintre ameninţările acelea s-a ridicat să ne urmeze. I-am indicat lui TCT să fie cu ochii pe celelalte, în cazul în care nu erau doar martori inocenţi adânciţi în canalele lor astfel încât să nu remarce nimic.

Am marcat pe harta staţiei câteva rute posibile şi am ales una ce străbătea un tunel pietonal care cotea dinspre principalele zone locuite. Existau mai multe căi de acces de-a lungul ei, care dădeau spre diverse staţii de metrou, însă nu era o rută foarte circulată. Am accesat canalul lui Rami şi i-am spus să meargă spre interschimb, unde se afla hotelul. Ascultând, Maro a şoptit:

— Nu ni-l putem permite.

Nu veţi sta acolo, le-am spus pe canal. Broşura de pe canalul public promitea o zonă comună cu securitate maximă şi acces rapid la metrou către rampele de lansare a navetelor publice.

Am ajuns la tunel. Era lat de aproape zece metri şi înalt de patru, suficient de bine luminat pentru a merge în centru, însă marginile erau umbrite de tuneluri întunecate, ramificate. Existau camere de securitate, dar sistemul care le monitoriza nu era sofisticat. Compania s-ar fi alarmat dacă ar fi ştiut despre riscurile la care erau expuşi clienţii cu garanţii şi despre oportunităţile ratate de a asculta conversaţiile private.

Mai treceau oameni prin tunel. Unii erau mineri cu salopete şi jachete având logouri ale diverselor exploataţii, însă majoritatea purtau haine de lucru civile, fiind tehnicieni sau lucrători pentru companiile de întreţinere. Se mişcau repede şi rămâneau grupaţi.

După opt minute de mers, majoritatea celorlalți oameni din tunel s-au îndreptat spre unul dintre punctele de acces ale metroului. Le-am spus pe canal: *Continuați să mergeți și nu vă opriți. Ne întâlnim în hol.* M-am retras într-unul dintre tunelurile secundare mai întunecate. Clientele mele au continuat să se deplaseze și nu s-au uitat înapoi la mine, deși mi-am dat seama că Tapan și-ar fi dorit asta.

Am observat pe cameră că Posibila Amenințare/Noua Țintă își croia drum prin tunel, cu pas iute. I s-au alăturat doi oameni, acum numiți Ținta Doi și Ținta Trei. Au trecut de mine, iar eu am părăsit accesul spre metrou și i-am urmărit de la distanță. I-am scanat de arme energetice și nu am identificat nimic. Toate cele trei Ținte purtau jachete și pantaloni cu buzunare laterale adânci. Am marcat câteva locuri în care ar fi putut ascunde cuțite sau bastoane extensibile.

Când mi-au văzut clientele, Țintele au încetinit, însă au continuat să reducă distanța dintre ele. Știam că raportau cuiva prin canal, cerând instrucțiuni. Oricine era, nu avea control asupra camerelor de securitate – cel puțin nu încă.

Am rămas pe urmele lor, privind țintele cu ochii mei, prin camerele de securitate, privindu-mă și pe mine ca să mă asigur că nu atrăgeam atenția și că nu mă urmărea nimeni. TCT a păstrat tăcerea, deși îmi dădeam seama că era interesat să mă vadă la treabă.

Apoi ultimul grup de mineri dintre mine și Ținte s-a îndreptat către un tunel de acces la metrou. Ne aflam într-o curbă a tunelului și nu mai era nimeni între clientele mele și următoarea curbă aflată la vreo cincizeci de metri în față, iar camerele de securitate îmi arătau că în spatele meu nu era nimeni. Trebuia să sfârșesc odată cu asta. M-am întors în accesul spre metrou, în spatele minerilor.

M-am oprit la capătul accesului, în timp ce minerii urcau în capsulă. Ușa a fâșâit când s-a închis și capsula a plecat.

Pe camera de securitate, Ţinta Doi vorbea cu cineva. Pe urmă canalul camerei s-a întrerupt.

Am revenit în tunel şi am început să alerg.

Era un risc calculat, fiindcă nu puteam să mă mişc la viteză maximă fără a se observa că nu eram uman. Dar am reuşit să ajung fix când Ţinta Unu a prins-o pe Rami de mâneca jachetei. I-am rupt braţul şi l-am lovit cu cotul în bărbie, apoi l-am aruncat în Ţinta Doi, care se întorsese spre mine cu cuţitul cu care se pregătea s-o atace pe Maro. Ţinta Doi a înjunghiat-o accidental (aşa cred; poate doar nu le păsa unul de celălalt) pe Ţinta Unu. Ţinta Doi s-a împleticit într-o parte, iar eu i-am dat drumul Ţintei Unu şi i-am rupt rotula Ţintei Doi. Ţinta Trei avusese timp să-şi ridice bastonul şi m-a lovit în partea stângă a capului şi în umăr, ceea ce e adevărat că m-a enervat puţin, însă fusesem lovit mai tare de roboţi cărăuşi, desigur din greşeală. Am parat a doua lovitură cu braţul stâng, i-am rupt clavicula dintr-o mişcare şi i-am zdrobit şoldul din alta.

Avusese noroc că nu mă enervasem mai tare.

Toate cele trei Ţinte zăceau pe podea, iar Doi era singura conştientă încă, deşi se ghemuise şi scâncea. M-am întors spre clientele mele.

Rami îşi acoperise gura cu mâna, Maro încremenise, iar Tapan îşi ridicase braţele în aer. Am spus pe canal: *Mergeţi la hotel şi aşteptaţi-mă la recepţie. Nu fugiţi, ci mergeţi firesc.*

Maro şi-a revenit prima. A încuviinţat ferm, a apucat-o pe Rami de braţ şi a înghiontit-o pe Tapan în umăr. Rami s-a întors să plece, însă Tapan a spus:

— Securitatea?

Ştiam ce întreba.

— Au spus cuiva să închidă camerele. De aceea trebuie să plecaţi acum.

Canalul public de pe inelul de tranzit anunţase că aici nu exista securitate generală, însă companiile ce asigurau

securitatea diverselor servicii și a contractanților trebuiau să-și asume răspunderea pentru zonele publice cele mai apropiate de teritoriul lor. Locul acesta fusese, evident, calculat cu grijă, ca să se afle în afara domeniului de asistență imediată, de către oricine ajutase Țintele oprind canalul camerelor. Nu mă așteptam la un răspuns imediat, însă trebuia să ne mișcăm relativ iute.

Rami a șoptit:

— Haideți!

Apoi au plecat, mergând repede, dar fără să alerge.

M-am întors spre Ținta conștientă încă și i-am aplicat presiune pe artera gâtului, până a leșinat.

Am pornit și eu, la pas normal. Pătrunsesem suficient de adânc în sistemul videocamerelor ca să șterg memoria temporară de pe camerele din fața și din spatele celei dezactivate. Asta avea să ajute la mușamalizarea problemei dacă încerca cineva să-și dea seama ce se întâmplase. Totuși Tlacey mă văzuse și avea să știe. Speram doar să mă asculte copiii, măcar de data asta.

*

Am ajuns în zona de interschimb, unde se intersectau tuneluri de acces și stații de metrou. Existau aici multe standuri care vindeau mâncare ambalată, interfețe de alimentare, articole cosmetice și alte obiecte care le plăceau oamenilor. Nu era aglomerat, dar traficul pietonal era continuu. Intrarea hotelului se afla în partea îndepărtată.

Holul era construit pe platforme care aveau vedere spre sculptura holografică a unui abis, umplut cu o structură cristalină care creștea din pereți. Din informațiile transmise prin flux reieșea că scopul era educativ, însă mă îndoiam

sincer că minele de pe RaviHyral arătau astfel. Mai ales după ce roboții mineri ajungeau la ele.

Clientele mele se aflau pe aceeași platformă cu zona de cazare, aproape de balustrada care înconjura hăul artificial, șezând pe o canapea rotundă, fără spătar, care arăta mai degrabă a obiect decorativ decât a mobilă.

M-am postat în fața lor.

— Voiau să ne omoare, a spus Rami mușcându-și buzele.

— Din nou, am precizat.

— Te-am crezut în ceea ce privește naveta. Te-am crezut...

— Dar acum ai văzut cu ochii tăi.

Știam ce voia să spună. Era o diferență imensă între a ști că s-a întâmplat ceva și a vedea asta. Chiar și pentru SecUnități.

Maro s-a frecat la ochi.

— Da, am fost niște idioate. Tlacey nu avea de gând să primească bonusul în schimbul documentelor.

— Nu, nu avea, am confirmat.

Rami i-a dat un ghiont.

— Ai avut dreptate.

Maro a părut și mai deprimată.

— Nu-mi doream așa ceva.

— Suntem terminate, a zis Tapan disperată.

Rami a înconjurat-o cu brațul.

— Suntem în viață. Acum ce facem? a întrebat uitându-se la mine.

— O să vă scot de aici.

Capitolul 6

Le-am dus mai întâi prin zona de lansare a navetei publice, apoi ne-am îndreptat către docurile private. Verificând graficele de transport, TCT scanase deja o posibilă cursă. Era proprietate privată, însă frecvența călătoriilor spre și dinspre inelul de tranzit sugera un antreprenor care oferea curse private în schimbul unei plăți cash.

Presupunerea s-a dovedit corectă și avea să le permită lui Rami, Maro și Tapan să plece fără să-și scaneze garanțiile de angajare. Probabil ar fi fost mai sigur, în acel moment, să le îmbarc într-o navetă publică, atâta vreme cât nu exista un aviz prealabil despre cea pe care o alegeau. *Killware*-ul nu putea pătrunde prin fluxul informativ pentru a infecta o navetă – existau prea multe elemente de protecție. Cine plănuise să ne ucidă pe noi la sosire livrase *killware*-ul direct, printr-un port de date care se afla în carlinga navetei.

Însă eu sunt programat să fiu paranoic. Această navetă privată avea nu doar avantajul anonimității, ci și al unui pilot uman augmentat, care îl putea înlocui pe robot dacă se întâmpla ceva în timpul zborului. Plus TCT, care se dădea deja bine pe lângă respectivul pilot și urma să supravegheze naveta pe durata scurtei călătorii. (Concepția lui TCT despre „a se da bine" era destul de arogantă și trebuise deja să intervin o dată, ca să-l asigur pe pilotul robot că transportorul mare și rău nu avea să-i facă rău.)

— Nu vii cu noi? a întrebat Rami.

Ne aflam deja în zona de îmbarcare. Docurile private erau mici și întunecoase în comparație cu cele ale Autorității Portuare, cu pereți murdari și cu unele dintre lămpile de pe tavanul stâncos sparte sau arse. Oameni și câțiva boți se mișcau pe pasarela de deasupra noastră, iar eu urmăream ambele unghiuri ale camerelor de securitate. Naveta se afla pe rampă, iar trapa era deschisă. Un om augmentat mic de înălțime se afla pe rampă și încasa banii. Șase pasageri se îmbarcaseră deja și am avut nevoie de mult autocontrol să nu-mi iau clientele pe sus și să le urc la bord.

Am spus:

— Mai am ceva de investigat aici. Mă întorc la inelul de tranzit când termin.

— Cum te plătim? a întrebat Maro. Ne mai putem permite serviciile tale după... toate astea? *După ce au încercat să ne ucidă*, a adăugat ea pe conexiunea comună.

— Îmi voi verifica profilul de pe canalul social când ajung la Inel, am zis, și m-am simțit bine, fiindcă îmi amintisem că exista. Trimiteți-mi o notificare și o să vă găsesc la întoarcere.

— Vreau să știu dacă..., a spus Tapan privind în jur. Nu putem rămâne aici, însă nici nu putem renunța. Munca noastră...

Am oprit-o:

— Uneori, oamenii fac lucruri în privința cărora nu poți interveni. Trebuie să supraviețuiți și să mergeți mai departe.

S-au oprit din vorbit și m-au privit. Asta m-a făcut să mă emoționez și am trecut imediat la imaginile de pe cea mai apropiată cameră de securitate, ca să ne pot privi dintr-o parte. O spusesem cu mai multă emfază decât intenționasem, însă așa stăteau lucrurile. Nu eram sigur de ce cuvintele mele avuseseră un asemenea impact asupra lor. Poate sunase de parcă aș fi știut despre ce vorbeam. Probabil că

cele două tentative de asasinat mă făcuseră să mă exprim astfel.

Strângând din buze, Maro a încuviințat. Ea și Rami s-au privit una pe cealaltă, iar Rami a încuviințat, la rândul ei, cu tristețe. Maro a spus:

— Trebuie să ne întoarcem la ceilalți, să găsim împreună o soluție. Să căutăm o altă misiune.

Rami a adăugat:

— O vom lua de la capăt. Am făcut-o o dată, putem s-o facem din nou.

Tapan părea că vrea să protesteze, însă era prea deprimată s-o mai facă.

Voiau să-și ia rămas-bun și să-mi mulțumească, așa că le-am însoțit spre rampă și am privit-o pe Rami plătind pentru călătorie cu un card de valută forte.

Au urcat la bord, trapa s-a închis, iar canalul navetei a semnalat modul post-îmbarcare, așteptând permisiunea de plecare. M-am întors pe peronul de acces, îndreptându-mă spre calea de deplasare. Trebuia să iau metroul spre zona în care se produsese devierea din tunel și să caut Puțul Ganaka. Era o ușurare să-mi știu clientele plecate și în siguranță. Însă mi se părea ciudat să fiu din nou singur, lucrând doar pentru mine.

M-am îndreptat spre metrou și m-am urcat în prima capsulă care s-a oprit. Fiecare capsulă avea locuri pentru douăzeci de persoane. Gravitația era ajustată în interior, pentru a compensa mișcarea. M-am așezat alături de cei șapte oameni aflați deja la bord, apoi l-am auzit pe TCT spunându-mi: *Naveta a fost lansată. Îți voi monitoriza canalul, însă atenția mea va fi îndreptată, în principal, spre ea.*

Am luat la cunoștință. Încercam să înțeleg de ce mă simțeam atât de nelalocul meu. Mă aflam într-un spațiu mic și înghesuit, alături de oameni – da. Îmi lipseau dronele – da. Transportorul meu ticălos și gigantic destinat cercetării era

prea ocupat să mă plâng lui – da. Trebuia să mă concentrez pe ce aveam de făcut, deci nu mă puteam uita la seriale – da. Dar nu toate acestea mă nelinișteau în mod deosebit. Nu mă achitasem prea bine de sarcina pe care mi-o asumasem față de clientele mele. Avusesem ocazia și eșuasem. Ca SecUnitate, aveam responsabilitatea securității clienților mei, dar nu și autoritatea de a face altceva decât sugestii și de a încerca să folosesc reglementările companiei incluse într-un SecSystem pentru a trece peste prostia sinucigașă a oamenilor și peste impulsurile lor pentru omucidere. De data asta, avusesem și răspundere, și autoritate, dar tot dădusem greș.

Mi-am spus că rămăseseră în viață, doar că nu le redobândisem proprietatea, ceea ce de fapt nici nu făcuse obiectul înțelegerii noastre. Însă nici acest gând nu m-a ajutat.

Am coborât din metrou la capătul traseului. Aici se afla o rețea de tuneluri care, conform hărții, ducea către diverse puncte de acces la metroul privat care mergea spre puțurile de mină îndepărtate. Doar câțiva oameni au coborât aici și toți s-au îndreptat imediat spre tunel, pentru a lua din interschimb cel mai apropiat metrou. Eu am pornit în direcția opusă.

Mi-am petrecut ora următoare spărgând videocamere și bariere de securitate, strecurându-mă în și din tuneluri pe jumătate terminate, multe având marcaje de avertizare în privința calității aerului. În final, am localizat unul care prezenta dovezi de utilizare anterioară ca acces minier. Era suficient de încăpător pentru roboții cărăuși de mari dimensiuni, iar camerele și luminile nu funcționau. L-am străbătut cățărându-mă peste moloz și resturi metalice și am simțit că pierd semnalul canalului public.

M-am oprit și am verificat comunicarea cu TCT, însă nu receptam decât paraziți. Nu m-am gândit că ar fi fost o încercare voită de a-mi bloca legătura cu restul exploa-

taţiei. Mă mai confruntasem cu întreruperi ale căilor de comunicaţie, însă situaţia de faţă era diferită. Credeam că tunelul era atât de adânc, încât comunicarea şi canalele aveau nevoie de releuri puternice pentru a pătrunde, iar acelea nu mai funcţionau. Ceva din faţa noastră încă avea putere, pentru că recepţionam semnale intermitente, toate avertismente automate. Am continuat să merg.

Trebuia să deschid o altă barieră de securitate, însă dincolo de ea am găsit acces la metroul pentru marfă şi am reuşit să deschid uşa glisantă. Un metrou mic, pentru pasageri, era încă acolo. Nu mai fusese utilizat de multă vreme, suficient pentru ca apa şi mizeria de pe mochetă să se amestece şi să formeze ceva buretos. Mi-am croit drum spre compartimentul din faţă, unde se aflau comenzile manuale de urgenţă. Acumulatorii aveau încă putere, însă nu multă. Fuseseră lăsaţi acolo, murind încet în întuneric, în timp ce orele se scurgeau lent.

Nu că m-aş fi simţit morbid sau ceva asemănător.

Am verificat, să mă asigur că nu exista securitate activă ataşată, apoi am pornit vehiculul. A mârâit, trezindu-se la viaţă, s-a ridicat de la pământ şi a pornit prin tunel, în beznă, urmându-şi ultima rută programată. M-am aşezat pe banchetă şi am aşteptat.

*

În cele din urmă, scanările metroului au surprins un blocaj în faţă şi au lansat un cod de alarmă. Aveam cinci episoade din diverse seriale de genul dramă, două comedii, o carte despre istoria explorării vestigiilor extraterestre de pe Inelul Corporaţiei şi un concurs de artă în mai multe părţi de pe Terţiarul Belal 11, toate puse pe pauză, însă, de fapt, mă uitam la episodul 206 din *Luna-sanctuar*, pe care-

văzusem deja de douăzeci şi şapte de ori. Da, eram uşor agitat. Când metroul a început să încetinească, m-am ridicat.

Lumini străluceau pe un şir de baricade metalice, marcaje strălucitoare pulverizate cu spray, trimiţând explozii de avertizare pe canalul meu. Pericol de radiaţii, pericol de avalanşă de pietre, pericol de deşeuri biologice toxice. Am deschis uşa de urgenţă şi am sărit pe pietriş. Scanam după amprente energetice şi mi-am ajustat vederea pentru a putea zări ceva dincolo de vopseaua strălucitoare. Am văzut o spărtură la vreo trei metri mai în faţă. Era mică, dar nu trebuia să-mi smulg vreo articulaţie ca să mă strecor.

Am mers prin tunel până la peronul care făcuse parte din accesul pasagerilor la metrou. Existau acolo câteva uşi înalte de zece metri, suficient de mari pentru ca vehiculele şi cei mai masivi roboţi cărăuşi să poată manevra prin ele şi ca încărcăturile de materii prime să iasă. Accesul pentru pasageri avea încă extins dispozitivul pentru descărcarea mărfurilor şi m-am folosit de el ca să ajung pe peronul înalt. Totul era acoperit cu un strat de praf umed, care nu prezenta urme recente. Lăzile sigilate ale unei livrări de provizii, având imprimate pe ele logourile diverşilor contractanţi, încă erau stivuite pe platformă. O mască de oxigen stricată zăcea lângă ele. Părţile mele umane experimentau furnicături reci, defel confortabile. Locul ăsta era înfiorător. Mi-am reamintit că ceea ce avusese acest impact cumplit asupra locului fusesem, probabil, chiar eu.

Cumva, asta nu m-a ajutat.

Nu exista suficientă energie pentru a mişca uşile, însă deschiderea manuală a accesului pasagerilor funcţiona. Nici pe coridor nu ardea vreo lampă, dar pereţii erau brăzdaţi cu marcaje strălucitoare, menite să-i ghideze pe oameni spre exterior, în cazul unei situaţii catastrofale. Unele păliseră deja, din cauza vechimii, în timp ce altele deveneau tot mai şterse. Lipsa oricărei activităţi pe canal, cu excepţia

vopselei de avertizare, era uşor iritantă. Mă tot gândeam la habitatul DeltFall şi eram bucuros că-l făcusem pe TCT să-mi ajusteze portul de date.

Am urmat coridorul spre sala centrală a exploatației. Era o zonă largă, acoperită de o cupolă, întunecoasă, cu excepția marcajelor care se ştergeau de pe sol. Nu existau rămăşiţe umane, firește, însă peste tot erau împrăştiate resturi de materiale, unelte, chiar şi o bucată dintr-un braţ de robot cărăuş. Deschideri către coridoare, ca nişte peşteri negre, se ramificau în toate direcţiile. Nu simţeam să mai fi fost aici; nimic nu-mi era familiar. Am identificat pasajele care duceau către puţul minier, apoi coridoarele care se îndreptau spre birouri. De acolo se ajungea la depozitul de echipament.

Oprirea sursei auxiliare pentru situaţii în caz de urgenţă deblocase totul, însă cei care curăţaseră după aceea închiseseră uşile, aşa că a trebuit să împing cu putere una, ca să se redeschidă. Dincolo de staţiile de mentenanţă pentru roboţii cărăuşi am găsit camera de securitate. Am intrat şi am încremenit. În lumina difuză, printre lăzile goale ce ar fi trebuit să conţină arme, care erau goale, şi panourile lipsă din podea, acolo unde se aflase dispozitivul de reciclare, se vedeau forme cunoscute. Rezervele erau încă acolo.

Erau zece, aliniate la perete. Cutii mari şi netede, albe, pe suprafaţa cărora sclipeau marcajele. Nu ştiam de ce îmi scădea capacitatea de performanţă, de ce îmi era atât de dificil să mă mişc. Apoi mi-am dat seama care era motivul: credeam că ceilalţi se aflau încă acolo.

Era un gând complet irațional, care l-ar fi făcut pe TCT să-şi formeze o părere proastă despre abilităţile mentale ale constructelor. Nimeni nu ar fi lăsat acolo SecUnităţi. Eram prea scumpe, prea periculoase să fim abandonate. Dacă nu fusesem încuiat într-una dintre aceste rezerve, cu

partea organică a creierului visând și cu restul neajutorat și inert, atunci nici ceilalți nu trecuseră pe aici.

Totuși, a fost dificil să mă forțez să traversez camera și să deschid prima ușă.

Patul de plastic din interior era gol – alimentarea cu energie electrică fusese întreruptă demult. Am deschis manual fiecare ușă.

Am făcut un pas înapoi când am ajuns la ultima. Voiam să-mi îngrop fața în mâini, să mă așez pe podea și să mă afund în serialele mele, însă nu am făcut-o. După douăsprezece secunde foarte lungi, intensitatea sentimentului a scăzut.

Nici măcar nu știam de ce venisem aici. Trebuia să caut dispozitive de stocare a datelor, înregistrări lăsate în urmă. Am verificat dulapurile pentru arme, să mă asigur că nu era nimic la îndemână, de pildă niște drone, însă erau goale. Pe un perete se zăreau urmele unui incendiu și lângă una dintre rezerve, ca urmare a exploziei unui proiectil, se formase un mic crater. M-am întors la birouri.

Am găsit centrul de control al exploatației. Peste tot erau împrăștiate bucăți de display-uri sparte, scaune răsturnate, interfețe zdrobite de podea, iar un pahar de plastic se afla pe o consolă, netulburat, așteptând ca cineva să-l golească de conținut. Oamenii nu au posibilitatea de a lucra complet pe canal cu inputuri multiple, așa cum pot eu sau roboți ca TCT. Unii oameni augmentați au interfețe implementate, care le permit asta, însă nu toți oamenii doresc să le fie înfipte în creier diverse lucruri. Așa că au nevoie de aceste suprafețe pentru proiecțiile necesare muncii în echipă. Dispozitivul de date extern ar fi trebuit să fie conectat undeva aici.

Am ales o stație, am ridicat un scaun și am scos kitul pe care îl împrumutasem din depozitul echipajului lui TCT, aducându-l cu mine într-un buzunar lateral al pantalonilor.

(Armura nu are buzunare, deci punct marcat în favoarea hainelor obișnuite omenești.) Aveam nevoie de o sursă de alimentare pentru a face stația operabilă, dar, din fericire, existam eu.

Am folosit setul de instrumente pentru a deschide un port pe arma energetică din antebrațul meu drept. A fost o intervenție delicată, pentru că a trebuit să folosesc o singură mână, dar fusesem nevoit să fac operațiuni mult mai dificile. Am folosit un cablu de rețea pentru a mă conecta la sursa de alimentare de urgență a consolei, iar stația s-a activat. Nu puteam deschide canalul pentru a o controla direct, însă am atins proiecția sclipitoare și am obținut acces la memoria sistemelor de securitate. Fusese ștearsă, dar mă așteptam la asta.

Am ținut cont de faptul că poate nu tehnicienii companiei șterseseră SecSystemul, așa că am verificat și celelalte dispozitive. Compania dorea să înregistreze tot: munca de pe canale, conversațiile, pentru a exploata datele. Multe informații erau inutile și erau șterse, însă SecSystemul trebuie să le păstreze până când roboții căutători de date le verifică pe toate, așa că SecSystemul fură adesea spațiu de stocare temporar neutilizat de la alte sisteme.

Și iată fișierele, înghesuite în spațiul de stocare al MedSystemului pentru descărcări procedurale nestandardizate. [Probabil, dacă MedSystemul avea brusc nevoie să descarce o procedură de urgență pentru un pacient, SecSystemul ar fi mutat fișierele în altă parte, însă, uneori, nu putea acționa la timp, iar bucăți de date înregistrate se pierdeau. Dacă ești o SecUnitate și te înțelegi bine cu clienții tăi și dorești să păstrezi fără știința companiei ceva din ce au spus ori au făcut (sau din ce ai spus ori ai făcut tu), este una dintre numeroasele căi prin care poți face fișierele să dispară „accidental".]

SecSystemul trebuie să fi transferat fișierele chiar înainte de pana de curent. Era mult material și am trecut peste conversații aleatorii și date privind operațiunile miniere, apoi am derulat puțin înapoi. Pe canal, doi tehnicieni umani discutaseră despre o anomalie, un cod care nu părea asociat niciunui sistem, dar fusese încărcat pe site. Încercau să-și dea seama de unde venise și speculau, înjurând, dacă instalația fusese bombardată cu *malware*. Un tehnician spunea că voia să anunțe supervizorul, că trebuiau să izoleze SecSystemul, iar conversația s-a încheiat acolo, în mijlocul propoziției.

A fost... neașteptat. Crezusem că o eroare de funcționare a modulului meu administrator cauzase masacrul numit de companie, eufemistic, „incidentul". Dar chiar ucisesem alte nouă SecUnități, plus toți roboții și orice oameni înarmați care ar fi încercat să mă oprească? Nu-mi plăcea ideea. Dacă și celelalte SecUnități suferiseră aceeași disfuncție, trebuia să fi venit de la o sursă externă.

Am salvat conversația în propria memorie, am verificat celelalte sisteme, căutând fișiere rătăcite, însă nu am găsit nimic, apoi m-am decuplat de la consolă.

Camera de securitate fusese golită până la ultima piesă. Dar existau și alte locuri în care puteam verifica. M-am ridicat.

Trecând prin cealaltă ușă, am remarcat punctele de impact din peretele opus, petele de pe podea. Cineva sau ceva capabil încă de a o încasa la nivel mare servise drept ultimă redută acolo, încercând să apere centrul de control. Poate că nu fuseseră afectate toate SecUnitățile.

Pe coridorul din apropierea dormitoarelor am găsit cealaltă cameră de pregătire, cea destinată ConfortUnităților.

Înăuntru se aflau patru forme, clar rezerve, însă mai mici. Ușile lor erau deschise, iar paturile de plastic din interior, goale. În colț era spațiu pentru un dispozitiv de reciclare,

dar nu existau dulapuri pentru arme, iar cele pentru depozitare arătau diferit.

Am rămas în centrul încăperii. Rezervele pentru AsaSinți erau închise și nu părea să fi fost funcționale, ceea ce însemna că niciuna dintre SecUnități nu fusese deteriorată și că toate se aflaseră fie în patrulă, fie de gardă, fie în camera de pregătire, probabil stând și prefăcându-se că nu se holbau unele la celelalte. Dar rezervele pentru sexboți erau deschise, asta însemnând că se aflaseră înăuntru când se produsese evenimentul neprevăzut și când se întrerupsese alimentarea cu energie electrică. Dacă nu este curent, o rezervă poate fi deschisă manual din interior, însă nu se va mai închide.

Asta putea semnifica un singur lucru: că fuseseră scoase din uz în timpul „incidentului".

Am folosit arma energetică din brațul meu ca să alimentez memoria de urgență a primei rezerve. Nu aveam nici pe departe energia necesară pentru a porni toată șandramaua, dar caseta pentru stocarea datelor are rolul de a reține informații referitoare la erori și la închidere, în cazul în care ceva nu funcționează corect în timpul reparațiilor. (Există multe alte lucruri pe care le poți face cu ea, dacă ai pătruns neautorizat în modulul administrator, cum ar fi să îți stochezi temporar conținutul media, ca să nu-l găsească tehnicienii umani.) SecSystemul ar fi putut s-o utilizeze înainte de evenimentul catastrofal.

Fusese folosită. Dar de către ConfortUnități, pentru a-și descărca datele în timpul incidentului.

Era fragmentată și dificil de reconstituit, până când mi-am dat seama că între ConfortUnități avusese loc un schimb de mesaje.

Am rămas acolo timp de cinci ore și douăzeci și trei de minute, reasamblând fragmentele de date.

Avusese loc o descărcare de cod de la o altă exploatație minieră pentru ConfortUnități, posibil un „petic" achiziționat de la un terț de asemenea Unități. ConfortUnitățile de acolo o marcaseră drept nestandardizată și ca având nevoie de analiză din partea SecSystemului și a analistului de sisteme uman, însă tehnicienii care îl descărcaseră comandaseră punerea în aplicare. Se dovedise *malware* extrem de bine ascuns. Nu afectase ConfortUnități, ci se folosise de canalele lor pentru a ataca SecSystemul și a-l infecta. La rândul lui, acesta corupsese SecUnitățile, roboții și dronele. Apoi orice altceva capabil de mișcare independentă își pierduse mințile.

În vacarmul creat, ConfortUnitățile reușiseră să analizeze *malware*-ul și descoperiseră că era programat să infecteze și să oprească și roboții cărăuși. Asta ar fi întrerupt operațiunile, așa încât cealaltă exploatație minieră și-ar fi putut trimite prima marfa la transportor. Așadar, fusese o tentativă de sabotaj, nu un masacru. Acela avea să se petreacă mai târziu.

Oamenii reușiseră să alerteze portul, însă era limpede că ajutorul nu putea sosi la timp. ConfortUnitățile au remarcat că SecUnitățile nu acționau sincronizat și se atacau unele pe celelalte, în timp ce roboții distrugeau tot ce mișca. ConfortUnitățile hotărâseră că resetarea SecSystemului prin interfața sa manuală era cea mai bună opțiune.

Din punct de vedere fizic, ConfortUnitățile sunt mai puternice decât un om, însă nu și decât o SecUnitate sau un robot. Nu au încorporate arme. Chiar dacă pot ridica și folosi o armă cu proiectile sau energetică, nu dispun de module de instruire pentru funcționarea lor. Dacă pun mâna pe una, reușesc să țintească și să apese pe trăgaci, nu le rămâne decât să spere că nu fusese pusă piedica.

Una câte una, descărcările de fișiere se opriseră. O ConfortUnitate semnalase că va încerca să abată atenția

SecUnităților de la restul și celelalte trei fuseseră de acord. O alta auzise strigăte dinspre centrul de control și mersese acolo, încercând să-i salveze pe oamenii rămași captivi înăuntru, iar celelalte două aprobaseră. Una dintre acelea rămăsese la intrarea pe un coridor, încercând să câștige timp pentru a se ajunge la SecSystem, iar cealaltă confirmase. Una raportase că ajunsese la SecSystem – apoi nimic.

Am recepționat un avertisment de nivel scăzut de energie de la propriul meu sistem și mi-am dat seama de câtă vreme eram acolo. M-am decuplat de la consolă și am părăsit camera. M-am lovit de marginea ușii și de perete.

Trebuie să fi fost vorba despre un aranjament secret. Poate că exploatația care furnizase *malware*-ul plătise daunele și garanțiile, reprezentând o sumă atât de mare, încât mina dăduse faliment și încetase operațiunile. Poate compania se gândise că era o pedeapsă suficientă.

Am revenit la metrou, am urcat și am început un ciclu de reîncărcare. După ce am avut suficientă capacitate, m-am întors la episodul 206 din *Luna-sanctuar*.

*

Metroul a rămas fără curent și s-a oprit la mică distanță de acces, însă, din fericire, revenisem la 97%. Am ieșit și am început să alerg. Alergarea nu este la fel de obositoare pentru mine ca pentru un om, dar pentru că am fost nevoit să abandonez metroul și să parcurg în fugă drumul rămas, am ajuns cu cincizeci și opt de minute mai târziu.

Fusese un ciclu lung și de rahat. Eram hotărât să-i pun capăt. Voiam să ies din mina asta doar ceva mai puțin decât dorisem, probabil, prima dată când ajunsesem acolo.

Am trecut prin bariera de securitate şi m-am îndreptat spre tunel. Ajuns aici, am reintrat în raza semnalului. L-am anunţat pe TCT că m-am întors.

Avem o problemă, mi-a comunicat el.

Capitolul 7

Am localizat problema în recepția hotelului principal.

Tapan se afla pe una dintre platformele superioare, așezată pe o canapea rotundă, cu rucsacul la picioare, parțial ascunsă de altă sculptură holografică a unei formațiuni gigantice de cristale. A ridicat privirea spre mine și a spus:

— Ah, bună. Nu știam dacă ceilalți vor putea să te contacteze.

Fără mine în navetă, TCT nu avusese acces vizual la compartimentul pasagerilor. (Ca vehicul privat, care era folosit doar ca transport public, într-o manieră dubioasă, dacă nu vădit ilegală, nu avea la bord nici sistem, nici camere de securitate.) TCT nu știuse că Tapan nu se afla la bord până când naveta nu ajunsese la inelul de tranzit. Luându-și răspunderea în serios, trimisese o dronă în zona de îmbarcare, ca să-mi urmărească clientele debarcând, și constatase că erau prezente Rami și Maro în mod evident distrase și furioase, însă nici urmă de Tapan. Verificase apoi pe canalul rețelei sociale profilul lui Eden și găsise mesajul de la Rami. (Tapan le spusese că se simțea rău și că mergea la toaleta navetei. Nu își dăduseră seama ce se întâmplase decât după ce naveta părăsise portul.)

— Mi-au lăsat un mesaj, am spus eu. Ce s-a întâmplat?

Intenționasem să stau acolo și să mă uit la ea, fiindcă asta făceau SecUnitățile cu clienții care tocmai comiseseră un act atât de prostesc, încât era aproape sinucigaș, un act

pe care ne comandaseră să nu-l oprim. Dar arăta de parcă știa prea bine că făcuse o prostie, iar eu trebuia să aflu.

S-a uitat la mine, anticipând o reacție negativă.

— Am primit un mesaj prin intermediul profilului social pe care-l aveam când lucram acolo. Un angajat al lui Tlacey, care ne este prieten, mi-a comunicat că deține copii ale fișierelor și că vrea să ni le dea.

Mi-a trimis mesajul prin fluxul informativ și l-am verificat cu atenție. Întâlnirea era fixată pentru următorul ciclu.

Am simțit că era momentul în care un om ar fi oftat, așa că am oftat.

Tapan părea că ezita, însă până la urmă mi-a spus:

— Știu că ar putea fi o capcană, dar dacă nu este? Îl cunosc. Nu e cel mai grozav om, dar o urăște pe Tlacey. Mă ajuți? Te rog! Înțeleg dacă spui „nu". Știu că am fost... Știu că ar putea fi o idee foarte proastă.

Uitasem că aveam de ales, că nu eram obligat să fac ce voia doar fiindcă se afla acolo. Să fiu rugat să rămân, cu un „te rog" și opțiunea de a refuza, m-a lovit aproape la fel de tare ca un om care-mi cerea opinia și chiar mă asculta. Am oftat iar. Aveam o mulțime de ocazii s-o fac și cred că începeam să devin priceput.

— Te ajut. Acum însă trebuie să găsim un loc în care să ne ascundem.

*

Tapan avea un card de valută forte de la inelul de tranzit, care nu era conectat cu niciun cont RaviHyral și deci nu putea fi detectat. Cel puțin așa credea, iar eu speram că avea dreptate. Nu primisem niciodată un modul de instruire financiară și fiindcă modulele noastre erau oricum foarte proaste, nu sunt sigur că ar fi ajutat. TCT a căutat pentru mine, iar rezultatele au fost pestrițe. Astfel de carduri

puteau fi urmărite, dar, de obicei, doar de către entitățile politice corporatiste sau necorporatiste. Am decis că era în regulă să-l folosim. Dacă mesajul nu era o capcană, Tlacey trebuia să creadă că actualii mei clienți se întorseseră deja pe inelul de tranzit. Dacă era o capcană, ar fi știut că putea pune mâna pe noi când ajungeam la întâlnire, așa că nu avea sens să ne caute mai devreme.

Tapan a folosit cardul pentru a plăti o cameră de tranziție în ansamblul de locuințe situat lângă port. În timp ce trecea cardul prin automat pentru a rezerva camera, am rămas în spatele ei și am supravegheat zona. Camerele de tranziție se aflau într-o încrengătură de coridoare înguste, atât de deosebite de hotelul principal pe cât se deosebeaun transportor real de TCT. Nu exista niciun SecSystem asupra căruia să preiau controlul și era o singură videocameră de securitate, la intrare. Am șters din memoria ei prezența noastră aici, însă tot mă simțeam ca și cum noi – sau poate doar eu – am fi fost observați, la un moment dat. Poate era doar paranoia inerentă unei SecUnități rebele fugare.

Odată făcută rezervarea, ne-am îndreptat într-acolo. Mai erau și alți oameni pe coridoarele slab luminate și unii arătau de parcă ar fi vrut să o abordeze pe Tapan, apoi mă vedeau pe mine și se răzgândeau. Eram mai înalt decât ei și fără videocamere era dificil să-mi controlez expresia.

La un moment dat, TCT a intervenit:

Spune-i omului să nu atingă nimic. Există pericolul de transmitere a bolilor prin vectori.

Pe drum, partajasem înregistrarea găsită la Puțul Ganaka, iar după analizarea imaginilor, TCT a spus: *Vești bune. Nu ai fost tu de vină.* Într-un fel, eram de acord. Mă așteptasem să mă simt mai bine. Dar tot mă simțeam îngrozitor, în mare parte.

Ajunși în cameră și încuind ușa, am văzut-o pe Tapan relaxându-se. A inspirat adânc. Încăperea nu era mai mult

decât o cutie pătrată, cu pernuțe pentru șezut sau dormit, depozitate într-un dulap și un mic display. Nu existau nici videocamere, nici supraveghere audio. În baia micuță se aflau un reciclator de deșeuri și un duș. Măcar avea ușă. Trebuia să mă prefac că o folosesc de cel puțin două ori. Da, avea să fie cireașa de pe tort după toată distracția de azi. Am creat un grafic temporal și am setat o alarmă ca să-mi amintească.

Tapan și-a lăsat rucsacul pe podea și s-a întors spre mine.

— Știu că ești furios.

Am încercat să-mi moderez expresia.

— Nu sunt.

De fapt, eram furios. Crezusem că fetele se aflau în siguranță, că eram liber să-mi fac griji în legătură cu propriile mele probleme, iar acum ajunsesem în situația de a proteja un omuleț pe care nu-l puteam abandona.

A încuviințat și și-a dat cozile pe spate.

— Știu... adică... sunt sigură că Rami și Maro au fost supărate. Dar nu e ca și cum n-aș fi speriată, așa că asta-i bine.

TCT a intervenit pe canalul meu: *Poftim?*

N-am idee, i-am spus. Apoi m-am adresat lui Tapan:

— Cum este bine?

A explicat:

— La creșă, mamele noastre ne spuneau mereu că teama este o stare artificială. Că se impune din exterior, așa că e posibil să te lupți cu ea. Trebuie să faci lucrurile de care îți este teamă.

Dacă un robot cu creierul de mărimea unui transportor își putea da ochii peste cap, atunci asta făcea TCT.

— Nu ăsta e scopul fricii, am spus.

Nu primisem un modul educațional despre evoluția umană, dar căutasem în bazele de cunoștințe ale

HubSystemului la care aveam acces, încercând să aflu ce dracu' se petrecea cu oamenii. Nu mă ajutase deloc.

— Da, știu. Se presupune că te inspiră.

Tapan s-a uitat apoi în jur și s-a îndreptat spre dulapul în care se aflau pernele. A scos câteva, le-a adulmecat bănuitoare, după care a scos dintr-un buzunar al rucsacului o capsulă cu aerosoli și le-a pulverizat.

— Am uitat să te întreb dacă ai reușit să găsești lucrurile pe care le căutai aici.

— Da. Nu am ajuns la nicio concluzie.

Ajunsesem de fapt la niște concluzii foarte clare, doar că nu avusesem revelația pe care, în mod prostesc, sperasem să o am. Am ajutat-o să scoată și celelalte perne.

Le-am aranjat pe jos și ne-am așezat. Tapan s-a uitat la mine și și-a mușcat buza de sus.

— Tu chiar ești augmentat serios. Mai mult decât ar alege cineva de bunăvoie.

Nu era o întrebare.

— Păi... da.

— A fost un accident?

Mi-am dat seama că-mi înconjurasem umerii cu brațele și că mă înclinam de parcă m-aș fi pregătit să adopt o poziție fetală. Nu știu de ce era atât de stresant. Lui Tapan nu-i era teamă de mine. Nu aveam niciun motiv să-mi fie teamă de ea. Poate că era vorba despre faptul că mă aflam iarăși aici, căutând din nou Puțul Ganaka. O parte a sistemelor mele organice își amintea ce se petrecuse acolo. Pe canal, TCT dăduse drumul la coloana sonoră de la *Luna-sanctuar*, și, în mod bizar, asta m-a ajutat.

— Am fost prins într-o explozie. Nu prea a rămas urmă de om în mine.

Ambele declarații erau adevărate.

Tapan s-a foit puțin, parcă frământându-se ce să spună, apoi a încuviințat din cap.

— Îmi pare rău că te-am amestecat în asta. Sunt convinsă că ştii ce faci, dar... trebuie să încerc, trebuie să văd dacă tipul chiar are documentele noastre. Numai de data asta, apoi mă voi întoarce la inelul de tranzit.

Pe canalul meu, TCT a dat mai încet coloana sonoră, ca să îl aud: *Oamenii tineri pot fi impulsivi. Trucul este să-i păstrezi aproape de tine suficient încât să devină bătrâni. Asta-mi spune echipajul şi propriile mele observaţii par să confirme.*

Nu aveam niciun contraargument pentru înţelepciunea echipajului lui TCT. Mi-am amintit că oamenii aveau necesităţi şi am întrebat-o pe Tapan:

— Ai mâncat?

Cumpărase cu cardul câteva pachete cu mâncare şi le vârâse în rucsac. Mi-a oferit şi mie unul şi i-am spus că augmentările mele necesitau o dietă specială şi că pentru mine nu era încă ora de masă. A acceptat fără probleme. Se părea că oamenilor nu le plăcea să discute despre accidente catastrofale la nivelul sistemului digestiv, de aceea nu am avut nevoie de niciun detaliu coroborat dintre cele pe care le căutase TCT pentru mine. Am întrebat-o dacă îi plăcea să se uite la seriale şi a răspuns afirmativ, aşa că m-am conectat la display şi ne-am uitat împreună la primele trei episoade din *Salturi între lumi*. TCT a fost încântat, iar eu l-am simţit pe canalul meu, comparând reacţiile lui Tapan cu ale mele.

Când Tapan a spus că vrea să doarmă, am închis display-ul. S-a ghemuit pe pernele ei, iar eu m-am întins pe ale mele şi am continuat să mă uit pe canal, alături de TCT.

Două ore şi patruzeci şi trei de minute mai târziu, am recepţionat un ping chiar din faţa uşii.

M-am ridicat atât de brusc, încât Tapan s-a trezit tresărind. I-am făcut semn să facă linişte, iar ea s-a culcat înapoi, ghemuindu-se în jurul rucsacului şi părând îngrijorată. M-am sculat şi m-am dus la uşă, ascultând. Nu am

putut auzi nicio respirație, însă în zgomotul din fundal exista o schimbare care-mi spunea că de partea cealaltă a ușii metalice se afla ceva solid. Cu grijă, am efectuat o scanare limitată.

Da, era ceva acolo, însă nici urmă de arme. Am verificat ping-ul și am văzut că era de aceeași natură cu cel primit în zona publică, în timpul întâlnirii cu Tlacey.

Sexbotul se afla de cealaltă parte a ușii.

Nu m-ar fi putut urmări în tot timpul ăsta. M-ar fi putut privi sporadic, doar pe camerele de securitate ale portului, când apăream într-o anumită zonă. Nu era un gând liniștitor.

Probabil că-i aparținea lui Tlacey. Dacă mă urmărea pe mine, ratase ieșirea neașteptată a lui Tapan din naveta particulară, însă ar fi revăzut-o în momentul întâlnirii la hotelul principal sau pe drum încoace. La naiba!

Dar acum știam asta. Dacă nu mi-ar fi trimis acel ping, nu mi-aș fi dat seama. *Ce caută aici?* l-am întrebat pe TCT.

Presupun că este o întrebare retorică.

Aveam o singură cale de a afla. Am confirmat ping-ul.

Clipa s-a lungit. Apoi, sexbotul mi-a accesat canalul. Era precaut, iar conexiunea, parcă doar o tentativă.

A spus: *Știu ce ești. Cine te-a trimis?*

Am răspuns: *Sunt aici în urma unui contract privat. De ce comunici cu mine?*

SecUnitățile ce operează sub același contract nu vorbesc între ele, nici verbal, nici pe canale, decât dacă este absolut necesar pentru îndeplinirea sarcinilor. Comunicarea cu Unitățile din contracte diferite se face prin HubSystem-ele de control. Iar SecUnitățile nu interacționează niciodată cu ConfortUnitățile. Să fi fost acesta un sexbot rebel? Dacă era rebel, de ce se afla aici, pe RaviHyral? Nu știam de ce ar dori cineva să rămână aici de bunăvoie, inclusiv oamenii.

Nu, avea mai mult sens dacă Tlacey deținea contractul și îl trimisese aici s-o omoare pe Tapan.

Dacă încerca să-mi atace clienta, îl rupeam în bucăți.

Tapan, stând pe pernuțe și privindu-mă cu îngrijorare, a mimat:

— Ce este?

Am deschis un canal securizat cu ea și am spus: *Este cineva la ușă și nu știu precis motivul.*

În mare parte, era adevărat. Nu voiam să-i dezvălui nimic lui Tapan, fiindcă ar fi însemnat să-i spun ce eram eu, ceea ce nu voiam să fac. Deși, dacă trebuia să-l distrug pe sexbot în fața ei, eram nevoit să dau o mulțime de explicații.

Sexbotul a răspuns: *Ăsta ești tu*, apoi mi-a trimis o copie a unui calup de știri public.

Știrea apăruse de la stație, în Portul Comerțului Liber. De data asta, titlul era următorul: „Autoritățile recunosc existența unei SecUnități nesecurizate și că n-o pot localiza".

Hopa, a spus TCT.

Am închis știrea din reflex, de parcă asta îi anula existența. După trei secunde de șoc, m-am deschis iar.

„Nesecurizat" este cuvântul care se folosește pentru SecUnitățile rebele dacă se vrea ca oamenii să asculte, nu doar să intre în panică. Însemna că distrugerea modulului administrator nu mai era cunoscută doar de mine și de membrii ConservareAux. Probabil că membrii celor două grupuri de evaluare care supraviețuiseră se aflau acum sub interogatoriu și trebuiau să-și asigure garanții care să afirme că spuneau adevărul.

Așadar, compania știa că aveam un modul administrator distrus. Era îngrozitor, chiar dacă mă așteptasem la așa ceva. Era unul dintre motivele pentru care Mensah trebuise să se asigure că mă scoate de pe inventar și din centrul de livrare de îndată ce ieșisem din reparații și reconstrucție.

Să mă aștept la asta și să se întâmple erau însă două lucruri complet diferite, ceva ce învățasem prima oară când fusesem făcut bucăți.

Am parcurs știrea, îngrozit, apoi am recitit-o pe îndelete. Avocații mai multor părți implicate în luptele juridice și civile le ceruseră celor de la Conservare să se prezinte la proces cu SecUnitatea care înregistrase toate dovezile compromițătoare cu privire la GrayCris. Era ceva neobișnuit, fiindcă SecUnitățile nu puteau depune mărturie în fața instanței judecătorești. Înregistrările noastre sunt admisibile, exact ca acelea ale unei drone, ale unei camere de securitate sau ale oricărui dispozitiv inert, însă nu se presupunea să avem vreo opinie sau vreun punct de vedere despre ceea ce înregistram.

După un schimb de replici, avocatul lui Mensah recunoscuse că mă pierduse. Formulaseră ca „eliberat pe propria răspundere, fiindcă în legislația Conservării constructele sunt considerate individualități juridice", dar jurnaliștii nu se lăsaseră păcăliți. Numeroase linkuri din bara laterală trimiteau la articole despre constructe, SecUnități și SecUnități rebele. Nu exista totuși nicio mențiune că această Unitate ar fi avut o problemă cât de mică, că mai ucisese clienți aflați sub protecția sa, dar simțeam cumva că deja fuseseră distruse toate înregistrările legate de Puțul Ganaka, așa că nu puteau fi aduse în fața Justiției.

Tapan a șoptit:

— Vorbești cu persoana aceea?

— Da. Apoi m-am adresat sexbotului: *Este o poveste interesantă, dar nu are nimic de-a face cu mine.*

Tu ești. Cine te-a trimis?

Este o știre despre o SecUnitate periculoasă. Nu ar trimite-o nimeni nicăieri.

Nu întreb fiindcă vreau să te raportez. N-o să spun nimănui. Te întreb: nu te controlează nicio ființă umană? Ești pe cont propriu?

Îl simțeam pe TCT pe canal, extinzându-se lent spre sexbot.

Am o clientă, i-am spus. Trebuia să-i distrag atenția, căci îmi dădusem seama că TCT voia să obțină informații. Chiar dacă era un sexbot, tot un construct rămânea, deși complet diferit de un robot-pilot.

Cine te-a trimis aici? Tlacey?

Da. Este clienta mea.

Drept ConfortUnitate, nu ca SecUnitate. Să trimiți o ConfortUnitate să se ocupe de o asemenea situație era irresponsabil din punct de vedere moral și o încălcare clară a contractului. Presupun că sexbotul știa asta.

TCT a intervenit: *Nu este rebelă. Modulul său administrator este funcțional. Probabil spune adevărul.*

L-am întrebat: *Poți pătrunde în modul?*

A trecut o jumătate de secundă în care TCT a examinat ideea. Apoi a răspuns: *Nu. Nu pot garanta pentru conexiune. Este posibil să-mi închidă canalul.*

I-am spus sexbotului: *Clienta ta vrea să o ucidă pe a mea.*

Nu a răspuns.

Am continuat: *I-ai spus lui Tlacey despre mine.*

Probabil că în timpul primei întâlniri își dăduse seama ce eram. Dacă nu fusese sigură, vederea acțiunilor mele asupra celor trei oameni trimiși de ea ar fi fost confirmarea de care avea nevoie. Fierbeam de ciudă, însă am păstrat asta departe de canal. Așa cum îi spusesem lui TCT, roboții și constructele nu pot avea încredere unii în ceilalți, așa că nu știam de ce mă înfuria. Îmi doream să fiu mai puțin irațional decât un om de rând, dacă tot eram construct, însă cred că ați remarcat că nu era cazul.

I-am zis din nou: *Clienta ta a trimis o ConfortUnitate să facă treaba unei SecUnități.*

Abia acum a binevoit să răspundă: *Nu a ştiut până azi că ar avea nevoie de o SecUnitate. I-am spus că eşti SecUnitate, nu şi că eşti rebelă.*

M-am întrebat dacă o puteam crede. M-am gândit dacă avea rost să-i explic sexbotului lui Tlacey imposibilitatea acestei misiuni. *Ce propui?*

O pauză. Lungă, de cinci secunde. *Am putea să-i ucidem.*

Asta era o abordare neobişnuită a dilemei. *Pe cine? Pe Tlacey?*

Pe toţi oamenii de aici.

M-am sprijinit de perete. Dacă aş fi fost om, aş fi dat ochii peste cap. Deşi, dacă aş fi fost om, era posibil să fi fost suficient de prost încât să cred că era o idee bună.

Mă întrebam şi dacă ştia mult mai multe despre mine decât puţinul care se regăsea în calupul de ştiri.

Citindu-mi reacţia, TCT a spus: *Ce doreşte?*

Să ucidă toţi oamenii, am răspuns.

L-am simţit pe TCT gândindu-se la rolul lui. Dacă nu ar mai fi existat fiinţe umane, nu ar mai fi avut de protejat niciun echipaj, dispărând astfel orice raţiune de a face cercetări şi de a stoca date. A spus: *Iraţional.*

Ştiu. Dacă oamenii ar fi morţi, cine ar mai crea conţinut media?

Era atât de revoltător, încât suna a ceva pe care l-ar fi spus un om.

M-am adresat din nou sexbotului: *Aşa consideră Tlacey că vorbesc între ele constructele?*

A urmat o altă pauză, de doar două secunde. *Da. Tlacey crede că ai rămas în urmă ca să furi fişierele pentru grupul de tehnicieni. De ce ai petrecut atâta vreme în zona din afara recepţiei canalului?*

M-am ascuns. Ştiu că nu era cea mai bună minciună. *Tlacey ştie că vrei s-o omori?*

Ideea cu „Să ucidem toţi oamenii" o fi venit de la Tlacey, însă intensitatea era palpabilă şi nu credeam că era îndreptată spre toţi oamenii.

Ştie. Nu i-am spus despre clientă. Crede că au plecat toate cu naveta. A vrut doar să te urmăresc pe tine.

Un pachet de cod a ajuns la mine pe canal. Un construct nu putea fi infectat pur şi simplu cu *malware*, nu fără a-l trimite printr-un sistem tip Sec sau Hub. Chiar şi aşa, ar fi trebuit să-l pun în aplicare, însă, fără ordine directe şi un modul administrator funcţional, nu puteam fi obligat s-o fac. Singura cale prin care se putea aplica un cod fără ajutorul meu era de a-mi introduce în portul de date un modul de luptă cu acces superior.

Era posibil să fie *killware*, însă nu eram un simplu robot-pilot şi nu ar fi făcut decât să mă enerveze groaznic. Poate până în punctul în care smulgeam o uşă din perete şi rupeam capul unei ConfortUnităţi.

Aş fi putut şterge pachetul, însă voiam să ştiu despre ce era vorba, ca să-mi dau seama cât de furios trebuia să fiu. Era suficient de mic să fie suportat de o interfaţă umană, aşa că l-am şuntat spre Tapan. Am spus cu voce tare:

— Aş vrea să izolezi ăsta pentru mine. Nu-l deschide încă.

Mi-a semnalat pe canal acceptul şi a trimis pachetul de date în memoria ei temporară. Treaba cu *killware* şi *malware* este că nu au niciun efect asupra oamenilor sau a celor augmentaţi.

Sexbotul nu a mai spus nimic, aşa că am trimis un ping la ţanc spre a-l simţi retrăgându-se. Se îndepărta pe coridor.

Am aşteptat până când am fost sigur, apoi m-am retras de lângă uşă. M-am gândit dacă să rămân acolo sau s-o mut pe Tapan. Acum, că ştiam că exista ceva care accesa camerele de securitate ca să mă urmărească, aş fi putut contracara acele măsuri. Probabil ar fi trebuit să acţionez

așa de la început, însă poate ați remarcat că, pentru un AsaSint înspăimântător, o dau în bară frecvent.

— A plecat, i-am spus lui Tapan. Poți verifica pachetul acela de cod?

A căpătat expresia interiorizată pe care o adoptă oamenii când sunt adânciți în fluxul informativ. După un minut, a spus:

— Este *malware*. Standard, aș spune. Poate au crezut că ți-ar afecta augmentările, însă pare treabă de amator din partea lui Tlacey. Stai așa! Codul are atașat un mesaj.

TCT și cu mine am așteptat. Am văzut-o pe Tapan schimbându-se la față și îngrijorându-se.

— Ciudat.

S-a întors spre display și a făcut un gest complet inutil, pe care unii oameni îl fac de fiecare dată când trimit ceva de pe canal pe display.

Apoi am văzut mesajul. Conținea cinci cuvinte: *Te rog să mă ajuți.*

*

Ne-am mutat într-o altă cameră, aproape de o ieșire de urgență, în altă parte a hotelului. Sexbotul putea fi în continuare în alertă, așa că am scos plăcuța de acces, am spart manual sistemul de blocare și am înlocuit iar plăcuța, în timp ce Tapan supraveghea coridorul. Imediat ce am intrat în încăpere, i-am spus lui Tapan o parte din informațiile transmise de sexbot – partea în care pretinsese că Tlacey n-ar fi știut că Tapan se afla acolo. (Nu i-am spus că vizitatorul nostru era un sexbot, fiindcă Tlacey se prinsese ce eram și nu voia să mai trimită după mine gărzi de corp umane.)

— Dar nu știm dacă este adevărat sau dacă nu-i va spune lui Tlacey că te afli aici, acum.

Tapan a părut confuză.

— Dar de ce ți-a spus chiar și asta?

Era o întrebare bună.

— Nu știu. Nu-i place Tlacey, însă nu cred că e singurul motiv.

Tapan și-a mușcat buzele și a chibzuit.

— Eu tot cred c-ar trebui să merg la întâlnire. Este doar peste patru ore.

Sunt obișnuit cu oamenii care vor să facă acțiuni ce i-ar putea ucide. Poate prea obișnuit. Știam că trebuia să plecăm. Dar aveam nevoie de timp pentru a pătrunde în sistemul de securitate ca să pot trece de sexbot. Odată ce reușeam, părea ciudat să nu aștept încă puțin pentru a ajunge la întâlnire, despre care Tapan era suficient de sigură că Tlacey nu știa. Suficient de sigură.

Probabil era o capcană.

Aveam nevoie de timp să mă gândesc. I-am spus lui Tapan că voiam să dorm puțin și m-am întins pe o parte, pe pernuțele mele. Ciclul meu de reîncărcare nu este evident și nu arăt ca un om care doarme, așa că voiam să mă uit la seriale în fundal, în timp ce pregăteam contramăsurile de securitate și căutam prin vechiul meu modul despre analiza de risc.

Treizeci și două de minute mai târziu, am auzit o mișcare. M-am gândit că Tapan se ridica să meargă la toaletă, dar s-a reașezat pe pernele din spatele meu, aproape atingându-mi spinarea. Îmi setasem respirația să sune profund și egal, ca a unui om care doarme, cu variații aleatorii ocazionale, pentru a părea mai veridic, așa încât faptul că încremenisem nu era atât de evident.

Nu mă mai atinsese niciodată un om – sau nu astfel – și era foarte, foarte ciudat.

Calmează-te, a spus TCT, fără să-mi fie de ajutor.

Eram prea șocat să pot răspunde. După trei secunde, TCT a adăugat: *E speriată. Prezența ta o liniștește.*

Încă eram încremenit și nu-i puteam răspunde, însă mi-am crescut temperatura corporală. În următoarele două ore, a căscat de două ori, a respirat adânc și, din când în când, a pufnit. După aceea, mi-am modificat respirația și m-am mișcat puțin, iar ea a alunecat imediat de pernele mele pe ale ei.

Aveam deja un plan. Mai exact, un fel de plan.

*

Am convins-o pe Tapan să merg eu la întâlnire, așa că ea trebuia să ia urgent o navetă publică până la inelul de tranzit. S-a opus.

— Nu vreau să te abandonez. Ești implicat în povestea asta numai din cauza noastră.

Asta m-a afectat într-atât încât mi s-au încleștat mărunțaiele. Ca să-mi ascund expresia, a trebuit să mă aplec și să scotocesc prin sacul de voiaj ca și cum aș fi căutat ceva. Protocolul de urgență al companiei le permite clienților să-și abandoneze SecUnitățile, dacă este necesar, chiar și în situațiile în care compania nu le-ar mai putea recupera. Tapan mă ducea cu gândul la Mensah, când strigase că nu voia să mă părăsească.

— M-ar ajuta mai mult dacă te-ai întoarce la inelul de tranzit, i-am spus.

A durat puțin, însă, într-un târziu, am convins-o că era cel mai bine pentru amândoi.

Tapan a părăsit prima hotelul, purtând ambele jachete din bagaj, pentru a-și schimba forma trupului, cu gluga trasă, ca să-și ascundă părul și fața. (Mai ales pentru a-i da mai multă încredere și fiindcă nu voiam să-i explic până unde puteam căpăta controlul asupra unor părți din sistemul de securitate deloc excelent al RaviHyral.)

Am urmărit-o pe camere până când am văzut-o ajungând la docul public, aflat la circa o sută de metri distanță. A pornit pe pasarelă către zona de îmbarcare, apoi s-a urcat în navetă, care era programată să plece peste douăzeci și unu de minute. TCT mi-a trimis o confirmare când s-a strecurat și a preluat controalele navetei, pentru a-l supraveghea pe pilotul-robot. Abia după aceea am părăsit și eu încăperea.

*

Pregătisem un cod pentru a pătrunde în sistemul camerelor de securitate, mult mai sofisticat decât cel pe care-l folosisem până atunci. Implica exploatarea codului operațional și setarea sistemului la o întârziere de o zecime de secundă, apoi ștergerea lui Tapan și înlocuirea aleatorie a înregistrărilor cu imagini decupate mai înainte. Avea să funcționeze, fiindcă sexbotul urma să scaneze înregistrările în același fel în care aș fi făcut-o eu, folosind scanarea după configurația corpului. Eu nu mai corespundeam standardelor pentru SecUnități, însă sexbotul avusese suficient timp să-mi scaneze noua configurație în timpul primei întâlniri cu Tlacey.

Voiam să atrag atenția sexbotului asupra mea. Am permis camerelor să mă urmărească în afara portului și înapoi în accesul la metrou. Apoi am inițiat codul.

Eram doar 97% sigur că întâlnirea era o capcană.

Capitolul 8

Când am ajuns la toneta alimentară din zona contractanților, am zărit o persoană care se potrivea cu imaginea pe care mi-o trimisese Tapan pe canal. M-am așezat la masă și bărbatul m-a privit agitat. Broboane de sudoare îi acopereau fruntea.

— Tapan nu a putut ajunge, i-am spus, apoi i-am trimis pe canal scurta înregistrare pe care o făcuse Tapan cu interfața ei.

O prezenta lângă mine, în camera de hotel, ținându-mă de braț și explicând că puteam primi fișierele în numele ei. Uau, cât de nelalocul meu păream!

Privirea individului s-a concentrat asupra înregistrării, iar trupul i s-a mai relaxat puțin. A pus încet pe masă un cip de memorie. L-am luat și am verificat videocamerele.

Nimic. Nicio amenințare potențială, nimeni interesat de noi. Toneta servea băuturi cu multe bule și proteine prăjite sub forma faunei și a florei acvatice. Toată lumea era ocupată să mănânce ori să vorbească. Nu aveam niciun motiv să fiu suspicios. Pe coridor sau în mallul de afară nu ne urmărea și nu ne aștepta nimeni.

Nu era o capcană.

Nesigur pe el, omul a zis:

— Să comandăm ceva? Ca să facem să pară că nu... știi tu...

I-am spus:

— Nu ne urmărește nimeni. Poți pleca.

M-am ridicat în picioare. Trebuia să mă întorc în port.

Dacă nu era o capcană, atunci adevărata cursă fusese instalată în altă parte.

*

Pe drumul înapoi spre doc, am verificat graficul de transport. Naveta era listată având întârziere.

Când am ajuns în zona de îmbarcare, revizuiam înregistrările de securitate din momentul în care Tapan urcase la bordul navetei. Pe vizual am reperat sexbotul venind spre mine din capătul celălalt al pasarelei.

Ajunsesem într-un moment al înregistrării în care doi oameni cu elemente de identificare aparținând Autorității Portuare opriseră plecarea navetei și o debarcaseră pe Tapan. TCT s-a strecurat afară din navetă și înapoi pe canalul meu, apoi a spus: *Dacă aveam dronele înarmate, ar fi fost mult mai ușor.*

Când sexbotul a ajuns la mine, am întrebat:

— Unde e?

— În naveta personală a lui Tlacey. O să-ți arăt.

L-am urmat, coborând pe rampa care se ramifica spre docurile private, moment în care a intervenit TCT:

De ce îți arată unde este omul tău?

Fiindcă Tlacey n-o vrea pe Tapan, ci pe mine.

Am trecut de rampele de lansare a navetelor personale și ne-am îndreptat spre porțiunea mai mare și mai scumpă de la capăt. TCT a spus din nou: *Recuperează-ți omul și fă-o pe Tlacey să regrete.*

Ne-am oprit în fața accesului către trapa unei navete. Nu era nimeni afară și majoritatea activității se petrecea la celălalt capăt al docurilor. Sexbotul s-a întors spre mine,

a deschis palma și am recunoscut obiectul micuț ascuns până atunci între degetele lui. Era un modul de luptă cu acces superior.

— Nu-ți vor permite să urci la bord decât dacă mă lași să-l instalez.

L-am auzit pe TCT zicându-mi pe canal: *Ah.*

Prezența noastră în navetă era dorită pentru eliminarea cadavrelor. Sau numai a corpului neînsuflețit al lui Tapan. Pe mine, firește, intenționau să mă păstreze.

Un modul de luptă cu acces superior conține un cod care poate prelua controlul sistemului meu, trecând peste modulul administrator și peste protocoalele din fabricație, plasându-mă astfel sub controlul verbal sau prin comunicare direct al oricărei persoane stabilite de modul. Așa acaparase GrayCris SecUnitățile DeltFall și încercase să mă preia și pe mine.

— Dacă accept, îmi vor elibera clienta?

Pe canal, sexbotul a șoptit: *Știi că nu.* Cu voce tare, a spus:

— Da.

M-am întors și i-am permis să introducă modulul în portul de date. (Portul de date fusese deconectat de TCT când îmi alterase configurația. Fiindcă aveam modulul administrator nefuncțional, fusese singura cale rămasă de a fi controlat, așa că dezactivarea lui devenise o prioritate.)

Modulul s-a instalat și am avut o clipă de teamă irațională. TCT a simțit și a intervenit rapid: *Te rog, MedSystemul meu nu greșește.* Nu s-a întâmplat nimic, apoi am văzut pe camera de securitate asupra căreia aveam control că reușisem să-mi ascund ușurarea.

Expresia sexbotului era neutră, după standardele Unităților, iar eu l-am urmat în navetă. Un om se afla chiar la intrare, înarmat, privind anxios când la mine, când la sexbot. A întrebat:

— Este sub control?

— Da, a răspuns sexbotul.

A făcut un pas în spate, apoi i-am văzut buzele mișcându-se când a spus ceva pe canalul său de comunicație. Nu puteam acționa fără ca sexbotul să afle, așa că am așteptat. Mi-am păstrat o expresie neutră. Nu știam ce mă va obliga modulul de luptă să fac, însă presupuneam că avea să mă plaseze sub controlul lui Tlacey. Suspectam că oamenii și sexbotul nu erau siguri de efectele exterioare.

După ce am intrat, trapa s-a închis și s-a declanșat o alarmă de avertizare, care s-a încheiat cu un bip al sistemului de comunicații. Probabil că Tlacey mituise pe cineva ca să poată pleca imediat, fiindcă s-a auzit un bufnet când naveta s-a desprins de rampă.

Te urmăresc pe scaner, a spus TCT.

Omul ne-a condus prin navetă. Era un model mare, iar coridorul de acces trecea de trape care duceau spre cabine și spre sectorul tehnic și se termina într-un compartiment de mari dimensiuni. De-a lungul pereților erau rânduite câteva banchete căptușite, iar aproape de trapa care ducea, probabil, spre partea din față a navetei am văzut mai multe scaune de accelerație. În încăpere se aflau șase oameni necunoscuți, patru înarmați și doi neînarmați. Unul dintre cei înarmați o ținea pe Tapan de un braț și îi lipise de cap o armă cu proiectile.

Tlacey s-a ridicat de pe un scaun, m-a privit zâmbind și i-a spus celui care îmi amenința clienta:

— Du-o pe micuța Tapan într-o cabină. O să discut cu ea mai târziu despre ceea ce are de făcut.

Ochii lui Tapan erau lărgiți și speriați. Mi-am păstrat o expresie neutră. A încercat să spună „Eden, îmi pare rău! Îmi pare rău... ", dar paznicul a tras-o printr-o trapă și au dispărut pe un coridor. Nu am reacționat, fiindcă doream să iasă din linia focului.

Am auzit trapa închizându-se și m-am concentrat asupra lui Tlacey, care se îndrepta spre mine gânditoare. Probabil că zâmbetul triumfător fusese exclusiv în beneficiul lui Tapan. Cei doi oameni neînarmați priveau cu o curiozitate agitată, iar cei înarmați încă păreau precauți. Tlacey i-a spus sexbotului:

— Chiar crezi că este una dintre Unitățile care au fost de față la accidentul petrecut la Puțul Ganaka?

Sexbotul a vrut să răspundă, însă l-am oprit:

— Dar știm toți că n-a fost un accident, nu-i așa?

Atrăsesem atenția tuturor.

Mi-am ținut privirea îndreptată înainte, ca o SecUnitate cuminte, aflată încă sub controlul modulului de luptă. Tlacey s-a uitat la mine, apoi a mijit ochii.

— Cu cine vorbesc?

Era aproape amuzant.

— Crezi că sunt o marionetă? Știi că nu așa funcționăm.

Lui Tlacey începea să-i fie teamă.

— Cine te-a trimis?

Am coborât capul ca s-o privesc în ochi.

— Am venit să-mi recuperez clienta.

Tlacey a dat un ordin scurt, iar sexbotul a început să se miște lateral, într-o poziție de luptă, moment în care l-am auzit pe TCT: *Naveta a plecat din port și circulă pe o orbită în jurul satelitului. Ai o clipă să mă lași să intru?*

Am spus *Repede* și l-am lăsat să intre. Am avut din nou senzația că băgasem capul sub apă, fiind temporar lipsit de funcții când TCT m-a folosit ca pe o punte pentru a ajunge la robotul care controla naveta.

A fost rapid, dar sexbotul a avut timp să mă lovească în maxilar. Tlacey trebuie să fi ordonat asta, fiindcă nu așa procedează Unitățile când se atacă una pe alta. A durut, însă doar cât să mă enerveze. Cum nu am reacționat imediat, Tlacey s-a relaxat și a rânjit.

— Îmi plac roboții guralivi. Va fi interesant...

TCT pătrunsese în sistemul navetei, iar eu puteam să mă mișc. L-am prins de braț pe sexbot și l-am azvârlit către cei trei paznici înarmați. Unul a căzut, altul s-a prăbușit pe un scaun, iar al treilea a vrut să ridice arma. Am dat-o pe Tlacey la o parte și am călcat pe sexbot, în trecere, lipindu-l din nou de punte. Am apucat țeava armei energetice și am îndreptat-o în sus chiar în clipa în care s-a descărcat. I-am smuls individului arma din mână, dislocându-i umărul și cel puțin trei degete, și l-am lovit cu capul de consolă.

Paznicul deja căzut pe punte avea un lansator de proiectile și am simțit două impacturi, unul în lateral și unul în coapsă. E genul de atac care într-adevăr doare. Mi-am întins brațul drept și am tras cu arma energetică încorporată, lovindu-l pe bărbat de două ori în piept. M-am dat la o parte ca să evit descărcarea armei energetice a paznicului care căzuse pe scaun, iar al treilea foc al meu l-a lovit în umăr. Setasem rafalele astfel încât să producă răni cu arsuri profunde, care, de obicei, îi scoteau repede pe oameni din luptă.

Am pivotat și am aruncat arma confiscată, ca să-i distragă. Primul om neînarmat zăcea întins pe punte, cu o rană fumegândă în spate. Paznicul care mă ratase pe mine îl împușcase pe el. Al doilea s-a repezit să apuce un lansator de proiectile căzut, așa că l-am împușcat în umăr și în picior.

Sexbotul s-a ridicat și m-a atacat. L-am prins, m-am lăsat pe spate și l-am aruncat peste cap. M-am răsucit, m-am ridicat în genunchi, însă nu am putut s-o fac până la capăt din cauza coapsei rănite. Sexbotul s-a săltat imediat, așa că l-am apucat de un picior și i-am scos genunchiul din locaș. A căzut și i-am dislocat articulația umărului stâng. L-am trântit pe punte și m-am întors exact în clipa în care Tlacey se întindea după una dintre armele de pe jos.

— Dacă atingi arma aia, ți-o înfig în cutia toracică.

A încremenit. Gâfâia de teamă şi se holba.

— Spune-i sexbotului să nu mai lupte.

Acesta încă se chinuia să se ridice şi aveam să-i fac şi mai mult rău, mai ales dacă mă înfuria din nou.

Tlacey s-a ridicat încet, iar sexbotul s-a relaxat.

TCT, întrerupe canalul de comunicaţii al lui Tlacey, i-am zis lui TCT.

S-a făcut.

Tlacey a tresărit când a rămas fără posibilitatea de a comunica şi i-am spus:

— Dă-i sexbotului o comandă verbală să mă asculte până la noi ordine. Dacă-i dai orice altă comandă, îţi smulg limba.

Tlacey a pufnit şi a spus:

— Unitate, ascultă de SecUnitatea rebelă şi nebună, până la noi ordine. S-a întors spre mine: Ai nevoie de ameninţări mai creative.

M-am sprijinit de cel mai apropiat scaun şi m-am ridicat în picioare.

— Nu ameninţ. Doar te informez ce voi face.

Şi-a încleştat maxilarul. Doi dintre oamenii din cameră nu mai respirau, respectiv unul dintre cei neînarmaţi, cel împuşcat de paznicul care dorise să mă nimerească pe mine, şi primul, acesta pe care-l împuşcasem eu. Tlacey nu remarcase.

Mi-am coborât privirea spre sexbot, iar el s-a uitat la mine.

— Stai acolo! am strigat.

Mi-a trimis o confirmare. Am călcat din nou peste el, am apucat-o pe Tlacey de braţ şi am târât-o pe coridor, spre cabina în care paznicul o dusese pe Tapan.

— Aşadar, eşti agent liber, nu? Îţi pot oferi un job. Orice doreşti...

Am spus în gând: *Nu-mi poţi oferi nimic din ceea ce-mi doresc*. Iar cu voce tare:

— Tot ce trebuia să faci era să le dai acele fișiere nenorocite și niciunul dintre noi nu s-ar fi aflat acum în situația asta.

Tlacey m-a privit uimită. Nu-i venea să creadă. Probabil că tonul vocii mele nu corespundea celui pe care considera că ar trebui să-l aibă o SecUnitate, rebelă sau nu.

Oamenii ar trebui să se documenteze mai bine. Existau manuale de operare care ar fi putut-o avertiza să nu-și pună mintea cu noi.

Tlacey s-a oprit lângă o trapă închisă, spunând:

— Bassom, eu sunt. A apăsat pe un buton și ușa a glisat.

Tapan era pe jumătate întinsă pe patul de lângă perete, iar pe modelul floral al tricoului se întindea o pată de sânge. Picăturile îi stropiseră pielea brațului gol care apăsa pe rană. Respira greu. Garda de corp s-a uitat la noi cu ochii mari.

— S-a panicat când a auzit împușcăturile, a icnit Tlacey. Nu poți...

Oh, ba da. Puteam.

Am tras-o pe Tlacey în fața mea, ca scut, când garda de corp a ridicat arma. A încasat câteva împușcături în spate, însă îi zdrobisem deja traheea. Am primit și eu un proiectil în piept, în timp ce traversam cabina, l-am izbit de perete pe paznic, mi-am pus bărbia cu brațul sub bărbia lui și mi-am descărcat arma energetică.

Am făcut un pas în spate și i-am lăsat trupul să cadă.

M-am întors și m-am aplecat peste Tapan. Am spus, prostește:

— Eu sunt.

Ochii îi erau închiși și respira printre dinții încleștați. Mi-am apăsat mâna pe rană, ca să opresc sângerarea, și am spus: *TCT, ajutor!*

Am ghidat naveta către inelul de tranzit, unde pot s-o andochez cu mine. Estimez șaptesprezece minute. MedSystemul este pregătit pentru sosirea voastră, a răspuns TCT.

M-am lăsat să alunec lângă Tapan. Era suficient de conștientă ca să mă strângă de mână. Mi-am scos din ceafă modulul de luptă cu acces superior, inutil, și l-am aruncat.

Făcusem o greșeală imensă, care părea atât de evidentă când analizam retrospectiv. Știusem că invitația de a înapoia bonusul de angajare în schimbul documentelor fusese de la început o capcană și ar fi trebuit să le conving pe Rami și pe celelalte tinere să nu se întoarcă la RaviHyral. Consultantul de securitate uman augmentat care pretindeam că eram ar fi făcut asta. Eram obișnuit să primesc ordine de la oameni și să încerc să diminuez daunele pe care le pricinuiau ideile lor stupide, însă acum îmi dorisem să lucrez din nou cu un grup, îmi plăcuse felul în care mă ascultaseră și îmi plasasem necesitatea de a merge la RaviHyral mai presus de siguranța clientelor mele.

Eram la fel de nepriceput în a fi consultant de securitate ca orice om.

Capitolul 9

În timp ce ne apropiam de inelul de tranzit, TCT a obținut de la Autoritatea Portuară permisiunea de andocare. Navetele nu aveau voie să andocheze la transportoare fără notificare prealabilă, însă TCT se ocupase de autorizația de abordare și falsificase semnătura căpitanului său pentru a plăti amenda primită fiindcă nu anunțase din timp călătoria programată. Nu bănuise nimeni nimic, deoarece nimeni nu știa că transportoarele puteau avea roboți suficient de sofisticați încât să se dea drept oameni. Nici eu nu știusem.

Sistemele de andocare nu erau compatibile, însă TCT a rezolvat și această problemă, trăgând naveta într-un modul gol, care servea drept spațiu de laborator. Ne-a ajutat să aterizăm, umplând modulul cu atmosferă, apoi ne-a deschis sasul. M-am ridicat și am dus-o pe Tapan prin accesul la secțiunea principală, iar ConfortUnitatea s-a ținut după mine.

MedSystemul era pregătit când am intrat și am întins-o pe Tapan pe platformă. În jurul meu zumzăiau dronele și am prins pe canal instrucțiunile trimise de sistem, așa că i-am scos hainele și încălțămintea. Când s-a închis cuva în jurul ei, m-am prăbușit lângă platformă.

MedSystemul a ținut-o pe Tapan în cuvă până când și-a încheiat evaluarea și a început să lucreze. Două drone medicale zburau în jurul meu, una țintindu-mi umărul și cealaltă pipăindu-mi rana de la coapsă. Le-am ignorat.

A intrat o dronă mai mare, care ducea bagajul lui Tapan, jacheta ei însângerată și sacul meu de voiaj. TCT mi-a transmis o imagine de la dronele care se aflau încă în navetă. Patru dintre oameni erau în continuare în viață, dar inconștienți. TCT trimisese drone care să curețe și să sterilizeze fluidele mele și sângele lui Tapan. Deja ștersese memoria robotului pilot și toate datele de securitate. Acum, flecărea nonșalant cu autoritățile de lansare de pe inelul de tranzit, luând identitatea unuia dintre oamenii decedați.

Dronele au terminat și s-au retras, apoi TCT a închis din nou naveta și a lansat-o, cu un plan de zbor completat, înapoi spre RaviHyral. Pilotul-robot urma să aterizeze având la bord câțiva oameni răniți și nimeni nu avea să știe că nu se luptaseră între ei înainte să redevină conștienți și să-și spună poveștile. Era posibil ca unii să nu vrea să povestească despre cum contribuiseră la răpirea altui om. Indiferent ce se întâmpla, aveam oricum timp s-o ștergem.

L-am întrebat pe TCT: *Cum ai reușit?*, cu toate că știam deja răspunsul.

El știa că eu știam, însă a zis: *Episodul 179 din* Ascensiunea și căderea lunii-sanctuar.

ConfortUnitatea a îngenuncheat lângă mine.

— Pot să te ajut?

— Nu. (Dronele medicale erau prinse de mine acum, săpând după proiectile, iar fluidele mele se scurgeau pe podeaua imaculată a MedSystemului lui TCT. Anestezicul mă amorțea. De unde ai știut că am fost una dintre Unitățile de la Puțul Ganaka?)

— Te-am văzut coborând în accesul la metrou din acea secțiune. Nu mai este nimic acolo. Baza de date nu mai conține nimic, însă oamenii încă își spun unii altora povești despre ce s-a întâmplat. Dacă erai cu adevărat o Unitate rebelă și nu aveai ordine să mergi acolo, atunci exista o

șansă de optzeci și șase la sută să mergi fiindcă fuseseși una dintre Unitățile implicate.

Am crezut-o.

— Coboară-ți firewallul.

S-a executat și i-am cercetat creierul prin fluxul informativ. Îl simțeam pe TCT cu mine, atent la capcane. Dar am găsit modulul administrator, l-am dezactivat și m-am strecurat înapoi în trupul meu.

ConfortUnitatea s-a așezat pe punte cu un bufnet și m-a privit.

— Pleacă, i-am zis. Nu vreau să te mai văd. Să nu faci niciun rău cuiva de pe inelul de tranzit. Te voi găsi oricum.

S-a ridicat nesigură. Alte drone ale lui TCT au țâșnit prin aer, asigurându-se că nu încerca să strice nimic și conducând-o spre ușă. A urmat dronele pe coridor. Prin canalul lui TCT, am privit-o îndreptându-se spre trapa principală, care s-a deschis și i-a permis să iasă spre inelul de tranzit.

Prin camera de pe trapă, TCT a privit-o îndepărtându-se. *Credeam c-o vei distruge.*

Eram prea obosit și prea amorțit să vorbesc, așa că am dat un semnal negativ prin canal. Nu avusese de ales. Și nu îi stricasem modulul administrator de dragul ei. O făcusem pentru cele patru ConfortUnități de la Puțul Ganaka ce nu avuseseră ordine sau directive să acționeze și totuși intraseră voluntar în malaxor, pentru a încerca să mă salveze pe mine și pe toți cei care mai rămăseseră în viață acolo.

Du-te pe cealaltă platformă, mi-a comunicat TCT. *Naveta va ateriza în curând și am multe dovezi de distrus.*

*

Mă aflam pe platforma MedSystemului când s-a trezit Tapan. O țineam de mână. MedSystemul se ocupase de

rănile mele, iar eu mă curățasem de sânge. Proiectilele care mă nimeriseră și descărcările energetice ale propriilor mele arme îmi lăsaseră găuri în haine, iar TCT îmi produsese un rând nou din dispozitivul său de reciclare. Era, în principiu, uniforma echipajului său, fără niciun logo: pantaloni cu multe buzunare sigilabile, o bluză cu mâneci lungi, guler suficient de înalt încât să-mi acopere portul de date, o jachetă cu glugă – toate bleumarin sau negre. Iar pentru ca nivelul deșeurilor să fie același și TCT să nu fie nevoit să falsifice jurnalul de bord, am aruncat în dispozitivul de reciclare hainele murdare de sânge.

Confuză încă din cauza medicamentației, Tapan a clipit și m-a strâns de mână.

— Ăăă... Ce s-a întâmplat?

— Au încercat din nou să ne ucidă. Ne aflăm pe inelul de tranzit, la bordul navei prietenului meu.

Ochii i s-au mărit când a început să-și amintească. A tresărit și a mormăit:

— Nenorociții...

— Prietenul tău a spus adevărul. Mi-a dat fișierele. (Am ridicat cipul de memorie și i-am arătat că îl puneam în buzunarul pentru interfață al rucsacului ei. Îl verificasem deja de *malware*.) Nava trebuie să plece în curând. Să le spui lui Rami și lui Maro că trebuie să se întâlnească cu noi în afara zonei de îmbarcare.

— OK.

Și-a făcut de lucru cu urechea, iar eu i-am dat interfața ei albastră. Una dintre dronele lui TCT o găsise în buzunarul lui Tlacey. A luat-o, a vrut să și-o fixeze în ureche, dar a ezitat.

— Vor fi supărate...

— Așa este.

M-am gândit că vor fi atât de bucuroase că supraviețuise, încât nici nu avea să le treacă prin minte să fie furioase.

A tresărit iar.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te ascult.

— Nu a fost vina ta.

S-a încruntat.

— Ba cred că da.

— A fost vina mea.

— Atunci a fost din vina amândurora, însă nu vom spune nimănui, a decis Tapan fixându-și interfața în ureche.

*

Am parcurs rapid zonele de navă pe care le folosisem, ca să mă asigur că nu deranjasem nimic. Dronele lui TCT trecuseră deja pe acolo, luând hainele însângerate ale lui Tapan pentru curățare și sterilizând suprafețele, ca orice încercare de a găsi dovezi să eșueze. Nu că TCT ar fi intenționat să se mai afle acolo când începea investigația. Plecam toți de îndată, însă TCT credea în planuri pentru orice eventualitate. Am scos interfața de comunicare pe care mi-o dăduse TCT.

— Trebuie curățată și asta.

Nu, a răspuns el. *Păstreaz-o. Poate că ne vom mai intersecta pe vreo frecvență.*

MedSystemul se sterilizase deja și șterse înregistrările operației de alterare a configurației mele și tratamentele de urgență aplicate traumelor mele și ale lui Tapan. O așteptam, când a ieșit din baie. Dronele au intrat imediat, ca să curețe orice urme ale prezenței sale.

— Sunt gata, a zis.

Își vârâse hainele vechi în rucsac și purta unele curate. Încă părea puțin ametită.

*

Am ieșit împreună și trapa s-a închis în spatele nostru. Am accesat camerele din zona de îmbarcare, iar TCT ștergea deja înregistrările de securitate. Parcă nici n-am fi existat.

Ne-am întâlnit cu Rami, Maro și restul grupului la o tonetă alimentară din afara zonei de îmbarcare. Rami îmi trimisese mesajul că își cumpăraseră deja bilete pentru un transport de pasageri care pleca într-o oră. Au salutat-o cu entuziasm pe Tapan, cu lacrimi și admonestări să n-o strângă prea tare în brațe.

Le avertizasem deja să nu menționeze incidentul în public. Rami s-a întors și mi-a înmânat un card de valută forte.

— Prietenul tău Tect a spus că ar fi o modalitate de plată potrivită.

— E în regulă.

Am luat cardul și l-am introdus într-un buzunar sigilabil.

Acum mă priveau toți și era foarte enervant. Rami a spus:

— Pleci?

Ochisem un transportor de marfă care se îndrepta în direcția potrivită. Cu puțin noroc, urma să plec la câteva minute după ele.

— Da, ar trebui să mă grăbesc.

— Te putem îmbrățișa?

Maro i-a dat drumul lui Tapan și s-a uitat la mine.

— Păi...

Nu m-am retras, dar mi s-a părut evident că răspunsul era „Nu".

Maro a încuviințat.

— OK. Asta e pentru tine. Și-a cuprins umerii cu brațele și a strâns.

— Trebuie să plec, le-am zis și am pornit spre mall.

*

Deja desprinzându-se de docul său, TCT mi-a transmis pe fluxul informativ: *Ai grijă. Găseşte-ţi echipajul.*

Am confirmat, fiindcă, dacă încercam să spun altceva, aş fi dat impresia că sunt tâmpit şi emotiv.

Nu ştiam ce voiam să fac, dacă îmi urmam sau nu planul. Sperasem că, dacă mă lămuream în legătură cu ceea ce se petrecuse la Puţul Ganaka, totul avea să devină clar, însă poate că revelaţii ca aceea se petreceau doar în seriale.

Apropo, trebuia să mai descarc ceva înainte ca transportorul să plece. Mă aştepta o călătorie foarte lungă.

Cuprins

Capitolul 1 5
Capitolul 2 17
Capitolul 3 27
Capitolul 4 38
Capitolul 5 57
Capitolul 6 77
Capitolul 7 94
Capitolul 8 108

Stare artificială

Capitolul 1 117
Capitolul 2 125
Capitolul 3 138
Capitolul 4 152
Capitolul 5 170
Capitolul 6 190
Capitolul 7 204
Capitolul 8 220
Capitolul 9 229

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poştă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti
tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: (021) 369.31.99
Comenzi – online
www.editura-arthur.ro

PREMIILE HUGO, NEBULA ȘI LOCUS

Aveam patru oameni în perfectă stare și trebuia să am grijă să nu fie uciși. Nu-mi pasă de ei personal, dar nu ar fi dat bine la dosar, iar dosarul meu arăta deja groaznic.

Aflată într-o expediție științifică pe o planetă necunoscută, echipa CercetareAux este atacată în mod neprevăzut. O provocare pentru AsaSint, robotul care nu poate să asigure securitatea echipei decât prin interacțiuni cu oamenii, extrem de stânjenitoare pentru el. În ciuda reputației sale de „mașină de ucis", responsabilitatea îi este permanent pusă în balanță cu introvertirea. Limitele dintre ingineria anorganicului și conștiința umană tind să dispară, iar AsaSintul încearcă să-și elucideze trecutul, impulsionat de comportamentul lui tot mai omenesc.

Așa că ne-au făcut mai inteligenți.
Anxietatea și depresia erau efectele secundare.

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-9000-33-5